

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

yeni Harman

yeniharman@leman.com.tr

Deutschland 2.00 EUR / Österreich 2.10 EUR / Schweiz 3.10 SFR / Nederland 2.10 EUR / England 1.50 GBP

Fenerbahçe Büyücüsü'nden korkunç kehanetler

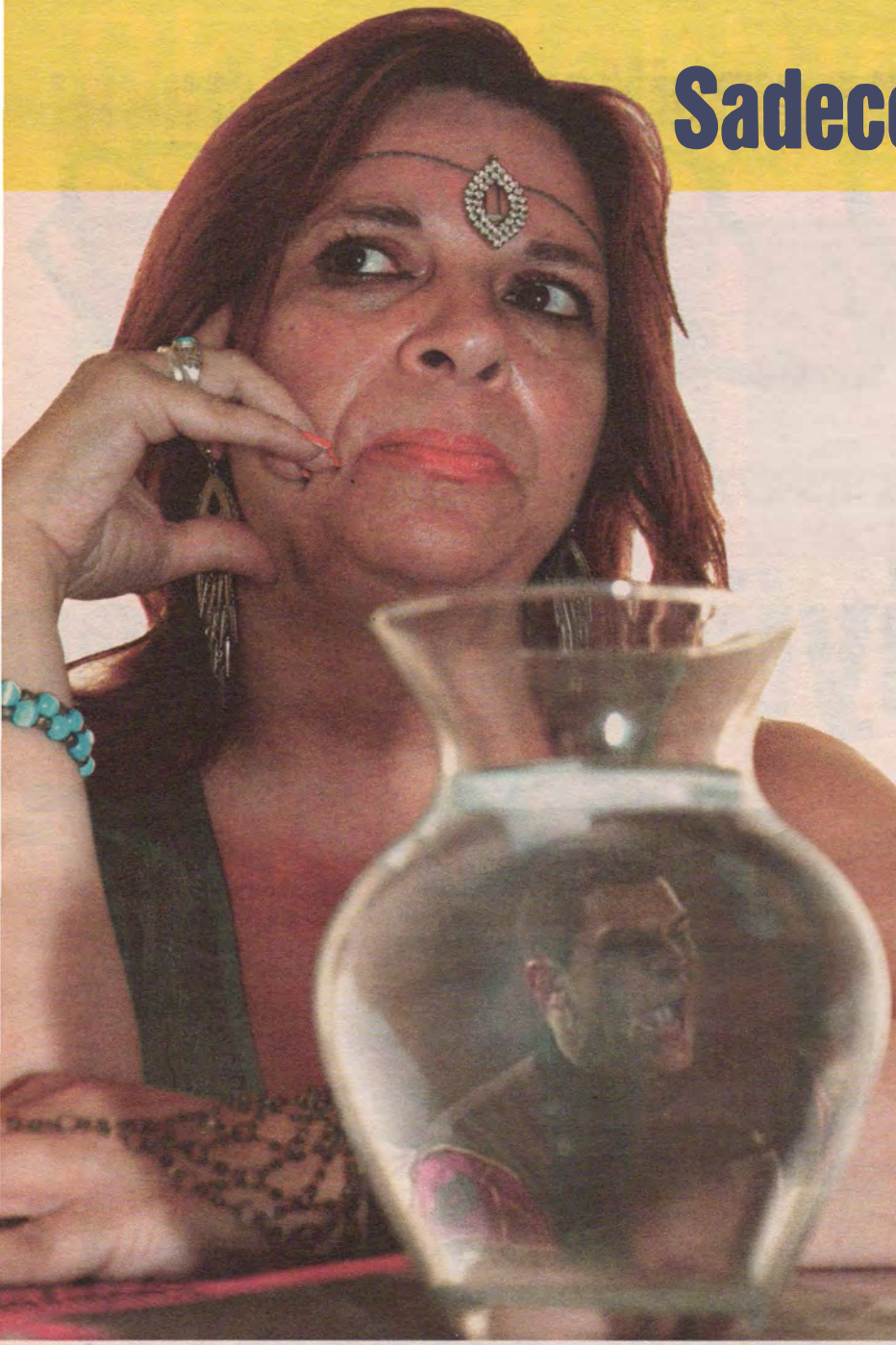
- İstanbul'da bombaların yeni hedefi neresi?
- Tayyip Erdoğan'ı ve Tarkan'ı bekleyen büyük tehlike!
- Ufukta yeni bir siyasi skandal mı var?
- Avrupa'nın tehdit altında olan başkentlerine dikkat!
- Süper Lig'de hangi takım şampiyon olacak?
- Şükrü Saraçoğlu Stadyumu'ndaki büyü olayının perde arkası!
- Büyücü kaleci kim?

Fenerbahçe Büyücüsü'nün portföyündeki, şarkıcılar, politikacılar...

AZZ SONRAAA!

Sadece sarı lacivertli camiayı değil, Tür

O, ne Ursula K. Le Guin'in Yerdeniz Büyücüsü gibi bir "büyüklüğün" ifadesi, ne Zümrüt şehrinde yaşayan Oz Büyücüsü kadar fantastik bir kurgunun kahramanı, ne de Yüzüklerin Efendisi'ndeki bilge büyücü Gandalf gibi, dünyaya sonradan gönderilen Mailarlar'dan. Ayten Gürışık; Fenerbahçe Büyücüsü... Gürışık'ı, geçen hafta Star televizyonunda yayınlanan Telegol programında, Kadıköy'deki, Şükrü Saraçoğlu Stadyumu'na yaptığı büyü'nün gizli kamera görüntüleri ile tanıdık. Gürışık, bu görüntülerde, Saraçoğlu Stadyumu'na kırmızı halı serilen şeref kapısında, eli telsizli ve üniformalı güvenlik görevlilerinin eşliğinde girmiş ve Stadyum Müdürü Mürşit Tarhan tarafından kapıda karşılanmıştı. Müdür Tarhan Gürışık'ı odasında ağırlamış, Gürışık'ın "Ablamın gelini" diye tanıttığı ve üzerinde gizli kamera bulunan Star muhabirine, telefonla servis, lahmacun ısmarlamış, elle dürüm yapılan lahmacunlar yendikten sonra da, hep beraber, sahaya inilmişti. Gürışık, plastik bir şişede getirdiği suyu, çeşitli böğürtülerle yeşil çimlere dökmesinin ardından, Tarhan'ın odasına geri dönmüştü. Her transfer sezonunda sayısız milyon dolarlar harcayan Fenerbahçe Kulübü'nde, Başkan Aziz Yıldırım'ın büyü olayını yalanlamasına rağmen, Gürışık'ın gizli kamera görüntüleri, kulüpten habersiz böyle bir olayın olamayacağını ortaya seriyordu. Görüntülerin yayınlanmasının ardından, tüm gazetelerin birinci sayfalarında, spor sayfalarının manşetlerinde hep o vardı. Daha bir yıl kadar önce okuyucularına Büyü kitabı veren Sabah gazetesi, Gürışık'ı yerden yere vurarak, Aziz Yıldırım'ın açıklamalarını öne çıkartıyor, ana haber bültenlerinde üfürükçü, cinci avına çıkan televizyonlar Gürışık'a ekranlarını açıyor, hatta ilahiyatçı Prof. Zekeriya Beyaz ile karşı karşıya getiriyorlardı. Fenerbahçe Büyücüsü Ayten Gürışık kimdir? Olaylar hakkında ne düşünüyor? Türkiye'yi bekleyen yeni tehditler neler ve yeniHarman'ın üzerinde de büyü var mı? Varsa ne yapabiliriz? Kendisi ile buluşup, olan bitenlere, geçmişe ve geleceğe dair yanıtlar aradık... Gürışık'ın yanıtları ise yer yer ürpertici, yer yer samimi, yer yer ise bayıltıcıydı.

Kutlu Esendemir

Kaç doğumlusunuz Ayten Hanım?

1969 doğumluyum efendim. İstanbullu'yum. Yedi kuşak zaten İstanbullu'yuz. Nişantaşı Kız Meslek Lisesi, Üsküdar Musiki Cemiyeti, Kadıköy Halk Eğitimi mezunuyum. Tiyatro bölümünden de mezunum. Yedi yaşından beri bu işi yapmaktayım. Yedi yaşında, dediğim gibi bir vizyon olayından bu işe giriştim.

Vizyona nasıl geldiniz? Ne vizyonu?

Rüya alemi gibi, fakat tam rüya da değil, tam gerçek de değil; bir vizyon. Yani üçüncü duru göz diyebilirim.

Medyum musunuz?

Evet. Yedi yaşımdan beri bu işi yapmaktayım.

Aileniz?

Şeyh torunuyum ben. Annemin kökeni Mısır'dan gelmiş, babamın kökeni Kafkasya'dan gelmiş. Baba tarafından yedi kuşak İstanbulluyum ama anneannemin annesi Mısırlı. Annem de bakım yapardı. Sonra rahmetli oldu. Anneme, "Üç gün sonra vefa edeceksin" demiştim, annem üç gün sonra vefat etti.

İlk nasıl başladınız ki bu işe?

İlk bana rüyamda verildi.

Ne verildi Ayten Hanım?

Rüyamda yaşlı bir dede gördüm; Sakallı bir dedeydi. O zaman biz Cihangir'de, Defterdar Yokuşu'nda oturuyorduk. Dedi ki, "Siz zamanında böyle bir bakım yapacaksınız. Fakat bunu kötüye kullanmayacaksınız, iyiye kullanacaksınız ve bundan da bir kazanç sağlayacaksınız ama eğlence gibi olmayacak. Eğlenceye dönüştürürseniz sizi tıkarız" bile dendi. Ben de eğlenceye dönüştürmeden iyi olarak kullanmaya başladım.

Nasıl? Neler yaptınız?

İlk hatırladığım şeyler; bazı insanların eşlerinin, daha doğrusu aldattığı, nerede oturduğunu tespit ettim.

Nasıl görünüyor onlar suda?

Benim hüdanlarım var. Hüdanlarımla görüyorum.

Hüdan ne?

Hüdan dediğimiz, Seyid Külliyyat Hakkı Hazretleri'ne bağlıyım ben. O yüzden devamlı ben hüdanlarımla ilgileniyorum. O da rahmani cinler. Ama şeytani cinler benden uzak. Çünkü biz şeytanlarla ilgilenmiyoruz. Bakım yaptığım zaman da sigara ateşi bile olmayacak. Mum oluyor, fakat sigaranın ateşi olmuyor. Sigaranın ateşi bizi şeytana itebiliyor. Yani şeytan geliyor.

Şeytan neyi temsil ediyor burada?

Şeytani cinler de var, rahmani cinler de var. Şeytan kötüye kullanıyor; yalan yanlış şeyler anlattırıyor. Rahmani de doğru konuşturuyor, doğru şeyleri gösteriyor.

Geçen hafta açıklamalarınız oldukça yankı yarattı. Fenerbahçe'yle ilişkiniz nasıl doğdu?

Stad müdürü Mürşit Tarhan'ın hanımı Aynur Hanım beni Hülya Aşvar'ın Rehber dergisinde görmüş. Daha önce Sabah Gazetesi'ne çıktım. İstanbul Life Dergisi'ne çıktım. Hülya Aşvar'ın Rehber Dergisi'ne çıkınca orada telefon numaralarım da vardı. En ünlü falcıların arasında ilk beşte benim ismim de vardı. Yani en ünlü olarak birinci sırada ben vardım. Telefon geldi bana, Aynur Hanım diye bir bayaandan. Ben dedi, "Size bakım yaptıracağım." O zaman da kendisi bakım yaptığım zaman...

Nasıl bir bakım bu?

"Suya bak" dedi. Suya baktım. Kendisiyle buluştuk tabii; geldi. Dışarıda bir yerde bakım yaptım ilk kendisine. Sonra evine götürdüm beni.

Neredeydi evi?

Kendisi o zaman Caddebostan'a gelmeden Levent tarafında oturuyordu. Ben de dedim ki, "Önce sizin hikayeniz; ya var, ya yok. Altı ay da diyebilirim, bir ev alacaksınız" dedim. "Eşiniz de" dedim, "Stad gibi bir yerde görüyorum. Fakat, orada daha iyi olacak, daha iyiye gidecek. Fakat bir bayan tarafından eşinize bir büyü yaptırılmış" dedim. "Acaba stada filan yaptırılmış mıdır?" dedi.

Biliyor muydunuz Aynur hanımın Fenerbahçe Şükrü Saraçoğlu Stadyumu Müdürü olduğunu?

Hayır hayır; bilmiyordum. Suda gördüm zaten. Suda gördükten sonra kendisi bahsetti. Ben de dedim ki; "O zaman nasıl yapalım?" dedim. "Ben eşime söyleyeyim" dedi. "Sizi gerekirse stadi alırız ama yeni yöneticilerin haberi olsun" dedi. Ben iki kere stada gittim.

İlk girişiniz nasıl oldu?

İlk girişimde yeni yöneticilerden izin almıştı.

Kimlerden almıştı?

Hakan Bilal Kutlualp'ten almıştı. Ben de dedim ki, "tamam o zaman." Haber aldı eşinden, beni çağırdı. Ben gittim. Önce eşine yapılan bir büyü için gittik oraya. Ben, "Sirke dökün" dedim. Ben de önce okunmuş suyu götürdüm, sirke-

leri götürdüm. Kötü bir muska yapılmıştı. Muskayı oraya değil de kendi evinin bahçesine koymuştu. "Bir daha gel" dedi. Bir daha gittim.

Fenerbahçe Stadyumu'na ilk gidişiniz kendisine yapılan büyüü çözmek için.

Önce kendisine yapılan büyüü çözmek için gittim, ama izin almıştı. Ben de gittim, iyi kötü onları bozdum. Dedi ki bana, "Hakan Bilal Kutlualp'le görüştüreceğim. Kendisine bahsettim. Acaba Fener'e büyü yapıldı mı? İyiye giderken kötüye gitmek zorunda kalacağız herhalde. Fakat nasıl olacak bunu bilemem?" dedi.

Ne zaman oluyor bu?

Hakan Bilal Kutlualp ile Mürşit Tarhan idrarlarını yapmışlar, bir de camiden imam bulmuşlar, okutmuşlar. Telefon açıp bana haber veriyorlar.

Geçen sene. Ben de dedim ki, "Bakarım" filan dedim. Sonra Hakan Bilal Kutlualp'e gittim üçüncü sefer. Fenerbahçe Stadyumu'nun üst katına çıktım. Ben, "Sizde büyü var" dedim. "Büyüyü nasıl bozarız" dedi. Fakat ben oraya gitmeden önce okunmuş su filan götürdüm, zemzem suyu karışımı olarak götürdüm. Bir de üzüm sirketi götürdüm. Dedim ki, "Siz de o zaman kendiniz bir idrarla büyüü bozabilirsiniz. Büyü zaten atalarımızdan kalma bir şey. Bir kaba yapıp, bulduğunuz yerlere dökün" dedim. Mürşit abiyle bayağı sonra ayrı bir şey yapın" dedim. Sonra onları dök-tüm, ettim. Tabii, ben Ayetel Kürsü okuyarak yaptım. Bunlar da aynı kaba –sonra bana telefon açıyorlar-, "Yaptık. Camiden bir de imam getirdik" diyor.

Hakan Bilal Kutlualp ile Mürşit Tarhan mı aynı kaba...?

Evet; ikisi birden yapıyorlar. İmamı da getirmişler, imama da bunu okutmuşlar. Ama benim bildiğim imam, bir ölü yıkar ya da bir dua da bulunur. Ama bu idrarın üzerine okunması bence çok saçma geldi. Evet Ayetel Kürsü deniz suyuna okunur, zemzem suyuna okunur, gül suyuna okunur ama benim bildiğim idrar üzerine okunacağını, ben şaşırdım daha doğrusu!.. İmam getirmişler, "İmama okuttuk" diye bana telefon geliyor. Fakat ben bunlara, "Söylediğim yerlerde muska var" dedim. "Tavuk bacakları var, şu var, bu var" dedim. Bunlar da onları bulmuş. Bulduğunu bana söylediler. "Nereye atalım?" dediler telefonda. Ben, "Denize atın" dedim. "Peki Ayten Hanım, tekrar görüşelim" dedi Mürşit Bey. Bu sefer dışarıda görüştük eşiyile.

Nerede?

Etap Marmara'nın önünde buluştuk. Yine eve gittik. Aldıkları eve, Caddebostan'a gittik. Evleri güzeldi. "Daha çok Allah versin" dedim. Fakat bana Mürşit Bey dedi ki Arabada giderken; "Bizim yöneticilerle görüştük; Hakan Bilal Kutlualp'le. Sana ev alacağız, gerekirse hediye alacağız. Daha olmazsa, ev alamazsak kirana yardım ederiz" dedi. Bunlar boş çıktı. "Şampiyon olalım, bitsin" dedi. "Bak senin hiçbir sıkıntın kalmayacak. Biz elimizden gelen her şeyi yapacağız. Zaten bu söz bana verildi" dedi. Kim verdiyse? Çünkü o da bir aylıkçı. Aylıkla çalışıyor. Ben de "tamam" dedim o zaman. "Yedi gol atacaksınız, geriye giden takımınız ön plana geçecek" dedim. "Ama yedi golle şampiyon olacaksınız." Bunlar yedi gol attı, şampiyon oldu.

Recep Tayyip Erdoğan'ın çok dikkatli olması gerekiyor. Bazı düşmanları var, gerçekten çekemeyenleri de var. Başarısını kiskancıyorlar. O da bir toplantı sırasında kendisine çok dikkat etsin.

Geçen sezon küme düşen Elazığspor'a yedi gol atmışlardı. Evet... Şampiyon olduğu zaman Mürşit Bey bana dedi ki; "Ben Hakan Bilal Kutlualp'le görüştüm. Önümüzdeki sene bir daha şampiyon olabilecek miyiz, olamayacak mıyız? Büyü varsa ona bak." Ben daha sonra deyince, zaten Star da beni arıyormuş o dakikada. Bunlar fal baktırma bahanesiyle geliyor. Mecidiyeköy'de bir yerde duymuşlar...

Size hiçbir ödeme yapılmadı. Aradan zaman geçti ve bir yıl sonra da bir gün Star muhabirleri kapınızı çaldı.

Evet, kapımı çaldı. Onlar da nasıl bulduysa, "Fal müşterisiyiz" diye geldi. Baktım kamera falan, ben de şaşırdım, ama tabii ki en sonunda dediler; böyle böyle, "Nasıl yapalım?" Vallahi ben de istedim gizli kamerayla bu olayı gerçekleştirmelerini.

Star'dan para verdiler mi size?

İyiye'yi sarsan Ayten Gürışık, küresine yeniHarman'da baktı:

Vermediler, almadım.

Teklif ettiler mi?

Hayır teklif de etmediler. Ben gerçekleri konuşmak istedim. Onlar zaten teklif etmediler.

Peki... Daha sonra kamerayı aldınız.

Gizli kamerayı hem kendim taktırmak istedim, hem de, "Ablamın gelini" diye götürdüğüm bir bayan vardı Star'dan. O da Star'ın muhabiri olması lazım.

Adı nedir?

Şu anda adını hatırlayamıyorum. Kıza da demez mi Mürşit Tarhan, "Ben seni Neşe Erberk'e götürüyüm de, çok güzelsin de, seni manken yaparız." Bunlar bile kayda alındı. Hepsi çıktı. Yalnız dediğim gibi ben bunlara iyilik yaptım...

Siz daha sonra Star televizyonundan bir muhabirle Fenerbahçe Stadyumu'na gittiniz Tarhan'ın odasına girdiniz. Sonra olaylar nasıl gelişti?

Daha sonra oturduk, muhabbetler ettik. İşte fal davası açıldı. Yok, "Lahmacun yer misin, yemez misin?" "Ben" dedim, "rejimdeyim." Kıza baktı, "Aa!"

geçiyorum göğsüm açık açık, onlardan hiçbir tepki almıyorum. Çünkü onlar, onların yaptığını yapmaz. Çok iyi bir takım.

Peki Fenerbahçe'deki büyü halen devam ediyor mu sizce?

Fenerbahçe'deki büyülerden çok, beni anlamadıkları için, Allah'a havale ettiğim zamanlarda çok kötü şeyler olabilecek. Kaleye çıktıklarında ayaklarını bir şey ısırabilir, ya orada bayılan bir şey olabilir, çünkü benim hakkımda yanlışlıkları için.

Geçen hafta Dereağzı tesislerinde antreman yapan Fenerbahçeli futbolcular yılanlarla karşılaşmış. Gazeteler yazdı...

Yılanlardan değil başka türlü hayvanlarla da karşılaşabilirler.

Mesela?

Kertenkele olabilir, akrep olabilir. Hiçbir şey... Yani o kadar kötü bir büyü yapmışlardı ve insanın hakkını yemek zaten Allah katında günahtır.

Peki bu sene kim şampiyon olacak?

Ben şunu söylüyorum; ben suyu döktüm. Şu anda

solosluğu, I.. Konsolosluğu da tehlikeye giriyor.

Türkiye'nin dışında, başka bir şeyler görüyor musunuz?

Türkiye çapında da, Hollanda'da da, İsveç ve Belçika tarafında çok büyük olaylar yaşanacak. Tehlikeli boyutlarda bir olay yaşanacak.

Recep Tayyip Erdoğan'ı bekleyen bir tehlike var mı? O da Fenerbahçeli!

Recep Tayyip Erdoğan'ın çok dikkatli olması gerekiyor. Bazı düşmanları var, gerçekten çekemeyenleri de var. Başarısını kiskancıyorlar. O da bir toplantı sırasında kendisine çok dikkat etsin. Herhangi bir dürbünle, bir tüfekte, bir silahla eylemler oluşabilir.

Peki Türkiye'yi yakında bekleyen herhangi bir skandal, önemli bir gelişme var mı sizce?

Olacak, zaten eskiden beri oluyordu ama yine de olacak.

Müşteri portföyünüzde kimler var şu anda?

Afyon'a gittim ben. Afyon'da Özkabaklar, Biçiciler, Arpacıoğulları, Oruçoğulları'na kadar baktım. İstanbul'da benim baktıklarım; eski Vali Bey'in hanımına baktım, Mübeccel Hanım.

Erol Çakar'ın eşi mi?

Evet. Fakat ben Teşvikiye tarafındaki yerine gittim, koruma polisleriyle. Ayrıca Yeşilköy'de onların villası vardı denize nazır; çok güzel bir yerdi. Orada da kendilerine baktım. Vali Bey namına bakıldı. Ona da baktım.

Ya politikacılar mı?

İbrahim Yaşar Dedelek'e baktım. (eski DYP ve ANAP'lı bakan) Arabayla beni alıp götürdü. Onları ben çok sevdim. Gerçekten iki gün sonra Anavatan'a geçti. Hiçbir söz vermediği halde bana, öyle bir hediyeler yağdırdılar ki; beni evlerine davet ettiler, para yardımı yaptılar. Kirama bile benim yardım ettiler. Ben bunların arasında şaşırdım kaldım.

Eşinin adı nedir?

Vasfiye hanım.

Başka kimler var politika dünyasından?

Çok seneler öncesi Leyla Yeniay Köseoğlu'na da bakmışım.

Bakireliği ile övünüyordu kendisi, 60'lı yaşlarda...

Ona da iki kelime söylemiştim, o da çıktı. "Sanat dünyasında daha iyi yerlere geleceksiniz" dedim. "Ama dikkatli olun, nazara çok geliyorsunuz" dedim. O da çıktı.

Ünlülerden kimler var?

Derya Tuna'ya baktım. İbrahim Tatlıses'ten ayrıldıktan sonra. "İbrahim Tatlıses doğum gününde kolye hediye edecek" dedim, doğum gününde kolye hediye etti. Ebru Şallı'ya baktım, Ebru Yaşar'a baktım. Hülya Koçyiğit'e; "Şelale" filminde karakter oyuncusuydum ben. Deli rolünü oynuyordum, baktım, o da memnun oldu. Fakat arkadaşım olduğu için, belli bir fiyatın daha fazlasını vermek istersen, o, "Bana bak" demedi. Ona içimden geldiği için baktım. "Ayıp olur" diye de almadım. Zeynep Değirmencioglu'na baktım. Tarkan var.

Tarkan'a nasıl baktınız?

Tarkan sarışın bir mankenle yüzde yüz basılacak zaten. Daha da iyiye gidecek. Kiskancıyorlar; Tarkan'ı bile çekemiyorlar. Büyü yapmayı düşünüyorlar ama başaramayacaklar. Turistik bir yerde basılacak.

yeniHarman'a balonca ne görüyorsunuz?

Nazar var bir kere. Yeni bir şeyler mi ilan etmek istiyorsunuz?

Evet, iş icabı ilan ediyoruz hep.

Onlar da başarılı olacaksınız. H. diye birisiyle temiz bir konuşma yapacaksınız. Beklediğiniz işi alacaksınız, şu anda nazardan alamamışsınız. Fakat parayla ilgili biraz sıkıntı var bu dergide. O da düzelecek. Ö. diye birisinden iyi bir haber alacaksınız. Muhakkak şu andaki sıkıntılar gidecek. Ayrı bir dergi çıkarmayı düşünüyoruz mü?

Her an, herşey olabiliyor burada.

O bundan daha da iyi olacak. Bence siz bundan sonraki çıkaracağınız dergiyle daha başarılı olacaksınız. Çünkü çıkacak olan dergide daha çok kazanç var. Bunda, yeniHarman'ınızda pek nadir olacak. Bir geliyor, bir gidiyor...

Anladım.

Sende de büyü var...

Off. •

Derya Tuna'ya baktım, İbrahim Tatlıses'ten ayrıldıktan sonra. Ebru Şallı'ya baktım, Ebru Yaşar'a baktım. Zeynep Değirmencioglu'na baktım. Tarkan var. Tarkan sarışın bir mankenle yüzde yüz basılacak zaten. Daha da iyiye gidecek. Kiskancıyorlar, Tarkan'ı bile çekemiyorlar. Büyü yapmayı düşünüyorlar, ama başaramayacaklar. Turistik bir yerde basılacak.

dedi, "çok güzelsin." Suları dökmeye filan başladı. Bir de falına baktık. Fakat hiçbir şeyden haberi yoktu... Sonra "Şampiyon olacak mıyız bu sene?" dedi. Ben dedim ki; "Olur olur" dedim, "Yapılan büyüler çözülürse." Fakat onlara büyü yapan Galatasaray'ın kalecisiydi.

Mondragon mu?

Evet, oydu. Güney Amerikalı. Bu tür büyüler Kolombiya'da çok gerçekleşiyor. Kendi kalesine bile yapıyor adam. Neden yapıyor? "Oradan parayı alayım da kendi takımına da şampiyon yapayım." Ayrıca Beşiktaş'a yapıyor, Trabzon'a yapıyor. Yani bütün ortalığı karıştırıp, kendi memleketine gitmek için bunlarla uğraşıyor.

Bu büyüden sonra canlı yayına çıktınız. Daha sonra ne tür gelişmeler oldu?

Tehdit almıyorum ama dışardan, Fenerbahçe takımını tutanlar tarafından da çok kötü tepkiler alıyorum.

Ne tür tepkiler?

"Biz Fenerliler'e niye böyle yaptınız? Yüzüne kezzap dökeriz, yok seni mahvederiz" diye tepkiler de gerçekten de var. Galatasaray kulübünün önünden

da bozдум, ama benim şu andaki olayımdan sonra ayrıca yapılan başka bir büyü varsa Fenerbahçe ile-ride, geriye de atılabilir. Kazanma şansı olmayabilir. **Şampiyon kim olacak Ayten Hanım. Lütfen açıkla mısınız artık?**

Bu sene olsa olsa, içimden geldiğince söyleyeceğim; Galatasaray. İçimden ona dua edeceğim.

Beyoğlu'nda, Galatasaray'da yaşıyorsunuz. 20 Kasım'da İngiliz Konsolosluğu'nun bombalanması. HSBC'nin bombalanması... Bunları daha önceden gördünüz mü?

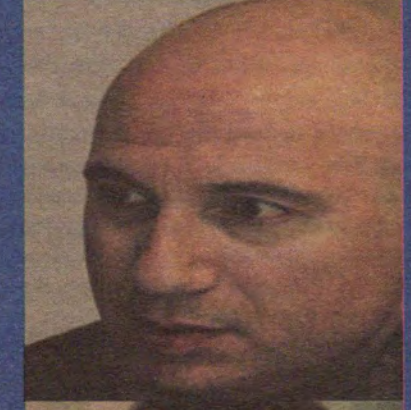
Daha önceden gördüm, söyledim.

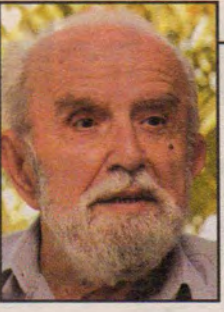
Kime söylediniz?

Sabah Gazetesi'ne açıkladım. Yazıyla bildirdim. Onlar onları koymadı. Fakslarım da evde duruyor. **Peki önümüzdeki günlerde tehlike var mı?** ...o mağazası tehlikeli. (İstiklal caddesinde, Taksim ile Galatasaray arasındaki, 5 katlı çok ünlü bir markayı tarif ediyor. Paniğe el vermemek için, mağazanın adını gizliyoruz.)

Ne tür bir tehlike?

Bomba tehlikesi. Ön kapıdan değil ama. Arka kapıdan. Hasnun Galip sokağın oradan! Ayrıca F.. Kon-

Mihri Belli

Demokratik Devrim Üzerine

Geçenlerde, TV 5'de bir söyleşiye katıldım. İkili bir söyleşi idi. Programı yöneten Sayın: Mehmet Emin ve ben. Bir ara CHP muhalefetinin önde gelenlerinden bir milletvekili telefonla bize katıldı. Söyleşi süresince yöneticinin değişik sorularına muhatap oldum. Sorulardan biri, "Neden sosyalist partiler seçimlerde bir varlık gösteremiyorlar. Aldıkları oylar neden bu kadar az?" şeklinde bir soru idi. "Sistem demokratik değil de ondan" diye kısa bir yanıt vermekle yetindim orada. Yani bütün kabahati sisteme yükledim. Elbette ki; bu yanıt yeterli değildi. Konu değişik açılardan ele alınmalıydı.

Bu toplumda ticaret ve sanayi alanındaki kapitalistler, büyük toprak sahipleri vardı, küçük burjuvazi vardı. Bu sınıf ve zümreler, özellikle kapitalistler, özellikle hortumcular ve karapara bezirganları ülke politikasının belirlenmesinde baş rolü oynayabiliyorlardı. Ama kent ve köy emekçilerini temsil etme iddiasında olan siyasi örgütlerin ciddiye alınacak bir rol oynadıklarını göremiyorduk. Bu nasıl işti? Bunu nasıl açıklayacaktık? Bu yazıda bizdeki çoğulcu sistemin niçin demokratik olmadığını, "çok partili sistem eşittir demokrasi" denkleminin niçin her zaman doğru ve geçerli olmadığını açıklamaya çalışacağız.

Burjuvazi ne zaman demokratik demokrasiden yanadır?

Burjuva demokratik düzenden söz ediyoruz. Yani kapitalistlerin egemenliğini güvence altına alan düzenden; sosyalist demokrasiden değil. İnsanlık sosyalist demokrasiyi henüz tanımadı. Ve öyle anlaşıyor ki; onu tanımadan "Sosyalist" diye sunulan çözümler kalıcı olmayacaktır. Ama burjuva demokrasisini taniyoruz. Burjuva demokrasisi çeşit çeşit. Burjuvazinin krallık kurumunu mostralık olarak muhafaza ederek egemenliğini kurduğu durumlar var: İngiltere'de, İskandinav ülkelerinde olduğu gibi. Bir halk ayaklanmasıyla krallığın yıkılmasıyla kurulan demokratik düzen var; geçmişte Fransa'da olduğu gibi. Ama ne şekil alsın, bütün burjuva demokrasilerinde egemen olan, burjuvazidir. Toplumdaki öteki sınıf ve zümreler bu egemenliği sineye çekmeye mahkumdurlar. Yirminci yüzyıl tarihi emekçilerin bu egemenliğe meydan okur duruma geldiklerinde, burjuvazinin şiddete başvurup demokrasiyi rafa kaldırmakta beyis görmediğinin örnekleriyle doludur. Yani esas olan burjuvazinin egemenliğidir. Kapitalistler, egemenliklerini demokrasi koşullarında sürdürebiliyorlarsa ne ala. Ama demokrasi bu egemenliği tehdit eder duruma geldi mi, o zaman burjuvazinin demokratlığı ortadan kalkıyor. Bu, "Hür teşebbüs düzeninin -Kapitalist sömürü düzeninin bir adı da budur.- üst yapı kurumu demokrasidir" şeklindeki yaygın propaganda, tarih yalanlıyor demektir.

Burjuvazi egemenliğini kolay kurmadı. Batıda feodal düzen, kanlı ihtilaller sonucu yıkılmıştır. Büyük Fransız Devrimi bunun klasik örneğidir. Fransız devrimini kan içinde boğmak için, feodal Avrupa birleşip saldırıya geçmişti. Ama feodaller yenik düştüler. Sonunda Fransız Devrimi'nin bir generali (Napole-

on) bütün Avrupa'yı işgal ederek burjuva demokratik yasaları kıta üzerinde geçerli kıldı. Sonunda o da yenildi ama kapitalist üretim tarzı ve ulusal bilinç Avrupa'da egemen olmuştu. Restorasyon dönemleri yaşamasına karşın Avrupa artık eski feodal Avrupa olmayacaktı.

Devrimin kazanımları

Ne idi bu yeni düzen? Feodallerin tekelinde olan toprakların bir toprak reformu ile köylülerin mülkiyetine geçmesi. Fransa'da bu Assignatlar yoluyla gerçekleştirildi. Çünkü toprak kölesi serfin mülk sahibi, özgür vatandaş durumuna getirilmesi idi bu. Fransız Devrimi'nden neredeyse iki asır sonra, 1970'lerde Ecevit'in de Karaoğlanlık döneminde seçim kampanyalarında attığı, lafta kalan "Toprak onu işleyen, su onu kullananın!" sloganının gerçekleştirilmesi idi bu. Ulus bilincinin yığınlarca benimsenmesi. Vatandaşların yasalar önünde eşitliğini gerçekleştiren insan hakları beyannamesinin, ülkenin yasası oluşu gibi bugün de geçerli olan ve uğrunda mücadele edilmesi gereken hedeflerin toplumun önüne konulması. Genel çizgileriyle yeni düzen bu idi.

Askeri işgal, bu ilkeleri yani kapitalist üretim ilişkilerini Avrupa'ya yaydığına göre Napoleon'un sonrakı yıllarda kendini imparator ilan etmesi ve yakınlarını işgal ettiği ülkelerin başına kral ataması, bu genel gidiş ile çelişiyor değildi. Bu altüst oluşu sadece devrim Fransası'nın ordularının işgali ile açıklamak yanlış olur. Aslında burjuvazi kıta düzeyinde gittikçe güçlenen bir sınıftı.

Özgür vatandaş payesine ulaşma özlemi içinde olan köylülük, onun doğal mütteki idi. Buna karşılık feodaller tarihin yokolmaya, en azından burjuvazinin egemenliğini kabul etmeye mahkum ettiği bir sınıftı. Aydınlanma çağını yaşamış olan Avrupa'da feodallerin baş dayanağı olan kilisenin de etkinliği eskisi gibi değildi. Öte yandan cumhuriyetçi aydınlar devrim Fransası'na, "Geleceğin toplumu" olarak bakıyorlardı. Kısacası Avrupa kıtasında, feodalizm zaten kriz halindeydi.

Fransız Devrimi ve genel olarak o dönemin Avrupası'nın tarihi bugün sosyalistler için de ibret dolu bir kaynaktır. Demokratik devrimin vatandaşla sağladığı kazanımlar, bugün de savunulması gereken evrensel değerlerdir. Fransız Devrimi'ni bilmeden, sonraki yıllarda tarihsel olayları derinliğine anlayamayız, sosyalist literatürde kurulan paralelizmleri, gerektiği gibi değerlendiremeyiz.

Devrim mi? Karşı devrim mi?

Evet; Batı'da bu işler böyle oldu. Ya bizde nasıl oldu? Bizde burjuva demokratik düzenin kurumu olan çok partili düzene geçiş bir halk ayaklanması sonucu gerçekleşmedi. Elbetteki bu geçişte tabanın eski düzenden memnuniyetsizliğinin bir ölçüde rolü olmuştur, ama asıl belirleyici faktör bu değil. İkinci Dünya Savaşı bitiminde Türkiye'nin, kendini içinde bulduğu politik ortamıdır.

Fazla gerilere gitmeden, Cumhuriyet dönemi ele alalım. Kurtuluş Savaşımız'ı yönetmiş olan Birinci Meclis'i demokratik kuruluş olarak değerlendirebiliriz. Mebusların çoğunluğu seçimle gelmişti. Çatısı altında bir sağ ve bir sol oluşmuştu, kendisini böyle adlandırmasa da; bu böyle. Meclis iki taraf arasında sert tartışmalara sahne oluyordu. Vatan savunması konusunda birlik halinde idiler ama bunun dışında sağ ile sol ayrı havalar çalıyorlardı.

İkinci Meclis ise seçimle değil, tayinle oluştu. Seçim göstermelikti. Takrir-i Sükun Kanunu ile CHP dışında bütün partiler kapatıldı. Tek parti düzeni kuruldu. Yani düzen artık çoğulcu burjuva demokratik düzen olmaktan çıkmıştı. Ve bu durum 1945'e yani İkinci Dünya Savaşı'nın bitimine kadar sürdü.

Birinci Meclis ile birlikte monarşik düzen bütün kurumlarıyla yıkılmaktaydı. Emperyalizmin dünyanın büyük kesiminde egemen olduğu koşullarda, yeni bir bağımsız cumhuriyet kurulmaktaydı. Bu koşullarda devrim yasalarını uygulayacak bir dikta rejiminin zorunlu olduğu yolunda savlar ileri sürülüyordu.

Kemalist rejim, 1923 İzmir İktisat Kongresi'nden başlayarak kapitalist yoldan kalkınma politikasını benimsedi. Bu, devlet fidelğinde bir Türk bujuvazisi yetiştirmek anlamına geliyordu. Bu da kent ve köy emekçisi üzerindeki baskı ve sömürünün yoğunlaşması demekti. Öte yandan Kemalist rejim, tek sosyalist ülke Sovyetler Birliği ile dostluk ve iyi komşuluk ilişkilerini korudu. 1941'e kadar Türkiye'de Antisovyet propaganda yasaktı.

Nazi Almanyası'nın SSCB'ye saldırısından sonra durum değişti. Tek parti CHP, kapılarını gerici faşizme açtı. Bu parti, böylelikle bileşim değişikliğine uğradı. Babıali basınında Nazi yanlısı propaganda yaygın bir hal aldı. 1942 sonlarında Şükrü Saracoğlu'nun Başbakanlığa gelmesiyle, Türkiye neredeyse açıkca Nazi yalısı bir politika izlemeye başladı. Azınlıkları vuran Varlık Vergisi ve azınlıklar için Doğu Anadolu'da kurulan toplama kampı Alman zaferine hazırlıktan başka şey değildi. O karanlık günlerde Türkiye'de tek muhalefet yeraltına, illegaliteye itilimi bulunan ama herşeye karşın etkinliğini sürdüren Üçüncü Enternasyonal'in üyesi Türkiye Komünist Partisi idi.

Sola açık, sağa kapalı bir "demokrasi"

Ancak sonunda zaferi müttefikler kazandı, faşizm ve Nazizm'in kaleleri yıkıldı. Milli Şef İnönü ve çevresinin çok partili düzene geçmeyi akıl etmesi o dönemdedir. Soğuk Savaş henüz başlamamıştı. İlkten sosyalist partilerin kuruluşunu engellemediler. Faşizm dünya ölçüsünde yenilgiye uğratılmıştı. Bir özgürlük çağının başlaması için, bu kadarının yeterli olduğunu düşünen çok insan vardı. Yanılıyorlardı. Atom bombası hala ABD'nin tekelindeydi. Washington ve Londra'da, savaş sonucu bir süper güç olarak dünyada yerini almış olan Sovyetler Birliği'ni hizaya getirmek için, Amerika'nın bu üstünlüğünden yararlanılması gerektiğine inanan ve savaş kışkırtıcılığı yapan

şahinler eksik değildi. Sonunda amaçlarına ulaştılar ve soğuk savaş başladı. Bu arada Sovyetler de bir nükleer güç durumuna gelmişti. Dünya ölçüsünde kurulan nükleer denge koşullarında soğuk savaş, yıllar boyu sürdü gitti.

İşte Türkiye'nin çok partli düzene geçişi bu koşullarda oldu. Sosyalist partileri kapattılar. Kurucuları ağır hapis cezalarına çarptırıldı. Kurulmakta olan çoğulcu düzen, sola kapalı sağa alabildiğine açık bir düzen idi. Ana muhalefet partisi, Demokrat Parti'nin belli başlı kadroları CHP'den gelmeydi. Uydulaşma süreci CHP hala iktidardayken, '40'lı yıllarda başladı. Ve 1950'ye kadar süren o yıllarda, ana muhafet partisi DP ile CHP arasındaki yarış, gericiğe taviz ve Amerika'ya yaranma yarışı idi. Sonunda sırtında Kurtuluş Savaşı denen yumurta küfesi olmayan DP kazandı ve bu parti Meclis'te büyük çoğunluğu elde ederek iktidar oldu. DP'nin ilk icraatı, Arapça ezanı yasallaştırmak ve Kore'ye, ABD emperyalistlerinin emrinde, yerli halkla savaşmak üzere asker göndermek oldu. Böylece Türkiye ilk kez emperyalist dünya ile ittifak halinde bir sosyalist kamp ülkesine karşı savaşa fiilen katılıyordu. CHP, bu gidişata ciddi bir muhalefet ile karşı çıkmadı. Sosyalizm düşmanlığı fikriyatı da şiddetlenerek büsbütün resmîye kazanacaktı. Resmi propaganda komünizm ile vatan hainliğini eş anlamlı olarak sunuyordu kamuoyuna.

Vatan şairimiz Nazım Hikmet'in yapıtları uzun yıllar tabu sayıldı. Demokrat Parti'nin on yıl süren iktidarı boyunca ülkemiz bir boydan bir boya, Amerikan üsleriyle donandı. ABD ile yapılan ikili antlaşmaların sayısını bilen yoktu. Türkiye'nin uydulaşma süreci böylece tamamlanmış oldu. Türkiye marksistlerinin belli başlı kadroları, on yıllık DP dönemini zindanda ya da sürgünde geçirdiler.

Bizde uygulanan sola kapalı, sağa açık çoğulcu sistemin son olarak vardığı nokta ibret vericidir. Hiçbir uygar ülkede görülmeyen, yüzde on baraj sayesinde takıyyeci "İlmi-İ İslam" partisi aldığı üçtebir oyla Meclis'te üçte iki çoğunluğu sağlamış bulunmaktadır. Ve bu parti Amerikancılık'ta herkesi sollayan bir politika izlemektedir.

1936'da, İtalya'dan devraldığımız TCK'nın ünlü 141 ve 142.maddelerinin öyküsü Türkiye'de kurulan çok partili sistemin ne menem bir demokrasi olduğunu kanıtlamaya yeter. Bu maddeler, kent ve köy emekçilerini kendi siyasi örgütlerini kurmalarını yasaklamak amacıyla yasallaştırılmıştı. İlk şekilleriyle, görece olarak hafif hapis cezaları içeriyorlardı. İlegal parti üyeleri için asgari ceza altı ay, yöneticiler için iki yıl hapis cezası. Çok partili düzene geçtikten sonra bu maddeler dört kez şiddetlendirildi. Ve son olarak 1951'de DP çoğunluğundaki Meclis, 141. maddeye ölüm cezasını koydu.

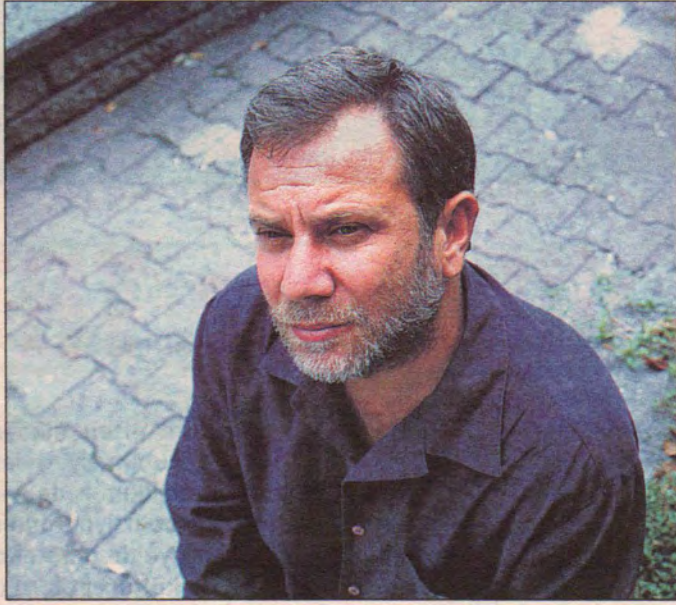
Güdülen uydulaşma politikası, Kurtuluş Savaşımız'da mücadele ile elde ettiğimiz kazanımların feda edilmesi demektir. Onun için biz çoğulcu sisteme geçişimizi bir yanıla karşıdevrim olarak değerlendirdik. Öyle idi de.

25 Ağustos 2004

F tipi cezaevlerinde, tecrit nedeniyle yaşanan 117 ölüme rağmen bu cezaevlerini mumla aratacak ve yeraltına inşa edilecek L tipi cezaevleri için düğmeye basıldı.

• Dünya Bankası'na göre Türkiye'de 10.3 milyon yoksul, 20.9 milyon sigortasız varmış..

LeMan Yazarı Cezmi Ersöz, Almanya'nın Haildergberg bölgesinde gözaltına alındı

Bu temmuz ayının başında, merkezi Almanya'da olan Anadolu Federasyonu Derneği'nden bir davet aldım. Haildergberg şehrine yakın bir kasabadaki yaz kampına beni bir yazar olarak, edebiyatçı olarak çağırıyorlardı. Tekliflerini kabul ettim. Ve kız arkadaşım ile beraber 3 Ağustos akşamı hava alanına indik ve Haildergberg şehrine ulaştık. Kamp yerinde arkadaşlar bizi karşıladılar. Bizi karşılayan arkadaşlardan bazılarını daha önceki Almanya'daki etkinliklerden tanıyordum. Ailelerde vardı kampta. 17 çocuk vardı ve toplam 55 kişiydi. Çocukların yaşları 3 ile 10 arasındaydı. Tatil yapıyorlardı aynı zamanda ve aralarında kültürel etkinlikler düzenliyorlardı. Çadırlarda kalıyorlardı... Son derece canlı, neşeli ve farklı bir ortam vardı kamplarında. 4 Ağustos akşamı, ben bir konuşma yaptım. Edebiyat, sanat, kitaplarım ve Türkiye'deki gelişmeler üzerine bir konuşmadım bu. 5 Ağustos sabahı, sabah saat 06.00'da, biz çadırlarımızda uyurken, ne olduğunu fark bile edemeden birdenbire kamp yeri polisler tarafından sarıldı... Uykuyu sersemli uyardık ve uyandığımızda gördüğümüz manzara şuydu: 150-200'e yakın polis kamp yerini basmıştı ve insanları yaka paça çadırlardan çıkartıyorlardı... Çocuklar ağlaşıyordu, aileler perişandı...

Kimliklerimize, pasaportlarımıza el koydular ve bize bazı belgeler imzalatmaya çalıştılar... İmzalamak zorunda bırakıldık. Bu arada ben avukatıma ulaşabilmek için cep telefonuma sarıldım, sertçe telefonumu elimden aldılar ve gasbettiler... Haberleşme özgürlüğüm böylece engellenmiş oldu... Sonra ekip otolarıyla, otobüslerle Haildergberg Emniyet Müdürlüğü'ne götürüldük. Orada sorgu devam etti. Ama önce fotoğraflarımız çekildi, parmak izlerimiz alındı, ben tekrar tercüman talebinde bulundum, sağlanmadı... Avukat istediğimi söyledim kabul edilmedi ve bu şekilde sorgu devam etti... Basın kartımı gösterdim, gülüp geçtiler; davranışları ise aşağılayıcı ve kabaydı... Bilgisayara bir çok bilgi yerleştirdiler. Niçin kampta olduğumu sordular. Bir yazar olarak davet edildiğimi tekrar tekrar söyledim. Yazarlar Sendikası üyesi olduğumu söyledim. Türkiye'de tanınan bir yazar olduğumu söyledim ama yine de onları etkileyemedim...

Ne aradıklarını bilmiyordum ama sanıyorum hiçbir şey bulamadılar... Amaçları doğrultusunda hiçbir şey elde edemediler... Kamp yerine çelik yeleklerle gelmişlerdi ve kampın yakınlarındaki nehirde iki polis hücumbotu vardı... Tabii,

kampta çoluk çocuğu görünce hayal kırıklığına uğradılar... Niyetleri bizleri daha fazla içeride tutmak ve hatta suçlamak. İki saat sorgudan sonra serbest bırakıldık. Bırakıldıktan sonra tekrar Haildergberg Emniyet Müdürlüğü'ne başvurduk. Cep telefonlarımızı ve cep telefonlarımızla birlikte alınan kaset, cd, disket, kitaplar, bazı dosyalar gibi özel eşyalarımızı almaya gittiğimizde geri çevrildik. "Biz bunları inceleyeceğiz ve sonra size geri göndereceğiz" dediler. Ben, kız arkadaşım ile beraber bir gün daha Almanya'nın Köln kentinde kaldım. 6 Ağustos akşamı Türkiye'ye döndüm. Şunu açık yüreklilikle ifade etmek istiyorum: Bize insan hakları ve demokrasi dersleri vermeye çalışan insanlar, Avrupalılar, Almanlar; biraz da kendilerine baksalar çok daha iyi olacak diye düşünüyorum... Uygulamaları ve tutuculuğu bu denli eleştirilen Türkiye'de bile bu denli aşağılayıcı ve kaba davranılmıyor artık son dönemlerde... Fakat Avrupa'nın göbeğinde ben bir Türkiyeli yazar olarak aşağılanmaya çalışıldım, yok sayılmaya çalışıldım,, en doğal ulvi haklarım gaspedildi...

Ben bunun peşini bırakmayacağım... Türkiyeli bir yazar olarak ben bunu bir onur sorunu haline getirdim... Ve Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi'ne başvuracağım. Almanya'daki avukat dostlarım, Almanya'daki hukuki süreci takip ediyorlar. Bu süreç bittikten sonra insan hakları mahkemesi süreci başlayacak... Ve ben sonuna kadar gideceğim... Bundan böyle Türkiye'den gelen yazarlara, ya da dünyanın neresinden gelirse gelsin, Avrupa'ya konuk olan yazarlara bir daha bu şekilde davranılmasın diye bu kararımdan dönmeyeceğimi belirtiyorum.

Türkiye'deki basını da bu konuda elimden geldiğince bilgilendireceğim. Avrupa'da özellikle Almanya'da son dönemde gelişen yabancı düşmanlığına burada parmak basmak istiyorum. Ekonomileri bozuldukça üçüncü dünyalılara, Afrikalılara, Türkiyelilere dönük yıldırma politikaları giderek sertleşiyor bu ülkelerin...

Ve burada da en çok mağdur olan halkların başında bizler geliyoruz... Bu tip çapraşık uygulamaların bir daha tekerrür etmemesi için haklarımı sonuna kadar savunacağım... Bu benim en temel vatandaşlık görevim olduğu kadar, yazarlık onurumu da çok yakından ilgilendiren bir konu...

Hep beraber süreci göreceğiz...

Avrupa demokrasinin arka bahçesi

Cezmi Ersöz

Anadolu Federasyonu'nun daveti üzerine, geçen hafta Almanya'nın Haildergberg kentine giden LeMan Yazarı Cezmi Ersöz, çok sayıda kişi ile birlikte gözaltına alındı. Özel eşyalarına ve cep telefonlarına el konulan Cezmi Ersöz, Alman polislerinin sert ve kaba tutumuna maruz kaldı. Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi'ne dava açmaya hazırlanan Ersöz, yeniHarman'a Almanya'da başına gelenleri kaleme aldı:

5 milyona yakın sağır ve dilsizle yönelik tek program yayından

AKP iktidarı tarafından atanan Şenol Demiröz yönetimindeki TRT Genel Müdürlüğü, sağırlar ve dilsizlerle ilgili tek yayın olan ve 15 günde bir yayınlanan "İki Elin Sesi" programını geçen hafta yayından kaldırdı. TRT, alanında Türkiye'nin en iyi işaret dili uzmanı olarak gösterilen, sunucu Nermin Merdanoğlu'nun görevine de son verdi. "İki Elin Sesi"nin yayından kaldırılması ile birlikte, Türkiye'de ortaçağ koşullarında yaşayan sağır ve dilsizlere yönelik tek bir yayın kalmadı. Nermin Mercanoğlu ile TRT tarafından görevine son verilşi ve sıradışı hayatı üzerine konuştu. Sağır ve dilsizlerle de, yaşadıkları güç koşullar üzerine işaretledik.

Kutlu Esendemir

kutlu@leman.com.tr

Fotoğraflar:
Sinan Göksel

İktidar AKP, sağır dilsizsiz TRT

"Bir halkın dili 'onun düşünce varlığını, geleneklerini, tarihini, dinini, ve hayatının özünü, kalbini ve ruhunu' barındırır. Bu, özellikle işaret dili için böyledir; çünkü bu dil, yalnız biyolojik açıdan değil, kültürel açıdan da sağırların -susturulamaz- sesidir." Yazar Oliver Sacks, "Sesleri Görmek" kitabında, 18. yüzyıla dek, en temel insan haklarından mahrum bırakılan sağır ve dilsizlerin "dil"ini aktarırken, onların "susturulamaz" sesine, bu sözcüklerle vurgu yapıyor. Nermin Merdanoğlu, 36 yaşında iki çocuk annesi, kendini konuşma ve işitme engellilerine adanmış bir gazeteci. İstanbullu. Annesi, babası ve anneannesi sağır ve dilsizmiş. Eşi, diş teknisyeni Sefa Merdanoğlu da. 9 yaşına dek, duymayan ve konuşmayan bir ailenin tek çocuğu olarak, hayatı "sessizlik" içinde geçmiş. Annesi, İstanbul ve İzmir İşitme Okulu'nda öğretmenlik yapmış. Bu durum kendisi için büyük bir avantaj olmuş ve işaret dilini öğrenmiş. "O dönemde hep sesimden utanırdım, sessizliği severdim" diyor. 7-8 yaşlarında "sesleri görmeye", annesine ve babasına TRT'deki "Haberler"i tercüme etmeye başlamış. Eğitim ve öğrenim hayatında sesler onu hep bunaltmış. Tüm ilişkilerini işaret dilini kullananlarla, sağır ve dilsizlerle kurmuş. Merdanoğlu, 12 yılını geçen haftaya dek TRT'de geçirdi. Bu 12 yılın, 7 yılı TRT Haber Merkezi'nde sürmüş. 5 yıldır da, TRT 2'de sağır ve dilsizlere yönelik yapılan haberlerin ve Türkiye'de sayıları 5 milyona ulaşan sağır ve dilsizlere yönelik tek programın; "İki Elin Sesi" programının sunucusuydu. 900 milyon lira maaş ile çalışan Merdanoğlu'nun görevine, 29 Ağustos 2004 tarihi

itibari ile, AKP iktidarınca atanan, Şenol Demiröz yönetimindeki TRT Genel Müdürlüğü tarafından son verilmiş. Kendisine görevden alındığı geçen hafta tebliğ edilmiş. Gerekçe ise açıklanmamış. Merdanoğlu ile Beşiktaş'ta, İşitme Engelliler Derneği'nde buluştuk. Bu buluşmada derneğe gelenler işaretler ile söze katıldı. Sağır ve dilsizler, karar nedeniyle TRT'ye öfkeliydi. Ayşe Ülker (46) de bunlardan biri. "Zaten Nermin'i izlerken adeta sinir oluyordum. Çünkü kendisini ufaklık ekrana getiriyorlardı, hiç anlamıyordum. Alt yazı ile işaretler arasında çok fark oluyordu. Okumayı not edebildim ama Türkçe okumakta zorlanıyorum. Nermin'inki tek programdı. Sadece biz onu anlayabiliyoruz, diğer spikerleri hiçbir sağır ve dilsiz anlamıyor" diyor.

Eşi Hasan Ülker ise, devletten şikayetçi, "Vergi alıyorlar, Türkiye Cumhuriyeti vatandaşlarıyız. Ama haber alma hakkımızı da engelleniyorlar" işaretleri ile belirtiyor öfkesini. Aktardıklarına göre, Türkiye'de hem ekonomik, hem sosyal, hem de kültürel olarak sağır ve dilsizler, tıpkı körler gibi çağın çok gerisinde koşullarda yaşıyorlar. Tamamına yakını işsiz. Yurtdışında benzerleri, avukatlık, doktorluk yaparken, Türkiye'deki hastanelerde; bırakın doktor olmayı, hasta olmak bile ölüm. Çünkü hiçbir hastanede onların dertlerini anlayacak ve aktaracak bir görevli bulunmuyor. Polise gitmek, yargıya başvurmak bir trajediye dönüşüyor. Özellikle kırsal kesimde pekçoğu, evlerde aileler tarafından izole edilmiş durumdadır. Yollar, kaldırımlar, yaşam standartları onlar için tam bir işkence halinde. Kendilerine yönelik hiçbir kültürel yayın yok. Sacks, "Sesleri Görmek" kitabında, "Doğustan sağırlar ya da 'deaf and dumb'lar -İngilizce'de bu terim, hem sağır dilsiz, hem de 'sağır ve budala' anlamını içerir.- binlerce yıl salak ya da geri zekalı kabul edilmiş, anlayışsız yasa koyucularca 'ehliyetsiz' olarak görülmüş - mal mülk edinmeleri, evlenmeleri, doğru dürüst işte çalışmaları engellenmiş-, en temel insan haklarından mahrum bırakılmışlardır. On sekizinci yüzyıl ortalarına kadar bu durumu düzeltmek kimsenin aklından geçmedi" diyor. Şimdi de AKP iktidarı döneminde TRT, onların tek anladıkları "dil"i, adeta 15 günde bir saat yayınlayarak adeta lütfettikleri, işaret dilini de kesiyor, 18. yüzyıl izlerini çağırıştıran bir politika ile.

Kaldırıldı, sunucusu Nermin Merdanoğlu da işten çıkartıldı

Nermin Merdanoğlu:

12 yıl çalıştım ve herşey bitti

Görevden alınmanızı nasıl değerlendiriyorsunuz?

12 yıldır TRT'de görev yapıyorum ve programım sona erdi. Gerekçesi açıklanmadı. Zaten sağır ve dilsizlere yönelik tek programdı. Umarım kendileri açıklarlar.

Sizin açınızdan üzücü bir durum.

Evet. İşitme engellilerle ilgili tek program da yayından kaldırılıyor. Bu tabi çok üzücü. Bununla uğraşan, mücadele veren, yıllardır bunun yapılmasını isteyen de benim. 12 yıl TRT kurumunda çalıştım ve herşey bitti. Bundan sonra TRT'nin uygulamalarını bekleyip göreceğiz.

Partilerin kongrelerinde görev aldınız mı hiç? Son dönemde, kongrelerde, sizin alanınızdaki kişilerin, siyasi parti liderlerinin arkasında görmek moda olmuştu.

Bu bana hiçbir zaman doğru gelmedi ve hiçbirine katılmadım açıkçası. Parti kongrelerinde görev yapanların pekçoğu da, sağır ve dilsizler tarafından anlaşılmıyor.

Belki sizin yerinize onlardan biri görevlendirilir...

(Gülüyor) Olabilir, neden olmasın...

İşitme engelliler sizin programınız dışında TV'de ne izleyebiliyor? Alt yazılı filmleri mi?

Evet genelde alt yazılı filmleri izliyor. Ama Türkiye'de eğitim çok zayıf. Benim çok arkadaşım var, işitme engelli. Harflerle "pabuç" dediğim zaman, "Pabuç ne demek?" diye soruyorlar. Ama ayakkabı dediğim zaman "Haa! Ayakkabı" diyorlar. Yani Türkiye'de işitme engellilerin eğitimi çok zayıf. O yüzden alt yazıyı anlamalarını beklemek çok komik.

Türkiye'de işitme engellileri kimse duymuyor diyebilir miyiz?

Maalesef, malesef... Çok üzücü. Yani Türkiye'de sağır- lar yok gibi görülüyor. Halbuki onlar var. Ama sokakta yürüdüklerinde bir bedensel engelli gibi olmadıkları, gözleri kör olmadığı için anlaşılmıyor. Sokakta yürüdüklerinde sağlıklı görünüyorlar.

İşaret dili ile konuşma dili arasındaki fark nedir?

İşaret dilinde gramer yapısı çok farklı Türkçe'den. Şu anda "İki Elin Sesi" programını yapıyordum. Bendeki beyin... Yani iki kalemi elinize alıp, iki kalemle aynı anda yazmaya benzer bu. O yüzden bizde, işaret dilinin güzelliği düşer; Türkçe'nin de yüzde 50'si düşer. Haberlerin tercümesinde Türkçe konuşulması doğru değildir.

Peki siz bunu kurumunuza belirtmiyorsunuz muydunuz?

Söylemeye çalıştım ama ulaşamadım. Ulaşılmıyor...

Son olarak; sağır ve dilsizlerle iletişim kurmayı nasıl tanımlarsınız?

Gerçek içtenlik diyebilirim. •

İşaretlerin dili

Beşiktaş

Cemiyet

Fotoğraf makinesi

İnternet

Bir sağır ve dilsiz anne:

Ayşe Ülker ile Haberler'den "özet"ler...

Yaşınız?

46 yaşındayım.

Evli misiniz?

Evet evet. (Arka sırada oturan Hasan Ülker'i göstererek.) Eşim değil sevgili.

Ya çocuğunuz?

Bir oğlumuz var ve şu an Hukuk Fakültesi'nde okuyor. Eşim de, ben de malulen emekliyiz. Ama çok güç şartlarda da olsa oğlumuzu okuttuk, okuyor.

Ne tür güçlükler yaşıyorsunuz?

Türkiye'de bizim için hayat oldukça zor. Hiç birşey vermiyor ve yapmıyorlar bizim için. Oysa benim, bizim durumumuzda olan milyonlarca insan var. Zaman zaman umutsuzluğa kapılıyor-

rum. Her geçen gün paniğe kapılıyorum. Bugün böyle isek, 10 yıl sonra nasıl yaşayacağız? Kalp hastası olacağız belki ve ne olacak durumumuz? Kirada oturuyoruz. Hep hesaplı ve ucu ucuna yaşıyoruz, yediğimiz, içtiğimiz herşeyi hesap ediyoruz.

İki Elin Sesi yayından kaldırıldı. İzliyor muydunuz?

Zaten Nermin'i izlerken adeta sinir oluyordum. Çünkü kendisini ufaklık ekrana getiriyorlardı, hiç anlamıyordum. Alt yazı ile işaretler arasında çok fark oluyordu. Okumayı not edebildim ama Türkçe okumakta zorlanıyorum. Nermin'inki tek programdı. Sadece biz onu anlayabiliyoruz, diğer spikerleri hiçbir sağır ve dilsiz anlamıyor ki.

Ya gazete, dergi okuyabiliyor, alabiliyor musunuz?

Doğrusunu söylemek gerekirse Türkçe okumakta zorlanıyoruz bir çoğumuz. Ben de zorlanıyorum. Ama inatla okumaya çalışıyorum. Mesela bir gün gazete görmesem, bakmasam çok hırçın oluyordum. Hiç bırakmadım okumayı. Çocukken biriktirdiğim paralarla "Hey dergisi" alırdım. Öğretmenlerim de dergiyi benden alır, okurdu.

En büyük hayaliniz?

Günde 24 saat bize yayın yapacak bir tv kanalı neden kurulmuyor ki?

En çok izlediğiniz kanal?

NTV'nin haberlerine bayılıyorum. Ama alt yazı gözlerimizi çok yoruyor. CNN ile de çok örtüşüyorlar. Ama CNBC'ye bayılıyorum. Keşke biraz da bizim gibi, milyonlarca sağır ve dilsizi hesaba katarak yayın yapsalar. Ne kadar güzel olurdu!

Çok teşekkürler.

Teşekkürler. (Baş ve işaret parmağı çeneye getirilir, ardından aynı hizada karşdakine doğru avuç uzatılır.) •

Tiyatro sanatçısı Levent Beşkardeş: Sağır- lar da duymuyor, hükümet de!

Levent Beşkardeş, Fransa'da yaşayan, pekçok uluslararası ödül kazanmış bir sinema ve tiyatro sanatçısı. Aynı zamanda çizer. Sağır ve dilsiz. Odasında, mizah duayeni Oğuz Aral'ın imzalı bir notu varmış: "İşitenlere nişan alıp, onlara öğretmek zorunda." Beşkardeş, Aral'ın bu sözlerini anımsattıktan sonra Nermin Merdanoğlu'nun durumuna şaşırmadığını belirtiyor ve şunları söylüyor:

Hep mücadele, hep mücadele ve devamlı mücadele. Sağır- ların iyi olabilmesi için mücadele... Ama sağır- ların da kendilerini bilip, organize olup, istemeleri lazım ki; o zaman işler hızlansın. Ama sağır- lar çok duruyorlar. Ama onların kabahati değil. Onlara söylemiyorlar. Bilmiyorlar onlar tabii. Hükümet de duymuyor. Hükümetin de suçu yok. Sağır- larda suç var. Bizler susuyoruz. Onlar ayağa kalksınlar, kendilerini göstersinler, istesinler, isteklerini duyursunlar...

Benim hayalim televizyonda işitme engellilerle ilgili bir program. Yani burada işitme engellilere bir eğitim de verilebilir. Tv kanalıyla cümleler öğretilir. Ve onların hızlı bir şekilde gelişimi sağlanabilir. Çünkü eğitimi yetersiz bir işitme engellinin cümleleri anlaması çok güç. Alt yazıyı anlamaları da çok zor. Kırsal kesimde çok sayıda işitme engelli var. Tabii, alt yazı lazım ama çoğu işaretlerle anlaşıyor. Ama devlet de okulda işaret dilini yasaklıyor.

Barışa Rock'n Coke

Rock'n Coke'un yıldızı, Barışarock'un taşsız kralı Sezyum, sizler için iki aradan bir dereden bildiriyor

Yıllık ihtiyacın 4/5'i

Her şey Rock'n Coke'a para vermeden girmek için basın kartı almaya üşenmemle başladı. Olay günü, bizden daha hallice anne babaya sahip bir arkadaşımın arabasıyla Rakinkok'a vardık. Her yerde bir düzen, bir asayiş söz konusu idi. Girişte bizleri karşılayan jandarmalara "Nassınız kom-tanım, ehihihihi" çekmemiz dışında herhangi kıl-dırıcı bir hareket henüz yoktu. Birkaç görevli-nin yardımıyla arabayı efendi gibi bir yerlere par-kederek katılımcı girişine doğru yöneldik. Her ne kadar içeri herhangi bir görüntü kayıt cihazı so-kulması yasak idiyse de çevremdeki eş dost, son dönemde patlak veren dicitel kameralarını tek tek konser alanına sokmaya başladı. Benim de çantam arandığında ise, ne keramettir ki çantamın ön gö-

zündeki battal boy maket bıçağı -kendisine artık kısaca kasatura da deniyor- farkedilmedi... Girişlerde başlayan manita dalgası, festival alanın-da içerilere doğru ilerledikçe gerçekten sağdan soldan gelen akınlarla adeta bir göz anaförüne dö-nüştü. İçeriye o anda girmiş benim gibi erkeklere baktığımda ise herkesin neredeyse çevredeki muhtelif boy ve ebatta manitalar yüzünden beyin güçlerinin yüzde 80'ine yakını radarları çalıştır-maya harcadığını hissettim.

Ortam kaynıyor

Değim gibi etraf manita kaynıyor. Gençlerimiz geçen beş yılda MTV ve bilimüm kanalların gazla-masıyla bir 'şekil' patlaması yaşamış. Artık saçları yandan ayırmakla, ortadan ayırmak bir tarz sayıl-mıyor... Çevreye baktım, yüzlerce Aylin Aslım -ki kendisi manita alemlerinde kıvıla boyalı saçlarıyla

ilk nazara gelenlerdendir-, yüzlerce Kurban'ın da-vulcusu Burak misali kızıl başlı genç dolaşıyordu. Ortamda bir tek provakatif laf söyleyecek Güner Ümit ve benleri eksik... Eksik diyorum ama ortam öylesine güzel hazırlanmış, öylesine güzel tüketim pompalanmış ki; Güner Ümit ve aile boyu benle-rinin eksikliğini hissedene kadar başka bir şeye ta-kılıp kalıyorsunuz.

RHCP, Primus, Tool

Çalan gruplar açısından Rock'n Coke pek parlak sayılmazdı. Ses düzeni cillipti. Ortalıkta Deus, Ash, Kurban, MFÖ ve Fun Lovin' Criminals'dan başka çok fazla dişe dokunur grup da yoktu. Son gün merakla beklenen Orb'un da fırtınaya denk gelmesi büyük bir şanssızlık oldu denebilir. Festi-valin en etli yemeği olarak sunulan Iggy Pop ise, (artık) dedelerden oluşan grubu Stooges'la sahne-de sadece şımarıklık yapabili. Zaten yaşı itibariyle bir Tuğrul Eryılmaz da olamadığımızdan Iggy'yi 20-30 dakika David Bowie'nin yüzü suyu hürme-tine izledik... Yanlış olmasın; goygoy dersiniz goy-goyun hası Iggy'de mevcuttu ama iki günlük bir festivalin en baba adamı Iggy olamazdı... Aklımıza hep "Şimdi burda bi Red Hot Chili Peppers olsa, milletin sabuna kordu" gibisinden düşünceler gel-di. Neyse o da seneye olsun... Tabii alışık olduğumuz gibi, hektazi alıp kolon dibine yapışmış elleri pet şişeli gençler de bir saatten itibaren ortada topluca fink atmaya başladı.

Iggy Pop 1 - Kamikaze 5

Iggy Pop'un sallapati müziğinden ve goygoyundan sıkılıp sahnenin sağında bulunan Kamikaze'ye bin-dik. İnanın 5 milyonluk Kamikaze'den 45 milyon verip gitmiş Rakinkok'un zevkinin beş katını al-dım. Herhalde bu da benim denyoluğumdu. Kendimi Bostancı bir çocuk gibi hissettim... Kamika-ze her festivalde mutlaka yer almalı. (Benim gibi denyolamokaçiler bol ne de olsa.) Son olarak, ortaya karışık hareket olsun diye ku-rulmuş olan labirentin içinde bekleyen görevliler, bizi kendimizden geçirdi. İnsan labirentte fare gibi yol alırken, birden ortada durup sigara içen bir adamla karşılaşınca şaşırıyor ister istemez.

Sıkılarak!

Ertesi gün rotamız bizzat sahne alıp, çalmak amacıyla Sanyer yakınlarında gerçekleştir-

len "alternatif" festival Barışarak oldu. Bir kere geçen yıl bu festivalin, "Biz Coca Cola'ya karşı olarak bir festival düzenliyoruz" şiarından acayip kılınmıştı. Ortaya bir şey koyuyorsun, tanımı ise başka bir duruma karşı olmak... Hiç olmuyor. Efendi gibi yap festivalini ve de ki; "Biz böyle böy-le iyi niyetli, kar amaçlayan bir ortam peşindeyiz" canımı ye...

İhtiyaç Molası

Bir önceki gece, yerli piyasada en sevdiğim grup-lardan olan İhtiyaç Molası'nın organizasyondaki fantezi aksamalar yüzünden sahne alamaması ha-beri kulağıma geldiğinde, "Acaba biz de böyle bir durumla karşılaşacak mıyız?" diye kılınmama se-bep oldu. Zaten organizasyon çalacak grupların, alet edevatlarını Cemil Topuzlu'nun önüne getir-mesini istemişti. Düşünün zaten para almadan, işi gücü bırakıp, bir ortamda çalmaya gidiyorsunuz

fakat organizasyon sizin hayvan gibi alet evatınızı; klavyeleri, davullarınızı, gitarlarınızı Harbiye Açık-hava'nın önüne getirmenizi istiyor. Biz eşyaları Cemil Topuzlu'nun topuzuna kadar geitrebilsek zaten konser alanına kadar da götürürüz ayol!...

Bugün git yarın gel

Konser saatimiz geldiğinde (18:30) bizi 2 saat sonraya aldıklarını söylediler. Bu sırada ben çev-redeki metali arkadaşları kesiyordum. Sonuç: Barışarak'a gelen gençlerimizin çoğu büyük sıkın-tılar içinde. Herkesi siyahlar içinde görünce ken-dimi Prag'da bir gotik bardaymış gibi hissettim.

'Başka' bir dünya?

Bu arada alternatif demişken;

konserden iki gün önce basın açıklamasını izledi-ğimde kameralara, "Başka bir dünya mümkün" di-ye bağırarak genç arkadaşları festival alanında da gör-düm ve kendimden geçtim. Arkadaşımız uzun saç sakal altına kötü bir mavi-siyah batık t-şört, bilek-lerde boynuz biçiminde bir takım bilezikler ve el-lerde de zincirden eldivenlerle takılmaktaydı. O anda başka bir dünya, eğer böyle olarsa ben hiç girmiyim o ortama diye düşündüm. Bunları yazar-ken kendimi giderek bir Hıncal Uluç gibi hissediy-orum. Meğerse bu adamcağızların talep ettiği başka bir dünya Alice Cooper konseriymiş... Bi iş yapılıyor, organizasyon eksikliğinden, sahiplenil-memekten dolayı sefil bir hal alıyor. Hani evde müzik dinlerken tam gitar soloda odanıza anneniz girer de "viiii viiiiiiiooo" diye çalan müzikten bi-şey anlamaz ya işte Barışarak'da da ortam aynen böyleydi. İyi niyet vardı ama bizi bitiren de, işte o iyi niyetti...

İzleyicilere gelecek olursak, kadro hiçbir şeyden memnun değildi. İçki fiyatları protesto edildi, sah-nede konuşma yapan organizasyon ekibiyle pole-miklere girildi. Anlayacağınız herkes kafasına göre takıldı. Festival mekanı gayet güzeldi. Orman ha-vası, yürüyüş için elverişli patikalar ve 5 milyona satılan harika kırmızı şaraplar bizi yeterince mem-nun etti.

Patlayan baslar ve organizasyon = Sıkılarak

Bir noktada artık ses düzenindeki kolonlar, basla-rı kaldıramayarak pörtlemeye başladı. Bundan ön-ce bizim grubun sahne saati iki kez daha değişti. Artık hava da kararmış, etraf serinlemeye başla-mıştı. Beklemekten bıkararak, organizasyona en de-rin hislerimizle festival alanından ayrıldık. Dönüş yolunda ise aklımızdaki tek soru Beşiktaş'daki Roma Dondurmacı'sının açık olup olmamasıydı...

Oktay Taftalı

otaftali@hotmail.com

Başka bir hayat tarzı mümkün mü?

Yeryüzünde hayatın alabildiğine adaletsiz ve acımasız bir biçimde akıp gitmesi, tarihin çeşitli dönemlerinde bu sorunun sorulmasına yol açıyor: "Başka bir hayat mümkün mü?"

Gözlerimizin önünde, ülkemizde ve dünyanın mazlum halkları üzerinde oynanan oyunlar, dünyanın her türlü zenginliğinin, kaba ve acımasız bir biçimde muhteris küçük bir azınlık tarafından yağmalanması, bu amaç doğrultusunda akıtılan mazlum kanları, bizleri kaçınılmaz olarak bu soruyu sormaya zorluyor.

Ama bu soruda gözlerden kaçan bir ayrıntı var: Tarihin hemen her döneminde, bizler bu ve benzeri soruları, kaynak problemleri ve çözüm önerileriyle birlikte **Batu**'dan ithal ediyoruz.

Batı kafası kendi yaşadığı zaman dilimi ve kendi coğrafyası dışında, hiçbir hayat tarzını veri olarak ele almamakla, bilmezden gelmekle, kendi merkezîyetçiliğini bir kez daha dayatıyor. Ve bizler de, onların formüle ettiği soruları, çözüm önerilerini aynen onlar gibi tekrar etmekten geri durmuyoruz.

Hepimiz dünyaya bir kez geldik. Yeryüzünde önceden süresini bilemediğimiz sınırlı bir ömür süreceğiz. Sonuçta bu dünyadan göçüp, kainatın tozu toprağı arasına karışınca dek, huzurlu ve haysiyetli bir hayat sürmek en büyük dileğimiz olmalı. Öyle değil mi?

Ama ne mümkün. Daha doğar doğmaz bizden önceki yağma ve talanların sonucu olan bir borç yüküyle karşı karşıya kalıyoruz. Başımızın üzerinde bir dam ve insan haysiyeti sınırları içerisinde, bir dilim ekmeği elde edebilmek için, anamızdan emdiğimiz sütünü burnumuzdan getirilmesine katlanmak zorundayız. Verili durum öyle gösteriyor.

Ölümlü bir hayatı, ite kaka sürdürebilmek için, sıradan bir insan olarak hepimizin maruz kaldığı sıkıntıları, burada bir kez daha sayıp dökmeye gerek yok.

Şüphesiz, kapitalist Batı medeniyetinin dünyayı bir yangın yerine çevirmesi ve onun yerel işbirlikçilerinin, kraldan fazla kralcı zulmü, mutsuzluğumuzun ve acılarımızın en büyük kaynağını oluşturuyor.

Batı'da sol düşüncenin tarihine göz attığımızda: **Spartaküs** isyanından, **Paris Komünü**'ne dek, bu kadere değiştirmeyi amaçlayan sayısız teşebbüsle karşılaşırız. **Marks** tarafından "ütopik sosyalizm" girişimleri olarak değerlendirilen bu başkaldırıları, ne yazık ki hiçbir kalıcı sonuca ulaşamamışlardır.

Öncekilerden farklı olarak, "bilimsellik" iddiasıyla ortaya çıkan Marksist sosyalizm anlayışı ise, düşünce tarihinin en hararetli tartışmalarına konu olan gelişmeler sonucu, ne yazık ki, kendisinden önceki "ütopik sosyalizm" girişimleriyle aynı kaderi paylaşıyor.

Öyleyse Batı'nın dayattığı problemler ve yaşama zorlukları karşısında, yine Batı'nın dayattığı çözüm önerilerinden sonuncusunun da iflas ettiğine tanık oluyoruz. "E, biliyoruz ne var ki bunda" denilebilir. Fakat sorun bilmekte değil. İdrak etmekte. Acaba biz bildiğimizi sandığımız her şeyi, aynı zamanda "idrak" etmiş durumda mıyız?

Batılı sol, anarşist, alternatif, anti küreselci vesaire çevrelerin yönelttiği soruyu ve çözüm önerilerini hiç duymamış olalım. Komprador kapitalizm, ahlakımızı düşünce biçimimizi, tüketim alışkanlıklarımızı iğfal etmeden önce, biz zaten başka tür bir hayat tarzı sürdürüyorduk. Tarıma dayalı kısıtlı bir üretimimiz vardı, ama 'artık ürün' ve 'artık değer'in kısıtlı olması dolayısıyla, sömürü katsayısı da sınırlıydı. En azından görgüsüz zenginliğin, toplumsal bir üstünlük biçiminde, yaygın bir propaganda ile kafamıza kakılması istisnai bir durumdu.

Evet komprador kapitalizm öncesi doğu toplumları, "kötünün iyisi" bir hayat sürüyorlardı. Bunu **Afganistan** örneğinde görebiliyoruz. Elbette ki, doğu toplumları da sınıflıydılar. Elbette egemenler, şeyhler,

ağalar, beyler, paşalar her yerde olduğu gibi, asalak bir hayat sürüyorlardı. Ama onların kozmopolit medyaları, televizyonları ve kendi asalak yaşam tarzlarını bir üstünlük olarak sunabilecek imkanları ya yoktu veya çok kısıtlıydı. Ne diyelim; göz görmeyince gönül daha kolay mı katlanıyordu ne?

Ama bir gerçek vardı ki; denizlerimiz ve içme sularımız temizdi, **İstanbul Boğazı** hariç kıyılarımız, ormanlarımız henüz yağmalanmamıştı, şehirlerimiz, kasabalarımız gürültüden, hava kirliliğinden uzaktılar. Yaşam standardımız çok düşüktü belki, ama yaşama kalitemiz bugüne kıyaslanmayacak kadar yüksekti.

Ne olduysa oldu ve her şey: kapitalist "kalkınma", "ilerleme", "büyüme" sloganlarıyla başladı. Ancak bu kavramları Türk toplumuna dayatanların bizzat kendileri dışında, kimse ne büyüyebildi, ne kalkınabildi.

İnsanlık tarihinin en büyük yalanı, bütün yüzyılların en büyük sahtekarlığı, hayat tarzımızın mutluluk anahtarı olarak dayatıldı: "Tüket, sahip ol, satın al, senin de olsun ve mutlu ol." Bize dayatılan bütün yansımaların, bütün yalanların bir an için dışına çıkıp düşünemediğimizde mutsuzluğumuzun kaynağının tüketmek, "onlar" gibi yaşayamamak olduğunu göreceğiz.

Öyleyse mutluluk formülümüzü kökten değiştiriyoruz: Tüketersek değil, üretsek, üstelik kendimiz için manevi ağırlıklı, türkölü, şiirli, halı dokumalı, sebze kurutmalı, sabunu evde üretmeli, buğdaya ve bulgura geri dönmeli bir hayata yönelerek mutlu olacağımız kanaatini edinmek zorundayız, bunun başka bir yolu yok.

"Onlar" gibi olmayacağız, "onlar" gibi tüketmeyeceğiz anlayışını yaygınlaştırmamız, "Televole", "Gala", "Şamdan" gibi yabancılaşma, başkalaşma propagandalarının etkisini boşa çıkartmamız gerekiyor.

İnsan tükettikçe değil, ürettikçe mutlu olabilir formülüne sarılmamız kaçınılmazdır. Faturalı, aylıklı, kariyerli, kozmopolit şehir yaşamı ve bu şehirlere egemen olan komprador kapitalist örgütlenmenin dışına nasıl çıkılabilir? Bunun üzerine düşünmenin zamanı gelmiştir. Arkaik ve fakat ilkel olmayan bir hayatın imkanları nelerdir? Günümüzün sorusu budur.

Ancak burada bir tehlike var. Burjuva entel camianın, **Ege** köylerine kaçışıyla, bizim asli hayat tarzımıza geri dönüşümüzün sınırlarını belirlemek gerekiyor.

Ast komutan **Marcos**, Amazon ormanlarındaki silahlı hayatın amacını anlatırken şu noktaların altını çiziyor:

"..Çoğu zaman bir tarla faresi yiyerek günlerce aç geziyoruz, susuz kaldığımız zaman, idrar içtiğimiz bile oluyor. Ama bu ormanlardaki silahlı müdahalelerimiz bir iktidar elde etmek, bir ihtilal yapmak için değil, **kainatın tozları arasına karışınca dek hayatımızı huzurlu ve hür geçirmek istiyoruz. Hepsini bu... Bizi bundan men etmek isteyenlere karşı silahlıyız... Kainata kötülük egemendir... İktidar bizi ilgilendirmiyor.**"

Kapitalist Batı medeniyetinin bir verisi olan "psikoloji bilimi" tutsak sıçanlar üzerinde yaptığı deneylerden yola çıkarak, insan ihtiyaçlarını sıralarken, ilk önce karnını doyurma ve sonra çiftleşme ihtiyacının altını çiziyor. Arada bir yere "güvenlik" ihtiyacının sıkıştırıldığı da olur. Kapitalist Batı medeniyetinin insanı sıfırın altına dek aşağılayan bu kuyruklu yalanına karşılık bir tek ata sözümüz yeterlidir: "Bülbülün lafese koymuşlar, yine de vatanım demiş."

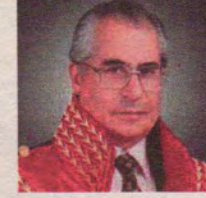
Bizim bildiğimiz, şerefli bir mahluk olarak insanın en birinci ihtiyacı "hürriyet"tir. Ruhumuzun ve bedenimizin hürriyeti. Öncelikle ruhumuzu hür kılabilmek için yineliyoruz: Biz "onlar" gibi olmayacağız, "onlar" gibi tüketmeyeceğiz.

Ankara Kulisi

Emniyet Genel Müdür Yardımcısı **Ramazan Er**'in basın toplantısı vardı geçen hafta. Tabii ki gündemde **Çakıcı-Yargıtay-MİT** eşkenar üçgeninde patlayan dörtköşe skandal vardı. Emniyet Genel Müdürlüğü'nde ise içinde kendilerinin olmadığı bir skandalı patlatmanın neşesi hissediliyordu. Ramazan Er'de bu hoşluk içerisinde olsa gerek, Alaattin Çakıcı'dan bahsederken "Alaattin yurtdışına çıkarken gayri kanuni yolları kullanmıştır" deyiverdi. Yani Alaattin bizim Alaattin...

Yargıtay Başkanı **Eraslan Özkaya** bu ilişkilere girmiş mi girmemiş mi bütün Ankara bunu çözmeye çalışırken

yeniHarman okurlarına sıkı bir istihbarat patlatalım: Başkan Özkaya ve kankası **Ercan Yalçınkaya**'nın, **Ankara Büyükşehir Belediyesi**'ne iş yapan bir müteahhitle çok yakın dost olduklarını, dahası Özkaya'nın geçtiği

Neveşehir'e yine bu müteahhitin özel arabasıyla gittiklerini duyuralım. Yani Yargıtay Başkanımızın en sevdiği meslek grubu inşaat sektörü ve müteahhitler.

CHP'de 3 muhalif milletvekili çift sarı karttan kırmızıyı görünce **Deniz Baykal**'a karşı ağır konuşmaya başladılar. Ancak sayıları 25'i bulduğu söylenen parti içindeki muhalifler lider sorununu henüz çözemediler. **Mustafa Sarıgül** olur mu? Önceleri herkes bu soruyu ciddiye almıyor, gülüyordu. Partiden atılan **İstanbul Milletvekili Ahmet Gürüz Ketenci** bile "Mustafa geçen gün beni aradı. Abi ben CHP'nin başına falan deyince kapa şu telefonu. Orası Atatürk'ün koltuğu dedim" diyordu. Geçenlerde ise yine aynı Ketenci, "500 kişi toplayamayan liderler gördüm, adam -Mustafa Sarıgül'ü kastediyor- her mitinginde 5 bin kişiyi buluyor, olabilir" deyince ibrenin Sarıgül'e doğru döndüğünü görmeye başladık.

Kulakları çınlasın çocukluğumuzda bir Hızire teyzemiz vardı. Yokluk yıllarının da etkisiyle çocukları sofraya oturduğu zaman sıkı sıkı tembih ederdi. "Adam gibi yiyecek bir daha yok!" Yolsuzluk iddiaları ve tartışmaları bitmeyen yardım kurumu **Kızılay**'ın yeni Genel Başkanı **Talat Yılmaz**'ın basın toplantısında bombacı gazeteciler var. **Milliyet**'ten **Fahrettin Fidan** ve **Hürriyet**'ten kurumdaki dinleme skandalını patlatan **Süleyman Demirel** hazır. "Eski yönetimi niye Kızılay'dan ihraç ettiniz?" diye soran gazetecilere, "Haklarında mahkumiyet vardı" diye cevap veren genel başkan Yılmaz'a "Ama sizin de mahkumiyetiniz var" şeklinde hatırlatma yapınca iş kopuyor. Başkan, "Hayır kardeşim, ben o davadan beraat ettim" diye işi yuvarlamaya kalkıyor. Ancak gazeteci Fidan yanında mahkeme kararını getirmiş, "Şak!" diye başkana uzatıyor. "Hayır Sayın Genel Başkan; hayali ihraçattan mahkum olmuştunuz, sadece zaman aşımından kurtulmuşsunuz" deyince basın toplantısı sona eriyor. Süleyman Demirel'in ihalelerle ilgili soruları boşlukta kalıyor. Benimde aklıma Hızire teyze geliyor. Çerçeveletsek de kurumlarımızın girişine assak diyorum: "Adam gibi yiyecek, bir daha yok!"

Başbakan **Tayyip Erdoğan**'dan ilk

ses getiren gazeteci **Muharrem Sarıkaya** oldu. Her ne kadar **Ertuğrul Özkök** imam hatip konusunda yüklenip karşılığını alsa da Erdoğan'ı bu denli öfkeli edememişti. Önce Hac'dan çektiği Erdoğan'ın ihramlı fotoğrafıyla şimşekleri üstüne çeken Sarıkaya, ardından **YAŞ** (Yüksek Askeri Şura) toplantılarında geçtiğini söylediği bir diyaloga başbakanı çığına çevirdi. Sarıkaya'ya göre Genelkurmay Başkanı **Hilmi Özkök** Yüksek Askeri Şura toplantısında Başbakan'a, "Biz sizin niyetinizi biliyoruz" demişti. Başbakan bunu sert bir dille yalanladı. Artık Sarıkaya'nın gazeteciliğinin bittiği konuşulurken **Sabah**'ın Ankara temsilciliğinden alındığı haberi geldi. Sarıkaya şimdilik köşesini korusa da gazeteyle pamuk ipliği ile bağlı olduğu konuşuluyor.

Osman Teyar

Karşınızda "geleneksel" Japonya Yaz deyince...

Tokyo- Japonya'nın yaz günleri çok sıcak ve nemli olup, arada sırada tayfun yüzünden ufak adalarımız mağdur kalır. Bu sene de istisna değildi. Bazı bölgelerde birçok kişinin ölümüne neden oldu. Bugün içimden böyle bir konuyu yazasım gelmiyor. Bu sefer size "geleneksel" Japonya'yı tanıtmak istiyorum.

Kulağıma ne hoş gelir "yaz tatili" kelimesi. Bu sene mutlaka Türkiye'de geçirecektim yaz tatilimi. Derken yoğunluktan dolayı yaz tatilim bile olmadı... Umarım seneye Akdeniz'in güneşine kavuşurum... Sıkma portakalı doya doya içerim, deniz kenarında uykuya dalırım, arkadaşlarımla bitmek bilmeyen sohbetler...

Japonya çapında "yaz tatili" ile "Obon tatili" hemen hemen eş anlamıdır. Obon günleri genelde 13 Ağustos'tan 16 Ağustos'a dek, 4 gün boyunca kutlanır. Bazı yörelerde ise aynı günlerin çakıştığı Temmuz ayında. Aslında "kutlama" değil, anma günleri desek daha uygun olur. Çünkü obon esnasında ölmüş ataların ruhları, ya-

kınlarını ziyaret eder. Obon, Budist inancı- şından kaynaklanan gelenektir aslında, fakat çalışanlar bu günlerde yaz tatili yapıp memleketine döner, "Bon Odori" oynar. Tam yaz ortasında olduğumuzu anımsatan mevsimin vazgeçilmez faaliyeti haline dönüşür. Neredeyse obon esnasında, sizin bayramlarda olduğu gibi çoğu şirketler, mağazalar kapalı olup herkes tatile çıkar.

Ataların ruhları 13 Ağustos akşamı özel olarak yakılan ışıklarına doğru gelir, o yüzden evin bahçesinde veya kapısında ruhların yolu kaybetmemesi için yönlendirme ateşi yakılır: "14 ve 15'inde evde kalır, 16'sında öbür dünyaya geri döner." Bu sefer geri dönülen yolu ışıklandırmak için de yine aynı yerde yönlendirme ateşi yakılır. Bildiğiniz gibi -veya ilk defa duy- muş olabilirsiniz ama- Budizm'de ölen insanın bedeni yakılır, kalan küller bir kutuya konulup evin içindeki özel sunağına konur. Obon esnasında bu kül kutusunun önüne patlıcandan yapılan "inek" ile salatalıktan yapılan "at" konurur. Ata binip "hemen gelin", ineğe binip "yavaş yavaş giden" dileğiyle... Bu hayal hayvanlarının yanındaysa su, meyva, sebze, ince makarna, pirinçten yapılan tatlı ve ölen ataların sevdikleri yemekler konulur ve de "Su çocuğu" isimli yıkanan pirinç, küp kesilmiş patlıcan ile salatalığın karışımı normal tabak yerine, nilüfer yaprağından yapılan tabağa konulup sunulur. Tabii ki; çeşit çeşit çiçeklerin de bulunması lazım. Benim annemin dediğine göre, "Yakılan ateşlerden 3 defa geçilirse kadın hastalıklarından uzak durabilmişiz."

Yine obon esnasında her mahallede "Bon Odori Festivali" düzenlenir. Bon Odori'nin ise çeşitli kaynakları varmış ama sonuçta bizim için eğlenme faaliyeti

desek yalan olmaz. "Odori", dans demektir. Yani "Bon dansı". Halkalı şekilde özel müziğin eşliğinde dans edilir. Geçici dükkanlar açılıp çeşitli yiyecekler, çocukların oyun mekanı olarak çeşitli oyunlar düzenlenir. Bon Odori mekanına giderken bazıları, özellikle kızlar "yukata" giyer. Yukata ise kimono türünden bir geleneksel kıyafettir. Kimono giymesi zordur, profesyonel olmayan biri kendi kendine giyemez ama yukata o kadar uğraştırıcı bir kıyafet değil. Son zamanlarda bayağı moda oldu, modern yukatalar piyasaya çıkmaya başladı. Yukataya baktıkça Batı dünyasından gelen elbise kültürünün mantıklı ama çok sade olduğunun yeniden farkına vardım. Kimono veya yukata, çiçek, balık gibi serbestçe print edilen, renkli renkli kıyafettir, yukata giyinenlerin yanında elbiseyle durunca elbisenin çok basit, sade, renksiz olduğunu anlayacaksınız. Fakat rahat bir hareketi engelleyen yukatayla, okula, işyerine gidilmez. Özel günlerde giyinen kıyafet olarak kimono -ve yukata- kültür olarak devam edecektir. Japonya'ya gelen Türkler'in kimono merakını anlarım ama giyemezsiniz, çok zor bir kıyafettir o. Bir de tuvalette girdiğinizi düşünün, çıldırırsınız! Onun yerine yaz günlerinde giyilen, eskiden pijama olarak kullanılan yukatayı tavsiye ediyorum her zaman.

Yukatalı bayanlar ortada dolaşıyorsa, o gün yakın bir yerde havai fişek festivali var olduğuna işarettir. Yazın vazgeçilmez faaliyeti de bu havai fişek festivalleridir. Her hafta sonu deniz kenarı veya nehir kenarında düzenlenen havai fişek festivallerine binlerce insan, gökte uçup giden ateşleri seyretmeye gider. Romantik ortam beklentisiyle, sevgililerin favori meka-

nıdır. Ancak gerçek şu ki; denizden esen nemli rüzgardan kan ter içinde, senede bir giydiği için rahat olmayan yukatanın eteklerin yamuk durması, hemfikirliilerin oluşturduğu aşırı kalabalıktan sinir olması... Sevgililer için gerçekten çok iyi bir mekan. Böyle durumda nasıl davranacağını göreceksiniz!

Son olarak yaz mevsinde Japonlar'ın çok sevdiği film türü hakkında bahsetmek istiyorum. O da korku filmi. Sıcak yaz gecelerinde korku filmi izleyerek veya geleneksel korku hikayeleri anlatılır. Ben de arkadaşım ile "Korku filmi gecesi" düzenleyip iki film seyrettim. Maalesef hiç de korkmadım. Film söylenenden daha basit geldi. Ama klima sayesinde sıcaklık açısından hiç sorun yoktu. Benim asıl korktuğum gelecek ayın elektrik faturası. Bu yaz Güney Kore'den "Tansu" (Sandık) adlı film sinemada gösterildi. Onun kampanya şarkısı olan Sertab Erener'in "Here I am", Japonya'nın televizyon ve radyolarında yayına sunuldu. Geçen ay ortasında kendisi de Japonya'daydı. Yıllarca Sertab'ın sesine hayran kalan, onun tüm albümlerinin sahibi olan ben ise, ne kendisinin sahnesine gidebildim, ne de kendisinin Japonya'da olduğundan haberdar oldum.

Japonya, takvim üzerinde çoktan sonbahara girmiş. Hala sıcak günler devam ediyor. Bon dansı da, havai fişekler de sona erdi. Etkili tayfunlar bitmek bilmiyor, canavar gibi ortalarda dolaşıyor. Güneş batmak üzere, hava serinledi. Ben de ağustos böceklerinin eşliğinde, akşam yürüyüşüne çıkayım; müsaadenizle,

Çocuk mahkumlar

İsrail'in elinde bulunan ve çeşitli cezaevlerindeki 353 kişi çocuk yaşta.

İsrail'de bulunan iki sivi örgüt, gözlerini ülkelerinde çeşitli cezaevlerine çevirdi.

Uluslararası Çocuk Koruma Derneği ile Çocukları Kurtaralım Derneği, UNICEF ile bu insani duruma el koymuş ve kendilerini adanmış durumdadır. Her iki örgütün çalışma verilerine göre, 2000 yılından bu yana, Filistinliler ile İsrail askerleri arasında çıkan çeşitli çatışmalarda, binden fazla çocuk tutuklanarak İsrail'deki çeşitli hapisanelere doldurulmuş.

Bu çocukların yaşları, 11 ile 18 arasında değişiyor. Halen İsrail cezaevlerinde reşit dahi olmayan yaşta 353 Filistinli çocuk esir bulunuyor. Bu çocuklar, büyüklerle aynı hücrelerde ve hapisane koşullarında tutuluyorlar.

Uluslararası Çocuk Koruma Derneği'nin verilerine göre, "Bu çocukların yüzde 90'ı İsrail askerlerine taş atmak"la suçlanıyorlar. İsrail ise, çocuk suçlular konusunda, "İsrail devletinin emniyetini tehdit ettikleri" gerekçesine sığınıyor. İsrail ordusu, çocukların birçoğunu intifada ve çatışmalar sırasında topluyor. Bu yakalanmalar, aileleri ve yakınlarından gizleniyor. Aileler, büyük güçlükler altında çocuklarının nerede olduğu konusunda haber alabiliyorlar. O da belki aylar sonra.

Bu çocuklardan birisi de, Filistinli Rakan Savid. 12 yaşında olan Rakan, okulunun tuvaletinden çıktıktan sonra "yakalanmış" ve İsrailli askerler bu çocuğu yakalamak için, dakikalarca okul tuvaletinin önünde silahla beklemiş. Rakan, mahkemeye çıkarıldıktan sonra, 8 ay hapis ve 1100 Euro para cezasına çarptırılmış. Tüm bu süre içinde Savid ailesi, çocukları ile görüşmemiş. Yalnızca mahkeme günlerinde 2'şer dakikalık görüşme izin verilmiş.

İsrail Radyo Televizyonu ve gazeteleri, çocuk tutuklular konusunu görmezden geliyorlar. İsrail ordusu da, gerekçe ne olursa olsun, hiçbir nedenle bu çocuklar

hakkında bilgi vermiyor.

İsrail'de faaliyet gösteren bu iki derneğin verileri, Birleşmiş Milletler İsrail Şubesi'nden alındı. Bu dernekler, ellerindeki tüm belge ve bilgileri dünya kamuoyu ile paylaşıyor. Elleri bazı filmler de mevcut.

Bu bilgilere göre, tüm mahkumlar ve özellikle de çocuklar, kötü şartlarda hapisanelerde kalmakta. Mahkumlar için yasak kuralların limiti yok. Örneğin gece saat: 22.00'den sonra tuvalet kullanma izni hiçbir genç ya da çocuk için yok. Sorgulama zamanı işkenceyle birlikte geliyor. Bazı çocuklar için uyku da yasaklanmış. Bu kötü şartlar, küçük çocukların üzerinde çok kötü etkiler yapmış. Delirmeye ve intihara sebep olan vakalarla birlikte pekçoğu psikolojik hastalıklara yakalanmış.

Bazı hücrelerde, 9 metrekaarelik yerde, 20 çocuk ve genç tutuluyor. Başka bir işkence yöntemi ise mahkumlara yemek vermemek ve karanlık odada bırakmak.

İsrail cezaevlerinden yükselen vahşet kokusu, Tahran'a dek duyuluyor!

İranlılar ile İtalyanlar arasında ameliyatla doğum tartışması

Sezaryen mi, yoksa "Rüstemzad" mı?

Türkler'in çoğu zaman Yunanlılar ile sorunları var. Bu sorunların siyasi biçimini eğer unutursak, mevcut durumu, kültürlerin birbirine çok yakın olmasından peydalanıyor diye açıklayabiliriz. Kültürlerin bir coğrafyada yakın ve benzer olması, görüldüğü gibi her zaman müşterek paydalar bulmak için faydalı olmuyor.

İranlılar'ın da bazen bu kültürden dolayı Yunanlılar veya Rum varisleri, yani İtalyanlar ile sorunları oluyor. Gerçi bu sorunlar hiçbir zaman siyasi renk almıyor, lakin bazen gülümsemelere yol açıyor. İranlılar'ın tarih boyunca en büyük iftiharlarından birisi, ilk doğum ameliyatını gerçekleştirmek. Rumlar ise bunun tam tersine diyorlar ki, "Doğum ameliyatından ilk dünyaya gelen insan Julius Sezar'dır. Bunun için bu ameliyatın ismini 'Sezaryen' koyulmuş, tüm dünya da bunu kabul etmiştir ve hafta İran'da bile bu tür doğum ameliyatına, 'sezaryen' deniyor." Fakat burada bir sorun var. Bundan 2 bin yıl önce İran'da "Rüstem" dünyaya bu yöntemle gelmiş. İran'ın büyük şairi Firdevsi de, bu hikayeyi şöyle anlatır:

"Rüstem, anasının karnında normal bebeklerden çok daha büyüktü. Rüstem'in annesi Tehmine, 2 gün boyunca ağrıdan yerinde duramıyordu. Fakat hala doğum yapamamıştı. Birden Rüstem'in babası Zal, Şahname'nin Hikaye Kuşu Simorg ile yaptığı anlaşmayı hatırladı. Simorg'un bir tüyünü yaktı, Simorg hemen geldi ve Zal'a bir hançer armağan etti ve Zal'a, bu hançerle eşi Tahmine'nin karnını açıp, çocuğunu dünyaya getirmesini öğretti."

Burada mesele çözülüyor. Fakat bazı Romalılar, "Rüstem bir hikaye kahramanıdır ve Sezar gerçek kişiliği olan ünlü ve tarihi bir şahsiyettir" diyebilir. Ama hemen bunun karşılığında İranlılar da kendi bilgilerine dayanarak şöyle bir yanıt veriyorlar: "Rüstem'in hayali olması muhtemeldir. Fakat Şahname'de bunun yazılması İranlılar'ın daha önce bu tür ameliyatlara aşina olmasına sebeptir."

Mevzu bitmemiştir; yıllar önce, "İran Dil ve Edebiyat Kültür Evi" bir teklifte bulunmuş. Bu teklifte halktan, "Sezaryen" kelimesi yerine "Rüstemzad" kullanılması isteniyor.

Rüstemzad, edebi çevrelerden de kabul gördü. Zira bu kelime Rüstem'in doğuş biçimi belli oluyormuş. İran halkı hala bu tür doğumu, "Sezaryen" diye anımsıyorlar. Allaha biz ne "Sezaryen" ve ne "Rüstemzad" değiliz. Böylece kendimiz için hiçbirini kullanmıyoruz. Fakat burada, bu kelimenin değişiminin sadece dil kurallarına göre olmaması gerekiyor. Tarihi bir gerçeği ortaya koyması için aktarıyorum.

Irak, geçmiş ve gelecek

Birleşmiş Milletler'in onayladığına göre Irak hükümeti, Ayad Alavi'ye teslim edildi. Bu güç transferi, ABD Başkanı Bush için çok önemliydi. Zira bu durum Bush'un ABD halkı karşısında kendisini toparlamasına neden oldu. Lakin bu güç durumun gerçek ya da mecazi anlamlar ifade etmesi, Irak'ın durumuna bağlı. Irak'ta silahlı çatışmaların durumu, ABD için önemli bir gösterge olabilir.

Unutmamak gerekiyor ki; yeni Irak devleti, eğer olayları ve siyasi atmosferi kontrol altına alamazsa, ABD'nin Bağdat Büyükelçisi John Negroponte, büyük olasılıkla yönetime el koyacak.

İşgal güçlerinin hükümet ve yönetimi, geçici devlete transferi Irak'ta önemli bir tarihi adım. Irak'ın, istiklal ve hürriyetine kavuşmasından, kısaca bayrak sahibi olmasından bu yana 84 yıl geçti. Irak, bu 84 yıl boyunca, İngiliz İmparatorluğu'nun sömürgesi oldu. Bu beladan kurtulmasının ardından, yıllarca diktator ve zorbalar tarafından yönetildi.

Irak'ın kurtuluşundan bu yana ilk kez halkın kendi istikbalini çizmekte faal bir şekilde rol almasına şahit olabiliriz. Lakin şu

andaki durum Irak'ta halkın hiç de demokrasi çerçevesinde söz sahibi olduğunu göstermiyor.

"Güç"ün ve devletin Iraklılar'a transferinde iki önemli bakış var:

1) En iyimser bakış bu olabilir: Şii ve Sunni liderler, aynı zamanda Kürt önderleri, kendi düşüncelerinden vazgeçerek demokrasi ve millilik çerçevesinde eski ve köklü ihtilaflarını bir kenara bırakarak, bir federal devlet oluşturacaklar. Bu federal devlet, Şii, Sunni, Kürt ve Türkmenler'in haklarını koruma altına alacak ve de azınlıkların kültürüne sahip çıkacak.

2) Kötümser bir bakışta, bu guruplar ve siyasi liderler birbiriyle yavaşmayacaklar. Ve böylece iç savaş Irak'ta kaçınılmaz olacak. Şii ve Sunni savaşı, bu düşüncenin en tehlikeli tarafı elbette. Bu anlaşmazlık, komşu ülkeleri de yakından ve direkt olarak etkileyecek.

Eğer iç savaş veya savaşlar çıkarsa, ABD güçleri büyük ihtimalle, yeni bir diktatörü işbaşına getirir, Amerikan siyaseti ve devlet yapısı, geçmişten aldığı tecrübelerle dayanarak bu konuda yeterli donanıma ve bilgiye sahip sayılır.

Soğuk savaş yıllarında ABD, komünizme karşı koymak için, dünyanın her yerinde kendi siyasi çizgisini takip eden hükümet ve devlet yönetimlerini işbaşına getirmişti. Bu devletler, demokrasi ve halka karşı olsa bile, ABD için yararlı olmuştu ve bu sefer belki ABD için, Irak'ta komünizmin olmaması bile, bu siyasetin yapılmasında aykırı değil.

Irak'ta şu anda görünen o ki; Amerikan siyaset mimarları şimdilik, Ayad Alavi'yi münasip bir seçim görüyor. Ayrıca ABD'nin düşüncesi, bu hükümete destek vermek. Alavi yönetiminin, Irak'ta "emniyet ve huzur ortamı sağlaması"na bağlı herşey. Eğer işler, ABD'nin istediği gibi gitmezse, işgalcilerin izleyeceği yeni çizgi, hükümet ve devleti yeni bir diktatöre bağlamak ve halka karşı, yeni bir rejim yaratmak üzerine kurulu.

Tabii ki, bu ABD devleti ve siyaseti için çok da yararlı bir çözüm değil. Halk için de bu bir yeni işkence ve geriye adım atmak anlamını taşıyor.

Irak'ta görünen tek çözüm yolu; tüm grupların anlaşması ve demokratik ve halk yanlısı bir yönetimin işbaşına gelmesi olarak gözüküyor.

Rapstar albümü ile dinley Karı kızdan bahsed

1990'lı yılların ortasında Almanya'dan devşirme Cartel gurubu ile hayatımıza giren T
Türkiye'de yer yer protest bir karakter de bulan rap, varoşların desteğini arkas
Ceza, antiAmerikan tavrı, müziğinin ve sözlerinin kalitesi ile ke
Yeni çıkarttığı Rapstar albümü ile yeniden dinle

Albümünün ismi neden Rapstar?

Aslında mecazi olarak kullandım. Kendimi star olarak gördüğümünden değil. Yani etraftaki starlara biraz dokundurma var. Mecazi anlamda kendimi star olarak görüyorum. Esprili bir şekilde anlatmak için rapstar. Bir tek ben yapmıyorum ama en iyisini yapıyorum. Hayatımda yapabileceğim en iyi şey de bu olduğu için, her zaman da arkasındayım ve her zaman da meydan okuyorum. Bu kendi başıma söylediğim birşey değil.

Rapstar'ı diğer albümlerle kıyaslayabilir misin?

Teknik açıdan daha gelişmiş bir albüm oldu. Bir önceki çıkar-dığımız albümler teknik açıdan bu kadar sağlam değildi, sound kalitesi olarak. Belki Türkiye standartlarına göre ama şu anda tam dünya standartlarında bir albüm oldu. Bence burada gözle görülür bir gelişme var. Onun haricinde sound olarak, müzik tarzı olarak sadece normal rap kalıplarının içinde değil, birazcık dışında aslında, aslında bu benim istediğim için öyle. Ben rap kalıpları dışında olsun demedim. Sadece okuduğum parçalar böyle olsun istediğim için öyle oldu.

Bu, biraz hip hop'a mı kayıyor?

Tabii benim yaptığım rapin tarzı da freeks, dünyada underground diye tabir edilen bir tarz. Hızlı söyleme; freeks. Onun da beatleri ve alt yapıları farklıdır. Normal raplerden, klasik raplerden. Normalde Türkiye'de biraz underground konumda olmak. Tabii ki heran göz önünde oluyoruz. Ama daha piyasada, karı kızlardan bahseden kişiler çıktığı zaman onlar daha ön planda olacaktır. Türkiye'de rap piyasası oluştu. Ama biraz daha vakit var. Onun haricinde 22 track var, 2 tane remix, 1 tane estürümental parça var, 3 tane internal ara var, geri kalanlar yeni parçaların hepsi benim. Fuat var albümde, uzun zamandır beraber çalıştığım. Çok konser verdik ama benim albümümde ilk defa vokali var Fuat'ın; "Sahtiyan" var, Ayben (Kardeşi) var, Dr.Fuchs var, "Sagopa Kajmer aka Dj Mic Check" var, İsveçli grup "Fjarde Varlden". Ondan sonra yabancı proodüktörler ile çalıştık Berlin'de Ronald Mcdonald var, "Mik Baba", "Ayhan", Türkiye'den Mehmet Can Erdoğan, Bahadır Başaran var.

Complike bir albüm çalışması oldu. Oldukça geniş portföyde insanlarla çalıştın. Müzik kalitesini yükselttin denebilir mi bu albüm ile?

Evet sağol. Amacım o yani. Başta rap olarak değil de sanat ve müzik olarak düşünüyorum yaptığım işi. O yüzden dinlediğim müzikte farklı şeyler... Sadece rap dinlemiyorum, mesela günlük hayatta. Yelpazemin ve görüşümün biraz daha geniş olması için herşeye açığım. Yaptığım müzik de bunun göstergesi zaten.

Bu cesur bir yaklaşım değil mi?

Bunu yapmak zorundaydık. İlk başlarda çıkıp Burcu Güneş veya Candan Erçetin ile düet yapsaydım, yani "Nefret" zamanında; "hani popüler olmak için yapmış" denilebilirdi belki ama biz şu ana kadar Nefret albümlerinde olsun Medcezir'de olsun çıktığımız röportajlarda, her yerde mantelitimizi, anlatmak istediğimiz şeyleri anlattık insanlara, millet bizi tanıyor. Eğer merak eden de varsa, daha önceki albümleri alıp dinler. Şu ana kadar kendimizi kabul ettirmiş durumdayız. Hiç gözardı edilmeyecek satış rakamları var albümlerde de. Şu anda yapabilirim; Türkiye'ye, müzik piyasasına, rapin ne olduğunu gösterebilirim. O yüzden başardık da bunu ve şu anda rap hakkettiği yerde değil ama hiç olmadığı kadar da iyi bir yerde. Bunu hep beraber bizi destekleyen insanlarla getirdik buralara.

Her zaman Kadıköy ve çevresinde dolaşmana karşı, neden

"Okulda çok başarılı bir öğrenci değildim belki. Elektrik teknisyeni olarak çalıştım, iş hayatını gördüm. 7 sene işçi olarak TEDAŞ'ta çalıştım. Gerekirse yine çalışırım para kazanmak ve yaşam için ama benim yapmak istediğim iş o değildi. Okumak da beni pek fazla sarmadı."

Barış Ünal
barisunal@leman.com.tr

şarkılarında Üsküdar bu kadar ön plana çıkıyor?

Orada manevi duygular daha çok yaşandı. Orada doğup büyümem, babamın orda doğup büyümesi, çocukluğumun orada geçmesi. Üsküdar'ın yeri benim için onun için her zaman ayrıdır. Tarih dokusu bakımından herşeyini çok seviyorum Üsküdar'ın ve unutmamak yani Üsküdar'ı. Çünkü hayatımın önemli bir parçası.

Türkiye'de rape ilgi büyüdü. Artık diğer müzik dalları kadar dinleyici bulmaya başladı.

Tabii bunun ile beraber barlarda, festivallerin hemen hemen hepsinde rap yer alıyor. Amerikalı gruplar geliyor Türkiye'ye. Biz yurtdışına çıkıyor, konser veriyoruz. Davet hep yabancıardan geliyor. Yabancı sanatçılar ile düetler yapıyoruz.

Medyanın ilgisini nasıl toplamayı başardı rap?

İyi yapıldığını gördüler. Şu ana kadar tahmin etmiyorlardı Türkiye'de, Türkçe rapin bu kadar iyi yapılabileceğini heralde. Belki bu yüzden insanların dikkatini çekmiştir. Çoğunlukla da hiç rap dinlemeyen insanlardan olumlu eleştiriler geliyor. Konserlere ilk defa gelen insanlardan aynı eleştiriler alıyorum. Kendi kültürümüzde olan insanlar değiller. Bunu sonradan yaşayanlar ama yaşamayanlar da biliyor ve ilgilenmeye başlıyor artık.

Her zaman, "yeraltında müzik yaparak ne kadar ilerlenebilir?" diye düşünürken, televizyona çıkmadan birşeyler olmadığınızı mı gördünüz?

Maalesef öyle. Amerika'da rap normal birşey. Rap, rock hepsi eşit. Gençlerin, belli bir yaşa geldikleri zaman seçebilecekleri kültürler önlerinde hazır duruyor. Biz daha bu kültürü Türkiye'de oluşturmadık insanlara. O yüzden ilk başta bu işin piyasasını dinlemek ya da undergroundu dinlemek gibi bir seçenekleri yok insanların. Çünkü kalitelisi yapılan, gündemde olan 4-5 kişi. Onun haricinde bunun undergroundu, piyasası yok maalesef. Gençler daha yeni yeni yetişiyorlar. O yüzden birkaç sene sonra görünmeden, alttan verdiği konserler ile, çıktığı festivaller ile, hiç röportaj falan vermeden çıkan gruplar olacaktır ama. İlk önce bunların yolunu açmamız gerekiyor.

Genç Mc'ler, bu işi yapmak isteyenler, müzikle mi ilgileniyor

Yanicileri ile buluşan Ceza: Benler öne çıkacak

Türkçe rap ve hip hop, 2004'te, "Ceza"nın bu topraklara özgü tarzı ile zirveye vurdu. Asına alarak yükselişe geçerken, Ceza bu akımın en önemli simgelerinden biri. Endisini benzelerinden ayırdı ve araya adeta bir uçurum kurdu. Yanicileri ile buluşan Ceza, sorularımızı yanıtladı:

İlk başta? Altındaki kültürü irdeleyen var mı?

İlk başta kültürü bilmeleri gerekiyor. '80'leri, '70'leri, bu müziğin doğuşunu, çıkan grupların ilk kayıtlarını incelemeleri ve araştırmaları lazım. Dünyanın çeşitli yerlerinde neler oluyor buları takip etmeleri bu müzik ile terimleri irdeleyip bilmeleri lazım. Çünkü görünüş bakımından belki bir eksik kalmadı, Avrupa'daki gençler ile Türkiye'deki gençler arasında ama, kafa olarak biraz geriyiz. O da basındaki metaryal eksikliğinden kaynaklanıyor. Her açtıklarında, televizyonlarda rap göremiyorlar. Hep magazin programları, arebesk, pop. O yüzden kendilerini geliştirme imkanları kısıtlı. İnternetteki dedikodulardan başka birşeyle ilgilenmiyorlar hip-hop sitelerindeki. O yüzden gençlerin biraz da gözlerini açmak lazım.

Hedef kitlen nedir?

Aslında o kişiyle bağlı bir durum da olabilir. Ben, kendi yaptığım müziği bütün insanlara dinletmek istiyorum. Türkiye'de rap dinleyen insanlara değil, bütün dünyadaki insanlara dinletebilmek. Kendimiz değil, insanlar için rap yapıyoruz.

Daha önce 16-24 yaş arası gençler bu müzik ile ilgilenirken, şimdi her yaştan ve her meslekten insanların konserlere gelmesi, bu müzik ile ilgilenmesi nasıl paralel bir şekilde gidiyor?

Yaptığımız sanatı iyi yapıyoruz. Yaptığımız müziği duygu olarak, anlatım olarak çok iyi verebiliyoruz insanlara. Müzik de bizimle beraber olgunlaştı; bunu da insanlar farkediyor. Gerçekten çok farklı kitleler tarafından dinleniyor. İlginç insanlar ile diyalog halindeyim. Ben bile bazen şaşırıyorum kimi zaman. Demek ki; bu bana güven veriyor. Onun için rahat konuşuyorum, onun için yaptığım işin arkasındayım. Bunun nedeni de anlattığımız konular. Savaş karşı olması, soykırıma karşı olması, doğanın yok olmasına karşı, uyuşturucuya karşı olması, Türkiye'deki sosyal problemler. Gerçekten ciddi şeyler anlatılıyor, iyi bir Türkçe kullanılıyor. Eğlenceli bir dil var. Müzik ve alt yapılar çok iyi. İnsanlar yapılan sanatın farkındalar. Usta bir elektronik gitaristin, o gitarı çalması ne kadar zorsa benim yaptığım rap'i de yapmak bir o kadar zor. İnsanlar bir emek verildiğinin farkındalar. Yıllarımızı verdik bu işe. Ürete ürete bir öncekinden daha iyi olsun diye uğraştık. Öyle de oldu.

Askere gidiceksin diye duyduğum.

Yok öyle bişey daha vaktimiz var.

İnternet sitelerindeki yorumlar bir tanıtım niteliği taşıyor mu bu müzik için?

En kötü karalama olayı hip-hop sitelerinde var; malesef üzülyorum. Tanıtım olarak düşünmüyorum. Oradaki yorumlar pek benim işime yaramıyor. Yeni çıkacak gruplar için kötü bir avantaj. Normalde o sitelerde yazılan herhangi birşey yüzünden benim konumuma dokunacak her hangi bir olay yok. Çünkü biz o dönemleri, verdiğimiz underground partileri o yolları çoktan katettik. Onlar artık aralarında kendilerine destek olmalılar. O sitelerde yazılanlar zaten saçma, çünkü şu ana kadar 5 tane albüm yapan, 100'lerce konser veren başka bir rapçi, profesyonel olarak yok. O yüzden ilk başta insanlar haddini bilmeli, yaptığı işle karşısındakini karşılaştırmalı. İşte benim anlatmak istediğim olay; daha fazla birlik ve destek. Çünkü bu iş şu anda Türkiye'de en iyi yerinde ama olması gereken yerde de değil. Zaman lazım ve bunu daha hızlandırabilmemiz için destek lazım. Dinlemiyorsa bile yazıp karalamasın. Yine de dinler insanlar, kendilerini düşürürler ve başka insanlar tarafından iyi bir izlenim olmaz.

Rapin olması gereken yer neresi Türkiye'de?

Convertil piyasa bakımından bakarsanız, eğer ticari anlamda, albüm satışlarının iyi olması. "Türkiye'de artık rap var" denmesi bir pop konseri ne kadar doluyorsa, rap konserlerinin de o kadar dolması, rap cluplerinin olması, her aranan rap albümünün bulunabilmesi, breakdance okulları, gençlerin takılabileceği hip-hop kafeler, ondan sonra grafiti yapılabilecek ortamlar, bu müzikle ilgili çıkan dergiler, gazeteler, internet sitelerinin çoğalması...

Yurtdışı ile kıyaslarsan bu müziğin şu anki durumunu?

Yurtdışı ile kıyaslanamaz durumda. Müzikalite olarak 3-4 kişiye kafa tutabiliriz ama daha fazla olması lazım. O yüzden rap dinmeyen insanlar da bizi dinliyor ama asıl bu kültürü elinden tutup, sonuna dek savunabilecek gençler. En baştan başlayacaklar bu olaya. Yaşamlarına paralel olarak yaşayacaklar hip-hop'i. Okul veya iş hayatı varsa, eğer breakdance yapabilir, rap yapabilir, sahnede aktivitelere katılabilir.

Hayatında neyi değiştirdi rap?

Çocukluğumdan beri kurduğum hayallerin hepsi gerçekleşmeye başladı. En azından bundan sonra çok birşey yapamam bile. Birçok şeyi görme fırsatım oldu. Okulda çok başarılı bir öğrenci değildim belki. Elektrik teknisyeni olarak çalıştım, iş hayatını gördüm. 7 sene işçi olarak TEDAŞ'ta çalıştım. Gerekirse yine çalışırım para kazanmak ve yaşam için, ama benim yapmak istediğim iş o değildi. Okumak da beni pek fazla sarmadı. Ama yine de bir yandan dünyayı gezebilmek, farklı insanlar ile tanışabilmek, toplulukların önünde konuşabilip, saygı görecek bir insan olabilecek miyim? Onları merak edip hayallerini kurardım. Ve bu yaptığım iş sayesinde bunlar da oldu. O yüzden bu yaptığım işin bu kadar arkasındayım. Çok havalı konuşuyor dedikleri konu, rap müzikte çok iyi olduğum. Ben her zaman da böyle söylemeye devam edeceğim. Sağlığım ve ömrüm el verdikçe. Ben hayattayken daha iyisini kimse yapamıyacak diye düşünüyorum. O yüzden de kendimden bu kadar eminim. Yabancıların olsun, Türklerin olsun; bana verdiği destek ile yorumlar, ondan sonra gerçekleştirdiğim hayallerim, müzik sayesinde açılan kapılar ile dünyayı geziyorum. 20 yakın konser verdim Avrupa'da. Başka bir işle uğraşsam bunu yapamazdım. Basketbol da oynadım zamanında. Belki takıma da seçildim ama yapmadım, yapamadım. Yapmam gereken iş bu, bundan sonra inşallah bu devam edecek. Hayatım ile olan bütün duygularımı bununla anlatıyorum. Kimisi uyuşturucuya verir kendini, kimisi illegal şeyler yapar. Benim hayatım hep rap, bütün herşeyi ile dile getirebildiğim.

Gelecek ile planların neler?

En iyisini yapmaya çalışacağım. Yine elimden geldiği kadar ve kendi istediğini yapmaya çalışacağım her zamanki gibi. Kendi yaptığım albümlerde kimse bize karışmadı. Medcezir ve Rapstar'da herşey benim. Bundan sonrası da öyle olacak. Yaptığım kayıtlar ve albümlerde düet olaylarında biraz daha seçici olacağım heralde. Anadolu turnesi olmuştu geçen kasım ve aralık ayında. Diyarbakır, Gaziantep, Van, Elazığ, Ege. Yine böyle bir turne düşünüyoruz. Oradaki gençlerin gerçekten farklı kültürlere ihtiyacı var. Tamam; kendi yaşadıkları öz kültürleri var ama illegal şeylerden uzak durabilecekleri seçenekleri yok. Spor, rap, rock; herşey orada çok az. O gençlere de birşeyler götürmek gerekiyor. Stüdyo kurmayı düşünüyorum. İşliği parlayan gençlere yardım etmek istiyorum. Onların da birşeyler üretmesine yardım etmek istiyorum. Yaklaşık 10 yıldır yapıyorum bu işi. Profesyonel olarak söyleyen kişinin ileride ne olacağını görebiliyorsunuz. Bu tarz gençleri seçip piyasayı oluşturan insanları olduğu yerden yükseltmemiz gerekiyor.

Bizde şarkı sözleri çok ön planda, müzik altyapısı arka planda mı?

İnsanlar için, bir kaygıyla veya müzik kalitesini ön planda sunar-sanız, çok kolay sindirilen şeyler olur. Medcezir albümünü mesela hala dinliyorlar insanlar, "sıkılmadık" diyorlar. Ama bir anda popüler olan bir Eminem parçaları; Eminem iyi bir sanatçı takdir de ediyorum kendisini, ama alt yapıları ve müzikleri belli bir zaman sonra sıkıyor insanları. Çok kolay beğenilip çok kolay unutulabilecek şeyler; bu piyasa denen müzik tarzı. Altyapılarımızdaki eksikliği biz vokal ile kapatıyoruz. Bilerek böyle. Underground da biraz dönük olmamızdan kaynaklanıyor.

Nefret ile albüm yapacak mısın son olarak?

Çalışmalara başladık bile. Nefret dağılmadı, sadece Dr. Fuchs askere gitti. Onun için ara verdik. Ben kendime albüm yaptım, o da kendi albümü olan "Hueur N Darem" için uğraştı. Şimdi hızla devam ediyoruz tekrar.

Teşekkürler.

Peki Barış... Derginizin ismi neden yeniHarman? Bayağı bir takip ettim İstanbul'da olduğum süre. Bol dumanlı hususi gazete. Harman kafası çok ilgimi çeken yerlerdi. Dumanlı kafalar ile mi hazırlanıyor dergi? Bir ay önce, derginin ilk sayılarında, geçen ay, dumanla ile ilgili geniş araştırmalar, röportajlar falan vardı da.

yeniHarman duman ile yoğrulan bir dergi. Çok emeği var, çok hasatı, harmanı var. Emek emek, Hususi koku oradan geliyor. Abilere sormak lazım aslında. İşim olmaz dumanla, mumanla. Eyvallah saol. Haftaya kiminle röportajın var.

Dr. Fuchs olur büyük bir ihtimal ile.

Ooo! süper. Kolay gelsin, sağol herşey için. •

Tek taraflı ateşkes bozumu üzerine

Dişarbakır- Türkiye'nin siyasal sorunları üzerine kalem oynatmak çoğu zaman kellei gözden çıkartmayı gerektirecek bir cesareti şartlı kılıyor. Yüzyıllar boyunca "devleti ebed müddet" ülküsüyle ihy edilmiş bir siyasal devlet algılamasının tevarüs ettirdiği zihniyet neticesinde; **Türkiye'nin** temel siyasal sorunlarına dair konuşmak, sadece "konuşmak" olarak algılanmaz. Yani devleti/siyasayı konuşmak bu ülkede insanların ölüm kalım kararlarına dair konuşmak olarak algılanmaktadır. Üniversitelerimizin bilim odalarında, temel ülke sorunlarımızı masasına yatırıp, sorunlarımızın ucu bucağı konusunda acımasızca kalem oynatan sosyalbilimci iddia sahiplerine rastlamak, neredeyse imkansız. Akademik hiyerarşi, bu ülkede akademik olmaya namzet tezlerin bilimselliği noktasına değil, resmiliği ve/veya gayri resmiliği noktasında işlev görüyor. Bunun için de akademik yeterliliği onaylanmış bir tez, aynı zamanda siyasal "imanın şartları"nı yerine getirmiş bir tez olarak algılanabilir. **Sosyolog Hüsamettin Arslan'ın "Epistemik Cemaat"** olarak kavramsallaştırdığı bu olgu, maalesef gücü ve gösterisinden bir şey kaybetmiş değil. Daha önce **Kırıkkale Üniversitesi Sosyoloji** bölümünde görev yapan **Dr. Alev Erkilet Başer**, "Ortadoğu'da Modernleşme ve İslami Hareketler" isimli doktora tezi yüzünden, "Devrim Kanunları ve İrtica ile Mücadele Yasa ve Yönetmeliklere aykırı yayında bulunma" suçlamasıyla 2000 yılında YÖK kararı ile kamu görevinden uzaklaştırılmıştı. Yazar kısaca bu tezinde **Ortadoğu'da** belirgin siyasal islamcı hareketlerin gidişatı, devrimin başka bir ülkede değil de neden **İran'da** patlak verdiğinin muhasebesi ve bir ölçüde de, İran devriminin 'büyük' Fransız devrimi ile mukayesesi üzerine teşkil edilmişti. Tezin genel çerçevesi, aslında direkt Türkiye'yi muhatap alan bir içerik taşımadığı halde, bu ülkenin bir sosyologu, yüzyılımızın önemli toplumsal olgularından biri olan 'islami hareketler' üzerine yaptığı analizlerinden ötürü bu ülke tarafından cezalandırılmıştı.

Kürt sorunu: Yasak Bölge

Bir sorun ki, bir ülkede *-kısa bir ifade ile-* insanların mal ve canlarına sebep olmuşsa ona "hayati bir sorun" diyebiliriz. Bunun için "Şark, Kürt, Doğu, Güneydoğu, Terör" sorunu da bu ülkenin hayati sorunlarından biridir. Şimdi bir soru: **Acaba Türkiye'de Kürt sorunu üzerine hazırlanmış kaç tane bilimsel makale, tez vardır?** Yok denecek kadar az olduğunu biliyoruz. Bilimsel tezlerin altında sıraya dizilecek bol miktarda "Prof." imzaları Kürt sorununun tartışılmasından daha sevimli geliyor. Peki ülkemizin diğer bilimadamları olmayan muharrirlerinden ne haber? Onlar kavgada en ön saflarda savaşıyorlar.

Birbirleri ile savaşıyorlar; biz de ortada çok girift, çözümü imkansız bir sorun varmış gibi algılıyoruz. Kürtler bu ülkenin tarihinde pek de konuşmamış, konuştuğu zaman da "kuş dili"ni en fazla kullanmak zorunda kalmış insanlardır. Onun için de, dertlerini pek de kimselere anlatamamış sayılırlar. Mesela ben, işte bu dergi sayfasında sizler ile "Kürt Sorunu"nu ucu bucağı konusunda yeterli gelebilecek bir tartışma imkanından yoksunum. Çünkü sistem bana ve haliyle size bu fırsatı vermiyor. Yani sistem, olduğum gibi görünmeme müsaade buyurmadığından sizlere karşı takıyyeci davranmak zorunda bırakıyor beni. Evet sistem bizi takıyye yapmaya zorladığından kullandığımız "kuş dili" sayesinde bir müddet sonra bütün meselenin "kuşa dönmesi"nin önüne geçemiyoruz. Kürtler'in önemli bir kısmını hesaba katmazsak, Türkiye'de yaşayan insanların kahir ekseriyeti Kürt sorunu hakkında hiçbir malumata sahip değildir. Özellikle ülkenin batı vilayetlerine yaptığımız seyahatlerde buna çok dramatik bir şekilde tanıklık ediyoruz. Halbuki sorunun anlaşılması ve çözümü için temel şart, insanların aydın ve muharrirlerimizin Kürt sorununun tarihsel, sosyal hatta ekonomik nitelikleri üzerine belirgin bir bilişsel donanımına erişmeleridir. Rahatlıkla iddia edebiliriz ki; ülkemizin Kürt olmayan nüfusunun yüzde 99'u Kürt sorununu on-onbeş yıllık bir asayiş sorunu olarak algılamaktadır. Herşeyi bir tarafa bıraksak bile sadece bu algılama şekli tek başına meselenin daha uzun dönemler boyunca 'mesele' olarak kalmasına olanak hazırlıyor. Kürt tarihinin en az son üçyüz yıllık genel eğilimini, Kürtlerin kendilerini algılama biçimlerini, Kürt nüfusunun ulus devletleri karşısında sahip oldukları imkan ve imkansızlıkları, 150 yıllık Kürt direncini, bu direnişe ve isyanlara sebep teşkil eden temel argümanları çok genel hatları ile dahi olsa bilmeden, bu hususlara ilişkin temel bir bilince kavuşmadan Kürt meselesinin anlaşılması noktasından bir ilerlemenin oluşması beklenemez. Mevzisel sayılabilecek bazı hareketlenmelerin de bu temelden yoksun olarak ele alınması bizi benzer kısır bir biliş ile başbaşa bırakacak, tartışma değil, itham ve kavgaya kültürü hakim olacak. Haliyle bugünkü süreci, gündemdeki ateşkes kararının bozulması dahil **İlirli Türkiye, Kuzey Irak ve Suriye'deki** gelişmeleri değerlendirmek bir hayli güçtür. Çünkü bu temelsizlik üzerine meseleleri ele aldığınızda kuvvetle muhtemeldir ki; tarafgirlikle suçlanırsınız. (Tarafgirlik kötü değil ama bu hususta oluşan 'tarafgirlik', böyle olmakla kalmaz. Suçlama, hakaret ve kavgaya dönüşür. Farklı olma kavga sebebi olarak algılanır) Bu devasa bilişsizlik, haliyle bütün geliş-

meleri "dış güç uzantısı" bir okuma ile ele almayı sağlıyor. Kronik dış güç saplantısı, Kürt sorununun okunmasında Kürtler'in yaşadığı her dört parçada da en rağbet edilen okuma şeklidir. Sistemin de tabii büyük katkıları ile Kürtler'in ahvalinden habersiz devasa halk yığınları ve kalemşörler, "Kürtlerin ne sorunu olabilir ki? Bu olsa olsa dış mihraklı bir sorun olmalı" diyor ve duyuruyorlar. Bir şey neden sorun haline gelsin? İnsanlar canları sıkıldığı için mi "terörist" olurlar? En rahatlatıcı cevap hazır: Dış güçlerin çıkarları böyle gerektirdiği için böyle oluyorlar. Bunu son tek taraflı ateşkes kararının bozulmasından sonraki süreçte çok rahatça gözlemledik. Yukarıdaki bütün iddia etiketlerimizi doğrulayacak durumların toplumuz için ne denli büyük bir handikap teşkil ettiğini gözlemledik.

Kronik yaftalama son sürat

Kongra-Gel tarafından 1 Haziran 2004'ten itibaren ilan edilen ateşkes kararının bozulması ve tartışmaları, kamuoyunda "Ne ateşkesi, bu da nereden çıktı? Kim kime ateş ediyor ki; şimdi ateşi kesiyorlar? Yine azıttılar" yollu tepkiler ile karşılandı. Hatta, "Yahu biz terörün kökünü kazınmış mıydık?" diyenler de vardı. Bu tepkiler yukarıda bahsettiğimiz bilişsizlik ve ilgisizlik halinin doğurduğu klasik tepki biçimleriydi. Oysa meseleyi hakkıyla takip edenler durumun hiç de öyle olmadığını farkındaydılar. Mesele çok kısa bir şekilde şöyleydi: **Abdullah Öcalan** yakalanmadan önce de, iki defa benzer ateşkes durumu yaşanmış ve fakat bir müddet sonra tekrar bozulmuştu. Öcalan'ın yakalanması PKK'nin, siyasalaşma isteği ile **KADEK**'leşmesi, neye mal olursa olsun tek taraflı ateşkesin ilan edilmesini gerekli kılıyordu ki; altı yıl önce söz konusu ateşkes ilan edildi. Fakat bu 6 yıl boyunca sürekli tek taraflı kalan bir ateşkes, örgüt içinde rahatsızlıkların baş göstermesine sebep oluyordu. Kongra Gel'in açıklamalarını dikkate alırsak bu 6 yıl içerisinde yaklaşık 600 örgüt militanı operasyonlar neticesinde öldürülmüştü. **İlirli**'den gelen sıcak mesajlar ve habire verilen kayıplar, Kongra-Gel'in tekrar ateşkesi bozmasına sebep oldu. Yani aslında örgüt yok olmaktan kurtulmak için bu kararı aldığını iddia ediyor ki; bu sürecin aslında buna yönelik olduğu gerçekte de rahatlıkla gözlemlenebilir.

Ateşkes kararının bozulması, örgüt içinde yaklaşık iki yıl süren bir tartışma ve hatta bozuşma sürecinden sonra ilan edilmişti. PKK, yaklaşık altı yıl önce ilan ettiği ateşkes kararından sonra buna uygun olarak sivil bir strateji içerisine girmişti. Devlet erbabının "terörün kökünü kazınması" olarak ilan-ı alem ettiği bu süreç aslında, PKK açısından bir atılım ve yeni bir dönem olarak değerlendirilmeye çalışılmıştı. Terörün kökü falan kazanmış değildi. ('99 yılında olsa gerek, Diyarbakır'da seçim otobüsünün içinde *-üstünde değil-* karşındaki küçük bir kalabalığa hitaben, çatılmış kaşları ve bildik "haddi bildirici" edasıyla zamanın Başbakanı Bülent Ecevit'in Diyarbakırlılar'a ilan ettiği "kökün kazındığı" haberini şimdi gibi hatırlıyorum). Bu durum PKK'nin aslında çok daha önce de sık sık gündeme getirdiği ama dumanlı vatanperverlik naraları altında kimin ne söylediğini, söylemek istediğini anlayamadığı o süreç içerisinde duyulmadı. Demek ki, söz konusu gelişme "Bu da nereden çıktı?" dedirtecek bir durum değil aslında. Yıllardır, "Ha oldu, ha olacak" diye bölge insanı olarak beklediğimiz bir süreçti. Türk kamuoyu sınıfta kaldı. Türkiye'deki iktidar elitinin beslemesi olan geniş medya çevrelerinin ve bunların dolmuşuna binip giden halk yığınlarının dış güç uzantısı olarak meseleyi ele alış tarzları, bildik ve bekledik bir tepki olarak ortaya çıktı. **ABD** ve **İsrail**'in uzun senelerdir PKK'yi gözden çıkardığı, 6 yıl önce **İsrail**'in **ABD**'nin de önemli katkıları ile Öcalan'ı Türkiye'ye teslim ettiği elemin malumu iken, iki kadim dostmuşlar gibi süreci, bu güçlerin bir provakasyonu olarak ele aldılar. Yıllardır örgütü "Terörist örgütler" listesine yazan **ABD**'nin, Öcalan'ı tasfiye eden **İsrail**'in, örgütün tasfiyesi konusunda azimli olduğu bir gerçektir. Geçici Irak hükümetinin Kongra-Gel aleyhine aldığı kararlar, Kuzey Irak'lı Kürtlerin, Kongra-Gel'e karşıt olmaları koşulu ile gördükleri destekler, bunları hergün gözümüzün önünde belgeler niteliktedir. Buna rağmen 'PKK-İsrail A.Ş.' başlıklı akıllara ziyan makaleler yazan kimi kalemşörler, neye dayandırdıklarını kendilerinin de bilmedikleri bol hamaset içerikli yayınlar ile gelişmeye bu şekilde dayanaklar sundular.

Savaş isteyenler

Kesin olan bir şey var ki; bölgede savaşın

çıkmasını isteyenler var. Kimler olabilir? **İlirli**'den "Yakında bölgede kan gövdeyi götürebilir" mesajının çıkmasına olanak hazırlayanlar, muhtemelen bu savaşın çıkmasını istiyorlardır. Çünkü PKK'nin siyasallaşmasını değil, marjinalize olup yok edilmesini istiyorlar. Ve bunun için de Kongra-Gel'in bilenip savaşa başlamasını arzu ediyorlardır. Örgütü gözden çıkaran **ABD-İsrail** uzantılı, yeni Ortadoğu konsepti içinde Kongra-Gel'in olmasını istemeyen dünya eliti istiyor olabilir. **Güneydoğu'da** ve **Kuzey Irak'ta** bol miktarda toprak satın alan **İsrail**'in aynı kansept içinde Kongra-Gel'i tasfiye etme arzusu malumdur. Nil ile **Fırat** nehirleri arasındaki toprakları kendi anayasal hakları ve toprakları olarak gören **İsrail** devletinin, **Filistin**'de toprak satın alarak devletleştiğini unutmayalım. Bu gelişme Irak, Filistin ve genel anlamda Ortadoğu'daki yeni gelişmelerden bağımsız değildir. Bu küresel hesap içinde Kongra-Gel'in tasfiye edilmesi hesabı da vardır ve bunu sağlayacak şartlar oluşturulmaya çalışılmaktadır. Dünya sistemi kendi Kürt'ünü yaratmak istiyor. **Osman Öcalan**'nın örgütten ayrılarak kurduğu yeni oluşumun bu doğrultuda bir işlevinin olacağı iddia ediliyor. Bunu zaman gösterecek. Ama bizim için önemli olan şey aslında Türkiye'nin çıkarına olmayan ve Ortadoğu'da yaşayan **30 Milyon Kürt** için de çıkar teşkil etmeyecek böylesi bir savaş teşebbüsünün, medya organları tarafından manipüle edilmesi ve bu şekilde kamuoyunun savaşı arzular konuma getirtilmesidir. Ve tabii ki bunun da temel bileşeni yukarıdan beri bahsettiğimiz, Kürt sorununa ve olgusuna dair genel bilişsizlik halidir. Türk efkar-ı umumiyesinin bu niteliği her olayda olduğu gibi, ateşkes sürecinin boz durulması yönünde de nükesderekt ortaya çıktığı gözlemlenmiştir. Bu kronik rahatsızlık farklı zamanlarda ama hep aynı "küt-le"sel ağırlığıyla, çözümsüzlüğün başat sorumlusu olmuştur. Kürt meselesinin çözümü için önce anlaşılması gerekiyor. Yoksa her fırsatta sistemin dolmuşunda kendimize güvenen bir ahval ile çocuklarımızı namluların ucuna göndermiş olacağız. Savaşı istememek ayrı, tarafgir olmak ayrıdır.

İKİNCİ BÖLÜM

Erbil Tuşalp

IRKÇILIĞIN DA DİNCİLİĞİN DE TEORİ VE PRATİĞİ ORADAN...

Kim ne derse desin, kim kimi nasıl savunursa savunsun Türkiye'nin son otuz yıllık siyasi geçmişine onların kirli damgasının vurulduğu biliniyor. Tarih bize eskiyi irdeleyen/deşeyen soruların geleceği aydınlatıldığını bir kez daha gösteriyor. Eski eskilere dönmek de gerekmiyor. Neyin ne olduğunu anlamak için, yeni eskiler yetiyor. Doğan Yurdakul ve Cengiz Erdoğdu'nun "Siyaset, mafya, bürokrasi ilişkilerinde" kimin kim olduğunu "resmi belgelerle" anlatan kitabın 84. sayfasını açanlar, gündemi değiştiren adamın kimliğiyle karşılaşılıyor:

"Ülkücü mafya şefi. Trabzonlu. 17 yaşındayken bir İETT görevlisini yaralama olayına karıştı. 1980 sonrasında 41 kişinin ölümü ve çok sayıda kişinin yaralanmasına adı karıştı..." (Çetele, Ümit Yayıncılık, Kasım 1998)

Ülkücü mafyayı devşiren yetiştiren Alaattin Çakıcı, yıllar sonra Susurluk'un derinlerinden çıkıp Yargıtay kıyılarına vuruyor. Asıl şimdi soru sormak ve asıl şimdi sorulara yanıt aramak gerekiyor. Bedrettin Cömert'ten Abdi İpekçi'ye uzanan cinayetlerde, 1 Mayıs kıyımından, Maraş kıyımına, 16 Mart katliamına, Susurluk'a uzanan acımasızlıklarda MHP ve Ülkü Ocakları'nın imzası yok mu? Bütün bunlar açıklığa kavuşturulmadan "artık değiştik" yuvarlaması gerçekten inandırıcı oldu mu? Neyin, nasıl, hangi yönde değiştiğini/ne-yin, niçin, asla değişmeyeceğini anlamak/anlatmak gerekmiyor mu? MHP'li ülkücülerin parti yönetimine gelmeleri için şöyle ya da böyle/kanlı ya da kansız bir eyleme katılmalarının geleneksel bir yöntem olduğu bilinmiyor mu?

MHP'li ülkücü harekette lider konumuna yükselen Devlet Bahçeli'den Ramiz Ongun'a, Abdullah Çatlı'dan, Muhsin Yazıcıoğlu'na, İbrahim Çiftçi'ye, Haluk Kırca'ya kadar uzanan geniş bir listenin katıldıkları eylemler gözlenebiliyor mu? Ankara Cumhuriyet Savcılarından Doğan Öz'ü katli olarak teşhis edilen Çiftçi'nin adı Ankara Bahçelievler'de 7 TIPLİ gencin öldürülmesi olayının sanıkları arasında yer almadı mı? Öz'ün öldürülme emrini veren Ülkü Ocakları İkinci Başkanı Hüseyin Demirel, olaydan sonra Bulgaristan'a, Oflu İsmail'in yanına gönderilmedi mi? Oflu İsmail MHP'ye para yardımı yapmadı mı? Mehmet Eymür, Ağca hakkında bigisi olduğunu söyleyen Oflu İsmail'e MİT için çalışmasını söylemedi mi? (Gazete Pazar, 16 Kasım 1997)

Sanık Çiftçi'yi dört kez ölüm cezasına çarptıran mahkeme, Askeri Yargıtay Daireler Kurulu'nun bozma kararı karşısında tarihe şu dipnotu düşmedi mi? "Sanık İbrahim Çiftçi'nin maktul Doğan Öz'ü teammüden öldürdüğü mahkememizce sabit görülmüştür. Ancak Askeri Yargıtay Direler Kurulu kararına direnilemeyeceğinden 7/8'lik oy çokluğuna dayanan bozma ilamına sırf bu hukuki zorunluluk nedeniyle uyulmuş, sanık Çiftçi'nin beraatine karar verilmiştir." Yargılama sürecinde avukatları Can Özbay ve Beni Han tarafından Devlet Başkanı Kenan Evren ve Başbakan Bülent Ulusu'ya yapılan yazılı başvuruda "Başbakanlık bünyesine bağlı yerlerde bulunan İbrahim Çiftçi hakkında diye başlayan evrakın 23 Ağustos 1983 tarihinde açılmasını" istemediler mi?

Akşamsetası

Kendi gerçeklerinin aynasından MHP uyarısı

Tarihin raflarında tozlanan belgeler, bu kuralın kendini büyük Türk ulusuna adanmış görünümdeki sessiz sedasız bilim damı Devlet Bahçeli için de geçerli olduğunu göstermiyor mu? İçindekilerin tümü MHP'li ve Ülkü Ocaklı olan ve bagajından makineli tüfek çıkan 01 FE 994 plaka numaralı beyaz renkli Reno otomobilin sahibi Devlet Bahçeli değil mi? Adana MHP ve Ülkücü Kuruluşlar Davası'nın 1981/278 esas numaralı Gerekçeli Hükümü'nün 1257-1260 sayfalarında "Memlekete gitmeleri için Bahçeli Hoca'nın otomobilini arkadaşlarına seve seve verdiği" satırları yok mu?

Siyasetin sol tarafında duvar yazılanların, pankart taşıyanların, afiş asanların, bildiri dağıtanların, slogan atanların bir şiir okuyup ya da bir türkü mırıldananların hayatlarının karartıldığı ortamda, Devlet Bahçeli'nin ifadesinin bile alınmaması şaşırtıcı değil mi? Yıllar önce Ankara'nın Kepekli Boğazı'nda seyreden beyaz Reno'da makineli tüfekte yakalanan Ali Halaman ve Recai Yıldırım'ın Adana'dan, otomobilin sahibi Devlet Bahçeli'nin Osmaniye'den milletin vekilleri olarak Ankara'ya gelmesi tuhaf olmuyor mu? (Ankara Dördüncü Ağır Ceza Mahkemesi'nin 5 Ekim 1978 gün ve 78/123 ve 78/251 sayılı kararı.)

Sol görüşlü Dr. Necdet Güçlü, Ülkü Ocakları Genel Başkanı İbrahim Doğan ve MHP Gençlik Kolları Başkanı Ali Güngör tarafından öldürülmedi mi? Adam öldürmekten sabıkalı İbrahim Doğan yıllar sonra TBMM'ye doktor olarak girdi mi? Adam öldürmekten sabıkalı Ali Güngör ise 1999 seçimlerinde MHP'den İçel milletvekili seçildi mi?

Dr. Güçlü'nün öldürülmesi olayına belinde tabancasıyla katılanlardan biri MHP'li Sağlık Bakanı Osman Durmuş değil miydi? Dr. Güçlü'yü öldüren tabancaların o yıllarda teğmen Fehmi Altınbilek ve Mustafa İlerisoy'un olması bir raslantı mıydı?

Adı geçen subaylar, esrarengiz yüzbaşı Mehmet Ali Çevikel'le birlikte MHP'ye, Özel Harp Dairesi'nin desteğini sağlayanlar arasında değiştiler miydi? Yüzbaşı Çevikel'in Abdullah Çatlı ve Muhsin Yazıcıoğlu ile olan ilişkileri Kahramanmaraş soykırım ve 16 Mart 1978 katliamı olaylarında açığa çıkmadı mı? 16 Mart 1978 katliamı davasının yargılama belgelerinde Çevikel'in Susurluk çetesinden, Korkut Eken ile ilişkisinden de söz edilmedi mi? "MHP çetenin neresinde" sorusunu en iyi yanıtlayan Türkiye'nin eşi Seval Hanım olmadı mı? "Susurluk sloganlarını benimseyenlerin yeni yönetime yerleştiği kesin. Bunlar MHP'yi meşru zemin olarak kullanıp, Meclis'e de girer. Susurluk sadece bir trafik kazası değil. Susurluk'tan bazı siyasetçi, polis, özel timci, askerin oluşturduğu çetenin devletin gücünü arkasına alarak haraçtan cinayete, eroinden fidyeye bir takım işler yaptıkları anlaşılıyor." (Seval Türkiye: Çete MHP'yi kullanıyor. Neşe Düzel Yeni Yüzyıl 1 Aralık 1997)

BAĞLI KİŞİLER

Avukat Can Özbay da, Müsteşar Hasan Celal Güzel de değişik yer ve zamanlarda aynı şeyleri söylemediler mi? Özbay MHP'nin içine uzanan ellerden söz etmedi mi?

"12 Eylül'den önce pek çok ajan vardı partinin içinde. Pek çok ülkücünün mağduriyetine sebep oldular. Başbakanlık görevlileri, MİT görevlileri MHP'de cirit atıyordu. Genel başkan müşaviri, genel başkan yardımcısı, genel sekreter, genel sekreter yardımcısı pozunda, partinin üst kademelerinde olmuşlardı." (Kirk Dakika, Show Tv, 26 Kasım 1996)

Susurluk Komisyonu'na bilgi veren Hasan Celal Güzel bu ilişkinin nedenini anlatmadı mı? "MHP'nin Ülkü Ocakları teşkilatı, benim de samimiyetle inandığım şekilde, son derece vatansever, milliyetçi, millî ve manevî değerlere itibar eden gençlerden, çocuklardan oluştuğu için, onların bu hislerini kullanan hem Emniyet Genel Müdürlüğü'ne, hem de Milli İstihbarat Teşkilatına bağlı kişiler oldu. Bunu birinci elden biliyorum. Çünkü aynı konuda destek talebine ben de maruz kalmıştım." (TBMM Susurluk Araştırma Komisyonu tutanakları, 17 Şubat 1997)

Seval Türkiye, Yaşar Yıldırım, Can Özbay ve Hasan Celal Güzel'in savlarını yine onların içinden gelen biri olan Muhsin Yazıcıoğlu doğrulamadı mı? Yazıcıoğlu ve arkadaşlarının Milliyetçi Çalışma Partisi (MCP) içinde yürüttüğü muhalefet hareketinin çıkış noktası "Ülkücülerin devletin güvenlik birimlerince yönlendirilmeleri" savı olmadı mı?

Türkeş'ten Bahçeli'ye ya da Çatlı'dan Çakıcı'ya uzanan

ilişkiler ağında yer alan kişi ve kurumları tek tek irdelemeden MHP'nin, değişip değişmediği tartışmasını açıklığa kavuşturmanın olanaksızlığı apaçık ortada değil mi? Türkiye'den Bahçeli'ye, Çatlı'dan Çakıcı'ya uzanan kadro, ulusal ve uluslararası örgütlerin değişimine çok uzun yıllar su taşımadı mı? 12 Eylül darbesine doğru uzanan yıllarda Çatlı ve arkadaşları, en etkin biçimde terör eylemleri içinde yer almadılar mı? 12 Eylül döneminde ise fiilen görevli değil miydiler? Hem 12 Eylül'den önce, hem de 12 Eylül'den sonra kullandıklarını Korkut Eken de, Oral Çelik de, Meral Çatlı da bir çok kez söylemedi mi? Kudü Savaş raporunu okuyanlar bu ilişkiyi anlamakta zorlanmasalar da kolay unutmadılar mı?

Örneğin Mehmet Ali Yaprak'la ilgili bölüm bir şeyleri açıklamaya yetmiyor mu? Savaş raporuna "MİT'in, Mehmet Ağar ile Emniyet'in silahlı vurucu gücünün başındaki İbrahim Şahin'i Yaprak'tan büyük paralar almakla suçladığını" yazmadı mı? Suçladı da ne oldu? Böyle bir ilişkinin tarafları neden yargı önüne çıkarılmadı? Çatlı bu aşamada nasıl devreye girdi? Ağar ve Şahin'e para kaptıran Yaprak'ı aralarında özel hareketçi polislerin bulunduğu bir ekibe niçin kaçırdı? Yaprak neden Sedat Edip Bucak'ın Sive-rek'teki köyüne götürüldü? Ona karışan Müfit Sement kim? Kudü Savaş'ın ünlü raporundaki "MİT'in Müfit Sement ve Hasan Aydoğdu gibi eski mensuplarının uyuşturucu tacirleriyle nasıl bir ilişki içinde oldukları ortaya çıkmıştır" yargısı bir şeyleri anlatmıyor mu?

USTA ÇIRAK

İşte tam burada Nurullah Ağansoy'lu, Müfit Sement'li MHP Özel Eylem Grubu'na dönmek gerekiyor mu? MHP'de başladığı siyaseti mafyada, Alaattin Çakıcı'nın namlusunun önünde sonlandıran itirafçı Ağansoy'un anlatımı Okyanus ötesi soğuk savaş yöntemlerine çağırıyor mu?

"Büyük itina gösteren ferdi ve kitlesel eylemlerin gerçekleştirilmesinde kullanılırlar. Başkanlıklarını yüksek okullarda okuyan, eylem konusunda tecrübeli kişiler yapar. Her eylemde görevler belirlenir. Eylem sorumluları grup başkanlarıncı belirlenir. Herkes ihtisas dalında eylem gerçekleştirirken yanlarında gözcülük yapan kişiler tecrübe kazanır. Usta-çırak yöntemiyle çalışılır.

1978'de Grup Başkanı Mevlut Doğan, 1979'de Ahmet Sefa Kırılı'dır. Grupta görev alanlar arasında Cihat Sever, Müfit Sement, Üzeyir Çakmaktaş, Mustafa Kıvılcım, Tamer Duymaz, Hüseyin Bayrak ve ismini hatırlayamadığım kişiler vardır."

Ağansoy itiraflarında adları sık sık duyulan Özel Eylem Grubu tetikçilerinin kirli geçmişleri Çatlı-Çakıcı sürecinde tek tek ortaya dökmüldü mi? Alaattin Çakıcı, İrfan Çakıcı, Davut Yıldız, Recep Öztürk, Ahmet Sefa Kırılı, İzzet Akayazıcı, Nurullah Ağansoy, Cengiz Ayhan, Müfit Sement, Yunus Meral, Mustafa Kıvılcım, Ahmet Malkan, Üzeyir Çakmaktaş'ın nerede nasıl yetiştirildikleri, kimin hesabına çalıştıkları sorusunun yanıtını siyasal cinayetler dosyalarında aramak gerekmiyor mu?

Ümit Kaftancıoğlu, Prof. Cavit Orhan Tütengil, Prof. Bedri Karafakıoğlu, Kemal Türkler cinayetlerinin sanıkları arasında Recep Öztürk, Ünal Osmanoğlu, Yılma Durak, Celal Adan, Mustafa Kıvılcımlı, Cihat Sever, Ahmet Sefa Kırılı, Müfit Sement gibi MHP'li ülkücüler ve Özel Eylem Grubu elemanları yok mu? Ağansoy, itiraflarında, Recep Öztürk'ün MHP İstanbul

İl Başkanı olduğu dönemde sol görüşlü üniversite öğretimi üyelerinin "fişlendiğini", alınan karar gereği Prof. Tütengil, Prof. Doğanay ve Prof. Karafakıoğlu'nun öldürüldüğünü söylemedi mi? Abdi İpekçi'yi öldüren Ağca'nın Maltepe Askeri Cezaevi'nden kaçırılması ve yurtdışına çıkarılması olayında adları geçenlerin hemen hemen tümü Çatlı-Çakıcı sürecinde de rol almadılar mı?

Cinayet, Oral Çelik ve Mehmet Şener ikiliyle planlanmadı mı? Yıllar sonra ortaya çıkan sürpriz görgü tanığı Abdullah Yavuz, bir televizyon programında "kendisine baskı yapıldığını" söylemedi mi? (Güneri Civaoglu, Durum Programı, Kanal D, 2 Şubat 1997)

Ağca'nın askeri cezavinden kaçırılışında Recep Öztürk, Oral Çelik, Hasan Hüseyin Şener, Mehmet Tanaydın, Yalçın Özbey, Osman Alasu, Mehmet Gürbüz, Yılma Durak, Abuzer Uğurlu, Yusuf Hududi, Doğan Yıldırım, Mehmet Metiner, Selçuk Atar, İhsan Bayram, Ahmet Malkan gibi isimler yer almadı mı? (1. Ordu ve Sıkıyönetim Komutanlığı Askeri Savcılığı'nın 16 Ocak 1984 tarih ve 1983/106 esas sayılı iddianamesi.)

Ağca'nın yurtdışına çıkmasına yardım edenler arasında Abdullah Çatlı, Muhsin Yazıcıoğlu, Ömer Mersan, Bekir Çelenk gibi isimleri yanında Hamit Kökenç de yok muydu? 1994'te, Londra'da, yeraltı dünyasının ünlü isimlerinden Nurettin Güven ile birlikte yakalanan Hamit Kökenç kimin hesabına çalışıyordu? Nurettin Güven'e niçin Çatlı, Çakıcı, Öz gibi yeşil pasaport ve silah taşıma ruhsatı verilmişti? Yalçın Özbey'in MİT görevlisi Nail Aydın tarafından Almanya'da alınan ifadesi niçin açıklanmadı? Abdi İpekçi cinayetinin çözülmesinde önemli bir kanıt olacak bu tutanaklar mahkemeye niçin gönderilmedi? MİT görevlisi mahkemede "Özbey'in ifadesini aldım ama onun İpekçi cinayetiyle ilgili ifade verip vermediğini hatırlamıyorum" demesi ne anlama geliyordu?

TEORİ OKYANUSUN ÖTESİNDEN

Çatlıların, Çakıcıların, Çevikel'lerin, Eken'lerin daha sonra Susurluk kavşığında buluşmaları bir raslantı mı? Çatlı'dan Çakıcı'ya, MİT'ten CIA'ya uzanan ilişkileri çözmek; 1., 2. ve 3. MİT raporlarını anlamak, Susurluk iş kazası ile Çakıcı'nın yakalanmasının perde arkasını aralamak için, en başa, 1970'li yıllara dönmek gerekiyor mu?

Örtüp öldürmekle, öldürüp örtmeye "operasyon" demenin anlamsızlığını düşünmek ürktücü olmuyor mu? Örtülünün kısa tarihinde, "Odağında insan olmayan vahşi politikaların" olduğunu bu ülkede yaşayan herkes bilmiyor mu?

Bugün de süren "değişti-değişmedi" tartışmasının taraflarına öncelikle/ ivedilikle "örtülü ırkçılık" ya da "ılımlı İslam" teorisi ve pratiğinin okyanusun ötesinden Amerika'dan geldiğini söylemek gerekiyor mu? İnanması güç olsa da, yaşananlar kanlı bir dönemin karanlık labirentlerinde kimlerin dolaştığını anlatmıyor mu? ABD Büyükelçisi Robert Commer'in ODTÜ'de arabasını yakan öğrenciler arasında bulunan Taylan Özgür'ü öldüren polisler üzerinden, bu olaya katılan 26 devrimci gencin adı çıkmadı mı?

Gericici ittifakın "devlet destekli ve Allah rızalı" Kanlı Pazar saldırısıyla başlatılan örtülü operasyonlarda 12 Mart'a kadar 20 devrimci gencin yaşamına son verilmedi mi?

İş, ekmek, özgürlük, bağımsızlık arayışlarıyla başkaldırısını yükselten Türkiye halkı, kendi çocuklarının ölüle-riyle korkutulmadı mı?

Adları, "Bu vatan için kurşun atan, kuşun yiye kahrmanlar" olarak tarihe yazılmak istenenlerin, kimin tetikçileri oldukları unutturulmadı mı?

Devletin, örtülü operasyonlar için 30 yıl önceden başlayarak bu kahraman katilleri kullandığı nasıl görmezden gelindi?

Bir gece, Kültür Sarayı ateşten topa dönüştürülmedi mi? Ertesi gün Eminönü araba vapuru batırılmadı mı? Marmara gemisi yakılmadı mı? Sirkeci Gari'nde, Yeşilköy Havaalanı'nda bombalar patlatılmadı mı?

Sıra, İsrail'in İstanbul Başkonsolosu Ephraim Elrom'un öldürülmesine gelince işin aslı astarı anlaşılmadı mı? (17 Mayıs 1971) Eylemin etkili ismi yüzbaşı İlyas Aydın, arkadaşları tarafından yıllar sonra Filistin'de ajanlık suçlamasıyla sorgulanıp cezalandırılmadı mı?

Haftaya: Derin devlet güç yeniliyor, iktidar iman tazeliyor.

Madrid'den bir usta aşçının portresi

Sergi Arola: En saf formu ile yemek her zaman erotiktir

Dünya'nın kişi başına en çok kafe ve restaurant barındıran ülkesi İspanya'da doğan tapas kültürü, bütün Akdeniz'e yayılıyor. Sergi Arola, 33 yaşında. Madrid'te bulunan ünlü La Broche isimli restaurantın yine ünlü aşçısı ve sahibi. Kendisi ile hayatı ve yemek kültürü üzerine konuştuk:

İsmail Gökal | ismail_gokal@yahoo.com

Yemek konusunda bir yeteneğinizin olduğunu ne zaman fark ettiniz?

Belki çok küçükken. Büyükbabam boğazına çok düşkün biriydi. Bu nedenle olabilir, aşçılara saygı duyardı. Büyükbabamdan bu konuda etkilendiğimi hissediyordum. Çocukken bu işe başladım. Amacım sadece para kazanmak ve kendime iyi bir gitar satın olmalı. Rockçı olmak herkes gibi benim de hayalimdi. Ancak zaman içinde yapmam gereken işin müzik değil yemek olduğunu anladım.

Bu işe nasıl başladınız?

Aslında her zaman yemek yapmaktan ve yemekten haz almışım. Çeşitli işleri denedikten sonra anladım ki benim işim yemek yapmak. Başlangıçta garson olarak çalıştım. Mutfak korkutucu geliyordu.

Aşçı olmak istediğinizi keşfettiğinizde ilk olarak ne yaptınız?

Barcelona'da bulunan 'Escuela de Hosteleria y Restauracion' isimli okula devam ettim. İşin eğitimini aldım.

En çok hoşunuza giden yemek hangisi?

La coca de hígado de pato. Bir tür pizza. Ördek karaciğeri ve yeşillik var malzeme olarak.

Yemek yapma tarzınız nasıldır?

Benim için belirleyici olan müşterilerdir. Müşterilerle çok iyi bir ilişki kurmak en önem verdiğim şey. Müşterilerin ne istediğini bilmek ve yaptığım yemeği onların istediğine uydurmaktır bütün mesele. Benim düşünceme göre, müşteriye mutlak saygının olmadığı bir işletme asla ayakta kalamaz. Yemek yapmanın zorluğunu müşteriye hissettirmek zorunda değiliz. Yemek için çok uzun zaman harcamış olsam dahi müş-

teriye yemeği kolay yaptığım izlenimini vermeye çalışırım. Çünkü müşteriyi harika bir yemekle cezalandırmak zorunda değiliz.

Yemekleri her zaman kendiniz mi keşfedersiniz?

Evet. Menüü her ay değiştiriyoruz.

Dünyanın en yaratıcı aşçıları hangi ülkede?

İspanya'da. Bundan hiç şüpheleniz olmasın. Dünyanın en yaratıcı 10 aşçısından en az üçü İspanya'dadır. Yemek konusunda en yüksek potansiyel burada.

Fransa bu konuda daha iyi değil mi?

İspanya mutfağı Fransız mutfağından farklı. Şu anda yeni teknikler, yeni kavramlar ve müşteri ile ilişkiler konusunda yeni yaklaşımlar konusunda çalışıyoruz. Fiyat kalite oranı açısından İspanya üstünlüğe sahip. İspanyollar çoğunlukla dışarıda yer. Son zamanlarda dışarıda yemek yemek İspanya'da neredeyse dini bir vazife haline geldi.

İngiltere ve Amerika'da yemek işi moda kavramı ile ilişkili. Aşçılar süperstardır bu iki ülkede.

İspanya'da durum nedir?

Oralarda aşçıların süperstar olmaları onların daha iyi yemek yaptıklarını anlamına şüphesiz gelmez. Aslında onlar bizim yemek tarzımızı yeniden üretirler. İspanya bu ülkeler kadar yüksek refah seviyesine sahip bir ülke değil. Bir süre New York'ta çalıştım. İnsanlar orada iyi yemek için deli oluyorlar. Belki bu açıdan bizden öndeler.

Barcelona'dan Madrid'e neden geldiniz?

Çünkü burada benim için daha fazla şey var. Kimse sonuna kadar aynı yerde kalmamalı. Doğduğunuz yerde kök salmaktansa başka yerlere gitmek daha iyi olabilir. Her zaman başka insanlardan, kültürlerden ve hayat tarzlarından birşeyler öğrenmişimdir.

Barcelona'daki restaurantlar Madrid'tekilerden ne açıdan farklıdır?

Tamamen farklı. Başka tarz bir müşteri grubu var orada. Barcelona, Madrid'e göre daha kozmopolit ve modern. Restaurantlar da kültürün bir parçası.

Yemeğin sunumu konusunda ne söyleyebilirsiniz? Restaurantın dekoru ve havası ne kadar önemlidir?

Benim için restaurant kavramı olarak bir bütündür. Herşey restaurantın otomobil parkında başlar ve yine otomobil parkında biter. Aradaki her ayrıntı mükemmel olmalıdır.

Tarzınızı nasıl tanımlıyorsunuz?

Derin bir aşk. İşimi, ekibimi, müşterilerimi seviyorum.

Yemek size göre erotik midir?

Kesinlikle evet. En saf formu ile yemek son derece aynı zamanda erotiktir.

Bu işte yeni olanlara ne önerirsiniz?

Eminim kimse benim gibi olmak istemez. Çünkü ben de kendimi aşmaya çalışıyorum. Herkes kendi yaratıcılığına bakmalıdır. Ne kadar uzağa gidebileceğini keşfetmelidir. Kendileri için referans almak isterlerse en tepedekini alsınlar. Ferran Adria olabilir bu. Hayati derece önemli değil ama okuldaki eğitim işe yarayabilir. Öğrenmeyi kolaylaştırır.

Size en çok kim ilham veriyor?

Kızım. Herşey ilham kaynağı olabilir. Şu anda sizinle yaptığımız konuşma bile.

Evde yemekleri kim yapıyor?

Değişiyor. Bazan ben, bazan karım Sara. Bizim evde basit yemekler yapılır. Evde yemekle zaman kaybetmeyi sevmem. Küçük kızım la oynamayı seviyorum. Bunun için ise zamana ihtiyacım var.

Aşçı olarak yaşamak zor mu?

Uzun saatler çalışmak zorunda olabiliyorum. Stresli de olabiliyor.

Her ülkede çalışabilir olsanız nerde çalışmayı tercih edersiniz?

Madrid'le kıyaslanabilir tek yer vardır. O da New York'tur.

Gelecek için planlarınız nedir?

Şu anda yapmakta olduğum iş yeteri kadar eğlenceli. Başka planım yok.

Son olarak Sergi'ye nasıl bir patron olduğuna sorduk. Kahkaha attı. Çalışanlara sormamız gerektiğini hatırlattı. Konuşmayı dinleyen bir aşçı yardımcısı şunları söyledi: Mükemmel bir patronudur. Gereksizlikçe bağırmasın. İşimden memnunum. En azından şimdilik.

"Devrim bize yakıştırdı" kitabının yazarı Zeki Kırđemir:

'78'lilerden, polis oğlu 'Gerilla Zeki'

Yazar Zeki Kırđemir, geçen ay, "Ozan yayıncılık"tan piyasaya çıkan, 78'li devrimci arkadaşlarının unutulmuş öykülerini anlattığı "Devrim bize yakıştırdı" adlı kitabı ile gündeme geldi. "Gerilla Zeki" ile "o günleri, bu günleri ve şu kitabı" konuştuk:

O politik yıllara, geriye dönüp baktığınızda ne görüyorsunuz?

Tabii şimdi bu günlerden bakınca, aslında ülke koşullarının, bize öğretilen değer yargılarının, geleneklerin ve çağdaşlığa doğru zaman zaman gözü kapalı ilerleyen bir ülkenin gerçekleri olduğunu söylemek, sanırım yanlış olmaz. Hepimiz sevdalıydık. Hepimizin hayatında iyi gitmeyen bir şeyler vardı. Tefeciler, Uccarlar, Amerikan yardımları, süt tozu, balık yağı yılları... Gençtik, ateşliydik ve hayatımız her gün alt üst oluyordu. Yeni kelimeler, yeni kavramlar, yeni tartışmaların içinde buluyorduk kendimizi. Kafamızda o güne kadar ezberlediğimiz herşey alt üst oluyordu. Çok tuhaf, hatta çok komik bile sayılabilecek bir yığın olay yaşadı. Ama yaşadıklarımın zerre pişmanlık duymadım. Bu gün geriye dönüp baktığımda, dolu

dolu, heyecanlı, coşkulu ama bir o kadar da hüzünlü bir yaşam görüyorum. Tıpkı, hayatın kendisi gibi.

Yaşamının büyük bir bölümü cezaevinde geçmiş bir 'siyasi' olarak, devlette ilk karşılaşmanız nasıl oldu?

Belki garip gelecek ama, ilk nezarethane deneyimini, ensemle ilk şaplağı, babam aracılığı ile tanıdım. Malum, polis çocuğuyuz. Babam, idealist, devletin üzerine titreyen, tam bir Cumhuriyet polisi. Ortaokul yılları... Bir sayım gün, sokağa çıkma yasağı var. Babam evden çıkarken, sıkı sıkı tembih ediyor, "Sakin sokağa çıkmayın, çocukluk çocuk demezler, karakola götürürler. Benim yüzümü kara çıkarmayın..." Sayım işlemleri bitince, çocuğuz, sokağa çıkacağız. Arkadaşlarla çift kale maç yapıyoruz... Bekçi bizi yakalayıp, büyük bir

Camekan önünde gözleme yapan kadınların markası:

Size hala diyebilir miyim?

Türkiye’de gıda ve hizmet sektöründe köy tatları sunan restaurantların git-tikçe kurumsallaşması dikkat çekiyor. Bir anda doğup, bir çığ gibi büyüyen ve adeta Mc Donalds kültürünü tarumar eden "simit sarayı" fast foodları bir yana, aile ve akrabalık ilişkilerini temsil eden ve yakınlık derecesine göre belirlenen bu popüler işyerlerinin en önemlisi, vitrininde gözleme yapan kadınların çalıştığı Hala Mantılar ve onların türevlerinin oluşturduğu zincir. Özellikle İstanbul’da, İstiklal caddesinde ardı ardına açılan bu "insan süsü" vitrinli işletmelere ardı ardına bir yenisi ekleniyor: Hala, Amca, Babaanne, Dayı, Teyze, Anneanne, Enişte restaurantları...

Oya Doğan

Kapısından içeriye bir "akraba şeffaflığı" ile girebiliyor, köyünüzde, kasabanızda özlediğiniz ne kadar tat varsa, kucaklaşılabiliyorsunuz: Mantı, gözleme, hingal, içli köfte. Bu mekanlar 1990’ların başında açıldıklarında yeni bir trend oluşturuyorlardı, ancak bugün 2004’te hala tercih ediliyor olmaları, göç ile birlikte, köyünde ne varsa metropole taşıyan Anadolu insanının yemek kültüründeki gücünü ortaya döktüğü kadar, kent kültürü karşısındaki direncini de sergiliyor. 1989’da açılan "Hala" bu geleneğin ilk temsilcilerinden. Şu anda 2 şubesi bulunan Hala, 2 ortaklı bir işletme. Sahipleri: Dündar Engin ve Mikail Şentürk. İkisi de üniversite mezunu. Dündar Bey’in "halası kurmuş" bu işyerini. O nedenle adı: Hala. Mikail Şentürk’e göre, "Hala, insanlara daha sıcak ve samimi bir anlam ifade ediyor."

Babaanne, Teyze, Otantik

Dündar Engin ise işletme anlayışlarını aktarıırken, "Evet. İnsanlar köylerinden gelmişlerdi. Artık annelerinin yaptığı yemekleri yiyemiyorlardı. Bizler dekorumuzla, personelimizle, kostümlerimizle ve en önemlisi mutfagımızla onların bu özlemlerini dindirdik" değerlendirmesinde bulunuyor. Hala’nın açılmasıyla birlikte Babaanne, Teyze, Otantik gibi aynı türde mekanlar birbiri ardına türedi. Ama bugün içlerinde en çok tercih edileni Otantik. Otantik, İstanbul’un en kalabalık merkezleri Kadıköy, Bakırköy, Beyoğlu ve Mecidiyeköy’de 5 şubeye sahip ve 2 ortaklı bir mekan. Abdullah Şer ve Halis Dinçkol işletmenin sahipleri, aynı zamanda akrabalar. 1978 yılında Sivas’tan İstanbul’a gel-

mişler. Dinçkol, Aksaray’da bir gazinoda garsonken bugün 5 şubesi olan markanın sahibi. Her ikisi de başarılarını, "ısrarlı ve planlı bir işletme anlayışı"na bağlıyor. Müşteri kitlesinin yarısı da turistler. Artık turistlerin o hepimizin aşına olduğu, hatta deyim haline gelen "kebab çok güzel", "rakı çok güzel" cümlelerine bir yenisi daha eklendi: "Gözleme çok güzel."

Hala’nın Macar halası

Turistler dimağına bu cümleyi ekleyince, işletmelerin de onlara yönelik yenilikler yapması gerekmiş. Turistlere, "daha iyi hizmet sunabilmek için" yabancı dil öğreniyor ve yabancı uyruklu elemanlar çalıştırıyorlar. Otantik Restoraunt’tan Cem Yücel, "Bizde Macar bir çift çalışıyordu. Macar bayan bizim yöresel kıyafetlerimizi giyip Türk kahvesi yapıyordu. Bu hem turistlere ilginç ve hoş geliyordu, hem de Türk müşterilerimiz Macar bir kadının bu kadar güzel Türk kahvesi yapmasından hoşlanıyorlardı. Ayrıca turistler bizim yemeklerimizi çok beğeniyorlar. Mesela 7 gün İstanbul’da konaklayan bir turist 7 gün de bize geliyor" diyor.

Peki bu mekanların tutmasındaki işletme payı ne? Hala Mantı’dan Mehmet Doğan, bu soruyu şöyle yanıtlıyor:

"Biz hem geleneksel bir kültürüz, hem de yemeklerimiz ucuz. Gözleme 2 milyon bizde. Bugünün Türkiye’sinde artık ucuz olmak daha önemli." Yücel ise, "Biz 15 günde bir toplantı yapıp nasıl daha yaratıcı ve yenilikçi olabiliriz diye stratejiler oluşturuyoruz. Çok disiplinli ve bilinçliyiz. O ne-

denle rakiplerimiz bizi yıkamaz" diye konuşuyor.

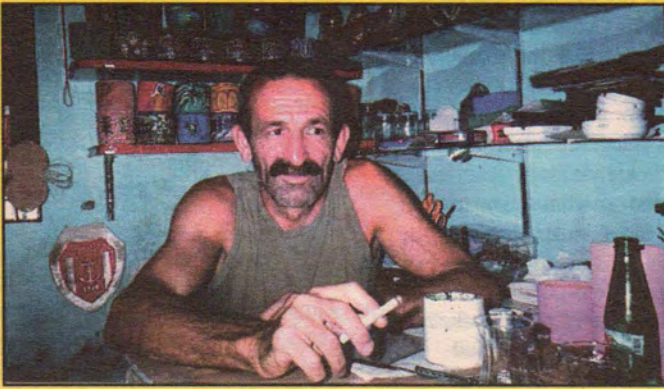
Vitrinde gözleme yapan kadınlar

Anadolu lokantalarının en önemli figürleri ise, bir saçın başında, elinde oklavası, başında yemenisiyle, sıcaktan yanakları al olmuştur kadınlar. İşte bu tablo, bu mekanların vazgeçilmez dekoru. Anadolu kadını teması, Anadolu yemeklerinin tanıtımı için kullanılan bir vitrin süsü adeta. Ama kimse onların ne hissettiklerini bilmiyor. Hala Mantı’da çalışan Ayşe Kayaş bir gününü şöyle özetliyor: "Bütün gün bu camekanın önünde, sıcakta bu işi yapıyoruz. Herkes geziyor ve biz bir yandan çalışıp, bir yandan onları izliyoruz. Onlarda olmasa çok sıkıldık. Bu iş aslında zor ama bana yabancı değil. Ben Malatya’lıyım. Köyde de biz ekmeğimizi böyle yapıyorduk. Şimdi bu işten para kazanıyorum. Evime çocuklarıma bir katkı oluyor." Hiçbirinin iyi koşullarda yaşamadığını söylemek doğru olsa da, hepsinin vurguladıkları ortak görüş, "kente gelmekten pişmanlık duymamaları." Çünkü burada çocuklarına iyi bir eğitim sağlayabiliyorlar. Vitrin gözlemecisi Kayaş, bunu şu sözlerle açıklıyor: "Geldiğim için pişman değilim. Burada en azından 2 kızım okuyor. Köyde olsalardı, onlarda benim gibi eğitimsiz olacaktı. Şimdi okuyorlar. Ben çok mutluyum ve iyi ki gelmişiz diyorum." Kan ter içinde ateş başında gözleme açan kadınlar. Fonda türkü, kilim desenli masanın üzerinde garsonun size bıraktığı emaye bardakta yayık ayanı ve işte size göç yollarından kopup gelmiş bir tas lezzet yemeğin tadı... Türkiye, bu tadı seviyor.

Sosyolog Alan Duben:

Göçenler Mc Donalds’cı, Halacı değil...

"Globalleşmenin bir parçası olarak yerel kültüre ilgi artıyor. Bu belki de bir tepki. İnsanlar yöresel kimliklerini ortaya koymak istiyorlar. Yöresel yemeklere olan ilgi de bunun bir parçası. Birde köyden kente, kentten köye göç artıyor. Bu sadece Türkiye’de değil, dünyanın her yerinde böyle. Sadece zenginlik artık kriter değil, işçilerde, öğrenciler de artık her yere gidiyor. Göç sadece köyden kente yaşanmıyor. Buradan Almanya’ya, İsveç’e de olabiliyor. Dolayısıyla Türkiye’nin yöresel yemekleri, sadece Türkiye ile sınırlı kalmıyor. Birde ben, açılan bu yöresel yemek lokantalarının, sadece köyden kente göç eden insanlara hitap ettiğine inanmıyorum. Bence farklı bir sınıfa, yani gelişen orta sınıfa hitap ediyorlar. Düşünün; bugün bir alışveriş merkezine gidiyorsunuz, orada da yöresel yemek yerleri var. Bu da gelişen orta sınıfı hedeflediklerini gösteriyor. Ben, köyden kente göç edenlerin de bu mekanlara çok fazla gittiğini düşünmüyorum. Aksine bence onlar Mc Donalds’cı oldular. Çünkü onlar köy hayatından kurtulmak istiyorlar. Ama şehirli insan artık daha çok doğaya, köye özlem duyuyor. Yani o bilmedikleri, yaşamadıkları köy yaşamına, şehirlilerin bir özlemi var bence. O nedenle şehirliler daha çok tercih ediyorlar."

iş başarmış gibi, doğru karakola götürüyor. "Ben polis Halil’in çocuğuyum" diyorum. Anlatamıyorum. Neyse, karakolda babamı karşımda buldum. Orada herkesin içinde, "Ben size sokağa çıkmayın demedim mi? Akşama kadar kadar kodeste kalacaksınız, eve beraber gideceğiz!" Böylece, nezarethaneyi ilk kez babamın sayesinde tanımış oldum. Akşam eve giderken de, herkesin önünde, biraz da bana ve diğer çocuklara ibret olsun diye yediğim ilk polis şamarını... Cumhuriyet şamarı yani...

Kitabın içeriği ile ilgili fazla sorulacak bir şey yok. Zaten uzun uzun

kuşağımızın yaşadığı ortak hikayeyi anlatmışsınız. Fakat bu konuda sormadan geçemeyeceğim bir durum var; kitabın yazım ve yayımlanma süreci, en az yaşananlar kadar sancılı oldu galiba?

Vallahi doğru söylüyorsunuz. Uzun süren bir hazırlık aşaması oldu. Aslında benim öyle kitap yazmak gibi bir iddiam yoktu önceleri. Fakat, bir çok şeyi birlikte paylaştığımız sevgili dostum Sezai Sarioğlu beni bu yazma sürecine yönlendirdi ve ortaya bu kitap çıktı. Okurlar, Zeki Kirdemir adı ile ilk defa Sezai Sarioğlu’nun 'Nar taneleri' adlı kitabında karşılaştılar sanırım? Benim Bulancak’ta başlayıp ve çeşitli il / ilçelerde devam eden gazetecilik serüvenimi saymazsak, bir bakıma öyle de denilebilir. Görüştüğünüz yayınevlerinden, kitaba bu yönde bir öneri ya da böyle cinsellik çağrışımları olan bölümler eklenmesi gibi bir tavırla karşılaştığınızı duydum.

Bu çok can yakıcı bir durum aslında. Ben neden kitabıma böyle bir şey koyma gereksinimi duydum ki? Böyle bir tavır çok açıkça dilelendirilmese de, içten içe böyle bir şeye yönelik olduğunu gördüm, yaşadım. Ve bu çok mide bulandırıcı bir durum. Benim kitapta gerçek hikayelerini anlattığım arkadaşlarımdan, bir çoğunun mezarı bile yapılmamış, ailesi, çocukları zor durumda olanlar var. Bütün bunlar bir yana, onurlu bir devrimci geçmişin, böyle şeylerle gölgelenmeye, karikatürize edilmeye çalışılması ağırına gidiyor.

Kitaptaki sunuş yazısında, "Ben bu kitabı unutulmamak ve unuttur-

mamak için yazdım" diyorsunuz.

Bugün genç arkadaşlarımızın bir çoğu, 12 Eylül’ü Ankara’nın düşman işgalinden kurtuluş günü, Kenan Evren’i de ‘nü’ resimler yapan emekli ressam olarak tanıyorlar. Dünyada üzerinde cuntacı iktidarların birçoğu yargılandı. Yargısız infazlar yapanların bir çoğundan hesap soruldu. Fakat, bizim ülkemizde bu süreçlerin yaşanma olasılığı bile zayıf görünüyor. Bu konuda sadece birkaç sivil örgütün cılız sesinden başka ses duyulmuyor. Evet, bir kuşak yargılandı, hakları ellerinden alındı, yaşamları karartıldı ve unutuldu. Üstelik, büyük bir toplumsal paranoya eşliğinde. Benim kitapta anlattığım bölümlerden birinde bu yargılanma-tanıklık süreçleri trajik hatta tıraji-komik bir biçimde anlatılıyor. Benim ve kuşağımın yaşadıklarını yazarken tekrar tekrar o sancılı yıllara gidip geldik işte. Bazı olaylar vardı ki; yazmak şöyle dursun, düşünmek bile insanın içini kemiriyordu. Elbette, yaşadıklarımız yazmakla, anlatmakla bitmez. Bu toprakları, bu ülkenin asıl bu günlerde hiç olmadığı kadar kendisiyle yüzleşmeye ihtiyacı var. Bizim hikayemiz de bu yüzleşmeden nasibini alacakların başında geliyor. Bir de şu var; benim için çok önemli bu. Bu kitabın, bana ait olan telif ücretini; o yıllarda ve sonraki yıllarda ölen devrimci arkadaşlarımdan ailelerine, çocuklarının eğitimine ve eğer yapılmamışsa onlara bir mezar yaptırmak, yapılmışsa, mezarlarının bakımına harcamak için ayıracam.

Yusuf Yavuz

Örtünmeye çalışmanın ve hoş şeylerin hesabında çuvallıyorlar

Nihal Bengisu Karaca. Zaman Gazetesi'nin Pazar günleri verdiği eki Turkuaz'ın başındaki isim. Ayrıca sinema yazılarının sahibi. Hukuk Fakültesi mezunu olan Karaca 10 yıldır basın dünyasında. Bir dönem Kanal 7'de çalıştı. Doğu Konferansı Girişimi'nin Lübnan gezisinde de yer alan Nihal Bengisu Karaca, evli ve bir çocuk annesi.. Karaca ile politika ve sinema üzerine konuştuk:

AKP iktidarından sonra sermayeyi temsil eden, Tayyip Bey'in çevresindeki kadınlarda çok abartılı bir türban takışı, türban seçiş tarzı görülüyor. Çiçekli, aslanlı figürler, değeri milyarları aşan ve kitsch.. Ben açıkçası o kadınların "Daha şaşıla olayım", ya da ima ettiğiniz şekilde "Daha seksi olayım, daha abartılı ve gösterişli görüneyim" diye bunları yaptıklarını düşünmüyorum. Bakın doksanlara gele ne kadar örtü, örtünme, türban; bunlar hep üniformayı çağrıştırır tarzda uygulandı ve hayat buldu. Yani örtünen bir kadın sadece kendisini değil, bir dini hatı, bir cemaati, bir toplumsal kesimi, ailesini ve hatta neredeyse bir dinin bu yüzyıldaki uygulanma biçimini temsil etmek gibi yüksek ve ağır yüklerin altına girdiği için, neredeyse belirlenmiş, kurgulanmış, kendinden ona bir iz katamayacağı bir üniforma içindeydi ki, bunun da çok sağlıklı bir yanı yoktu. Ee, bundan sonra bir döneme geldi. Şimdi kadınlar o baskıyı üzerlerinde hissetmiyorlar örtünürken. Kendilerini temsil etmek istiyorlar, zevklerini temsil etmek istiyorlar. Evet, örtünerek ahiretleriyle ilgili sorumluluklarını yerine getirirken, ama örtünmeyi bu dünyada ve bu zamanın içinde icra ettikleri için şimdiki zamanda yaşayan bir figür olarak da lezzet aldıkları şeyleri, duruşlarını, beğenilerini, hatta kadınlıklarını o örtünme biçiminde ifade etme telaşı, türbanlı ve İslami kesimde de görünebilir. Yani böyle aşırı bir ifade etme telaşı. Bu kitschliğe gelince; bu zevksizliğin bir geçiş dönemi olduğunu düşünüyorum. Belki mistik duyarlılıkları da var. Belki akşam zikir çekiyor. Biri birşey öneriyor ve o aslan, kaplan desenli türbanı takıyor yani. Moda tarihinde ve toplumsal bellette tekabül ettiği değerleri, henüz bu kesim bir bilgiyle zevk deneyimi ve tekmülünün ileri noktalarında değil. Ama bunların dışında, Emine Erdoğan'ın bir başörtü bağlama stili var. Birçok şeyi bir arada düşünüyor ve adapte olamıyor. Mesela şöyle şeyler devreye giriyormuş: "Karşı tarafın liderinin eşi ayak ayak üstüne atıyor, bizim de ayak ayak üstüne atmamız lazım. Ayak ayak üstüne attığımızda, bacağımızın görünmemesi için uzun ve bol bir etek giyelim." Hem örtünmeye çalışmak, hem de hoş şeyleri taşıyor olabilmek, birbiri içinde birçok hesabı beraberinde getiriyor ve bu hesap sonunda çuvallıyorlar. Bazen de işte böyle çuval gibi eteklerle falan, arz-ı endam ediyorlar. Ama bütün bunları bir kenara bırakalım: Zamanla daha sade ve minimalist, hoş, hem de kendi dininin gereklerini yerine getirmeyi bilen, insan olmanın gerekleri öğrenilir. Fakat, medyanın bu kadar da bu kadınların giysileriyle düşüp kalkmasının da yüksek beğenilere sahip

olmaktan kaynaklanan bir üst bilinç halinden ileri geldiğini de ben düşünmüyorum. Çünkü Rahşan Ecevit çok mu şıktı? Milyarlık, trilyonluk düğün törenleri, Berlusconi'ler, Karamanlis'ler... On milyon işsiz, binlerce yoksul.. Burada bir teşhircilik yok mu?

Orada lüksün değil, düğün üzerinden yapılan siyasetin teşhiri var. Bu siyasi iktidardır. İktidar ne kadar temiz olabilir? Sermayeye içli dışlı olmanın getirdiği doğal bir şey var. Güç temiz değildir. İktidara gelen partiyle ilgili yanılma opsiyonumu baştan koyuyorum ben. İster İslami olsun, ister mutasavvıf olsun; iktidardaysa ben o yanılığlar ve yanlışlara düşme payını ister istemez koyuyorum. Çünkü bunlar, kavramların özünü ilgili kirlenişler ve yanlışlar. İnsanlığın dışında duran şeyler. Ama orada şahitler: "Yurtdışından şunu çağırdım, Yunanistan'dan da bunu çağırdım." Bu siyasetin teşhiri rahatsız edici görülüyor. Eski krallıklarda olan hanedan törenlerine özgü bir pırıltının, büyüünün yaratılması çok da mütevazı değil tabii ki ama, Erbakan iktidarında Çırağan'da yapılan düğünde.. Lüks gerçek anlamda orada vardı mesela. O, bunun kadar tartışılmadı. Sanki o daha doğal karşılandı. Ama Tayyip Erdoğan'dan beklenen belki; Anadolu ihtilali gibi böyle daha üst ve beklenti yaratacak sloganlarla geldiği için Recep Tayyip Erdoğan için düşünüldüğünde bunlar eleştiri ciheti haline gelebiliyor.

Türban özgürlüğünü savunan siyasi iktidarın, F Tipi cezaevlerinde tek tip elbise politikalarını dayatması kadar ikizlül ve sert bir uygulama olabilir mi?

Evet, olamaz. Çifte standart durumunu aşamıyoruz. Herkes kendi özgürlüğüne... Tayyip Erdoğan'ın bunu ne kadar aştığı tartışılabilir, geçmişe oranla ne kadar mesafe aldığı. Şu bir gerçek ki; herkesin hayati önceliklerine duyduğu hassasiyeti, bir diğer toplumsal kesimin hayati olarak algıladığı siyaset için duymuyor. Türkiye'deki temel problemlerden biri. İnsan hakları için ortak bir çatı altına toplanamamanın ya da toplanıldığında palyatif şeylerin üretilerek tekrar çözülmenin yaşanmasının bir sebebi de bu belki. İnsan kendi dünyasına son derece müteyakkız bir şekilde sarılıyor. Fakat diğerlerininine sağır kalıyor. Bu açıklanabilir bir şey değil. Politik anlamda tecrübesizliğe de tekabül ediyor. Politik anlamda olgunluğa ulaşma yetersizliği. Türbanla bu kadar meselesi olduğunu teşhir etmiş bir siyasi iktidar, gerçi türbanla ilgili bir şey yapabiliyor mu, ya da yapma noktasında gerçekten istekli mi, artık ben ondan da şüpheliyim. Ama çok basit bu tarz korelasyonları kurabilmesi lazım. Nedir o da bir kıyafet, bu da.. Tek tiplileştirmeye karşı çıkarak. Ayileştirme... Bu söy-

lemelerle biz, ki şahsen sonuna kadar inandığım, onların çağdışılığına, demok-rasiyle uyumayan taraflarına vurgu yaparak, bu özgürlüğü savunuyoruz. En azından düz bir akıl yürütmeye, analogiyle birlikte bu uygulamanın mantıksızlığı anlaşılacakken anlaşılıyor. Garip bir sağır ve körlük... İnsan hakları dediğimiz şey küldür. Parçalara ayrılarak savunulamaz. Kompartmanlar arasındaki bağlantıları kuracak danışmanlar, akıl hocaları nerede? İnsan onları da görmek istiyor. Ne yazık ki; onların da başarılı olmadıklarını görüyoruz..

Zaman Gazetesi'nin genel yayın yönetmeni olsaydınız, Irak'taki cezaevlerinde yaşanan tecavüzün görüntülerini yayınlarmıydınız?

Yayınlardım. O ayrı bir şey çünkü. Yani belki bir takım bantlar, maskeler devreye girebilirdi ama olayın vahşetini ve şiddetini vurgulayacak bir şeyleri yayınlamak lazım. Şu dönem çünkü bu sağduyu, bu soğukkanlılık, bu görüntü ve mesaj karmaşasında, yani bütün göstermelerin kışkırtıcı olmak ve şok etmek için yarıştığı ve insanların bir gösterge bombardmanı arasında nereye bakacağını bilemediği ve giderek bir duyarsızlaşma, bir kanıksama, bir yalama olma... Tarih içerisinde en tabii, en kadim insani duyarlılıkların çözülmeye başladığı dönemde, ben bunları yayınlardım. Ama hani yayınlamadı diye de gazeteme çok büyük eleştiriler getiremem, çünkü bu konuda bazı duyarlılıklar konusunda farklı düşünüyorum. Ki bu da son derece doğal. Benim yazdığım şeyler üzerine, bunu kelimelerle, dille ifade etmeme engel olunmadığı sürece gazete yönetimimin kendi duyarlılıkları doğrultusunda yayın yapmasına, söyleyecek çok da fazla bir şeyim yok.

Bazen gazetede acaip işler de oluyor. Mesela Nato zirvesi öncesi hazırlıklarını Laila'dan görmek. Şefik Özbek'le NATO Zirvesi'nde Laila'nın hazırlıklarını konuşmak gibi.

Nato Zirvesi'nden yeni çıktık. Onun biraz mecburiyetten olduğunu düşünüyorum. Çünkü sadece eklerde değil.

Çalıştığınız gazeteden memnun musunuz? Doğru yerde olduğunuzu düşünüyor musunuz?

Şu an için en doğru yerde olduğumu düşünüyorum. En doğru olarak nitelerken, mevcut medya ortamını şöyle bir elekten ve süzgeçten geçirmemiz lazım. Bazı gazeteler özgürlük konusunda daha vaatkar davranıyor olabilirler. Ama onların da içeriden ya da belli olaylar karşısında takındıkları tavır itibarıyla, limitlerinin ne olduğunu kestirmiş vaziyetteyim. Bu sadece medya ile ilgili değil. Çağdaş kadın dernekleri vesaire... bunlar için geçerli. Bir takım diyaloglar sonucunda görüyorsunuz ki; verdikleri vaatlere ve yarattık-

ları yanılmasına rağmen, özgürlüklerinin kapsama alanı çok ciddi şeyleri dışarıda bırakıyor. "Meclis'te neden bayan milletvekili yok" sözüne ben de katılıyorum. Siyasete neden atılmadığını ben de sorarım. Fakat bunun bayraktarlığını yapan kadınlara sorduğunuzda, "Başörtülü milletvekiline ne dersiniz?" dediginizde öyle bir kılıçlar kalkanlar çekiliyor ki; "Hayır, kasettığımız o değildi." O zaman sizin meseleniz kadın özgürlüğü falan değil. Medyada da buna benzer kırmızı çizgiler var. Bu yüzden bulunduğum gazete, toplumsal olgular karşısında bazı yavaşlıklar, hantallıklar taşımasına rağmen yine de özgür bakabildiğini düşünebilirim. Son dönemde özellikle.

Demirkubuz, sinemanın kalıpları ile düello yapıyor

Sinemaya ilgin nasıl başladı?

Ben küçük yaşlarımdan beri film izlemeye düşkün bir kız çocuğuydum. Tabii filmerli izlersiniz, akar gider, yani onların size yapıpı kalması için bazı özel anları, şansları yakalamanız gerekir. Talihle ilgili bir şey bu. Benim de bir kaç özel filmim oldu. Sanırım onların bende ciddi bir etkisi oldu. Televizyonda yakaladığım filmler... Birisi Godfried Reinhard diye.. Town Without Pity diye bir film vardı. İnsafsız Şehir, Başrollerinde Kirk Douglas. Ben onunla filmleri anlayarak, anlamaya çalışarak izlemeye başlamıştım. İlkokul 4.. Yine o zamanlar Steve Mc Queen, Dustin Hoffman: Kelebek filmi. Biz bunları küçükken televizyonda izledik. Bu lezzetin üzerine gitmem için beni kışkırtan filmler bunlardır. Nitekim, Arthur Penn'in Bonnie ve Clyde'ı.

Bonnie ve Clyde ? O TRT'de verilmiş miydi?

Verilmişti. '72 doğumluyum ben, o sıralar işte '82 falan oluyor. Yine Antognoni'nin Blow Up... Cinayeti Gördüm adıyla TRT'de gösteriliyordu. 8 yaşında da, 30 yaşında kişinin üzerinde de aynı etkiye sahip filmlerden biridir..

Sonra İmam Hatip Lisesi'ne gittiniz. Daha sonra..

Marmara Hukuk mezunuyum. Yalnız şunu hatırlıyorum; okulla ilk iki yıl çok içli dışlı olamama rağmen, son zamanlarımı tamamen sinemaya vermiştim. Böyle bir ders bırakma, okulu uzatma gibi bir şeylere..

Hukukun sinemada işlenmesine nasıl bakıyorsunuz? Bazı filmler var, komple mahkeme salonunda geçiyor..

Türkiye bunu başaramıyor tabii. En meşhur sahne Kemal Sunal'ın, "Siz hiç ekmeği kuru fasulye suyuna bandınız mı hakim bey?" Filmlerimizde garip bir şekilde jüri sistemi vardır. Birkaç filmde jüri gördüm.

Zenginleştirmek için ellerinden geleni de yapmışlar ama o diyalektiği veremiyor Türk sineması. Tabii, bir çok alanda insanın duygu durumlarına, varoluş hallerine dair diyalektiği veremiyor. Nisbeten Anayurt Otel'i'nde vardır. O da doyurucu mahkeme sahnesi değildir. Zebercet'in..

Insider'da mesela fazla mahkeme sahnesi yok, ama baştan aşağı bir hukuk savaşını anlatıyor... Türkiye aslında bu tarz filmlere çok müsait..

Filler ve Çimen belki o bağlamda sayılabilir. Derviş Zaim'in şöyle bir tarzı var: Çok fazla şey anlatayım. Kadınsal olguları allegori olarak kullanmaya kadar işi genişletebiliyor ve oralara götürebiliyor. Nitekim bu son Çamur filminde Kıbrıs sorununu kişisel bir hikayeyle bütünleştiriyor.

Politik konularda konuşmak istemiyor ama. "Ben konuşmak istemiyorum falan Kıbrıs'la ilgili" diyor.

Doğal yani. Filler ve Çimen'de de... Devletin içindeki devlet ve mafyatik gruplara aslında sol ne, aslında sağ ne? Bütün bunları sarsan bir bakış yöneltmek istiyor. Bunların üzerine Derviş Zaim konuştuğu zaman çok anlamı kalmaz. Sanatın politikayla flörtünde, yapının sahibine ayrıcalık kazandıracak bir şeyden hareket etmeye ve lafını tam da o kanaldan söylemeye çalışıyor..

Masumiyet, Gemide, Laleli'de bir Azize.. Elden ele, kulaktan kulağa tanınan filmler. Bunları nasıl değerlendiriyorsun? İtiraf, Yazgı, Üçüncü sayfa.. Onlar da işi bir gömlek ileri götürdü. Zeki Demirkubuz'un ele aldığı soruna dar anlamda hukuk diyemeyiz belki ama adalet, ilahi adalet, insanların birbirine olan adaleti...Ontolojik olarak insanın yeryüzünde nerede duracağı ve durduğu yerle ilişkisinin sahi olup olmadığı gibi konulara giren ve adaleti aslında geniş anlamıyla kucaklayan bir filmdi Masumiyet. En basitinden Masumiyet, kir nerededir, kötülük nerededir? İyi ve kötü kimdir? Masumiyet'i bir başyapıt olarak görüyorum. Başka bir yere koyuyorum. Zeki'nin sinema anlayışı öylesine saflaşıyor ki, birağın bir klana ya da lobiye yaranma arzusunu; sinemanın kendi kalıplarıyla düello haline geldi. Ama Antalya Film Festivali'nde Eski Fotoğraflar, Gemide, Laleli'de bir Azize... Tamamıyla Beyoğlu'nun arka sokaklarına endekslenmiş, hani eskaza o an medeniyet son bulsa ve uzaylılar gelip Türk sinemasını incelemeye alsa, "Hani kardeşim bu insanların sinema adına başka hiçbir meselesi yokmuş." Neredeyse 12 tane film yarışıyor, yedisi bununla ilgili; eski dansözler, uyuşturucu kullananlar..

Bilmeyen insan da çok Masumiyet'i.. Dövdüş kulübünü 600 kere izlemiş ama Masumiyet'i bilmiyor..

E, Türk sinemasının yüzü soğuk..

Eleştirmenler nezdinde oluşturulmuş bir önyargı da var. Şöyle bir kanaat oluşmuş; "Türkiye'de eleştirmenler bir filmi övüyorsa o film kötüdür" Soğuktur, donuktur, diyalogsuzdur. Ne anlattığı belli olmayan bir filmidir. Bizim de başımıza geldi bu '90'ların başında. Eleştirmenlerce bize önerilen filmleri izlemeye ve anlamaya çalışıyorduk. Kendimizi zorluyorduk. Fakat 2000'lerin başında garip bir, "Hadi canım sen de, sen önce ne söylediğine kendin emin ol." Garip, bir seyirciden yapıta, garip bir meydan okuma ve küs-

tahlığa dönüştü. Bu anlamda okuruna bir şeyler söylemek isteyen eleştirmeni de koruyorum burada. Burada isim verdiğim hoş olmayacak. İşte Hıncal Uluç'tur, bilmem nedir..

Fakat onların da kendi arasında bir matematiği yok mu?

Kendi aralarında bir denklem var. Artı ben kesinlikle şunu saygıyla karşılıyorum: İnsanların bir zevk alma mekanizması var. Bazen kötü filmde de zevk alabilir insan. Serdar Turgut bunu söylemişti; "Benim kötü film izleme zevkim vardır kardeşim." Fakat bunu tırnak içinde, yani bunun kötü film olduğunu teslim ederek..

Mesela Ben Stiller filmleri, Ah Mary Vah Mary... Eğlenip çıkıyorsun, sıfır tortu bırakıyor ama..

Film bittiğinde o eğlenmiş olma, deşarj olma ile iyi bir filmin bıraktığı o entellektel lezzeti ayırt edemiyorlar. Kusura bakmasınlar, bazı medyatik yazarlar..

Ya David Lynch'in gerçeküstülüğü..

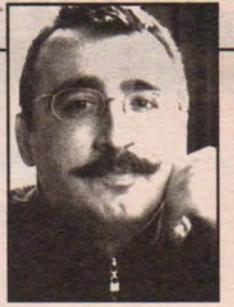
David Lynch sineması bilimsel determinizme ilk darbeyi vurduğu söylenen Heisenberg'in 'belirsizlik prensibi'ne yaptığı göndermeler, hatta bu felsefenin neredeyse sinematografik izdüşümü olması nedeniyle önemsenmesi gereken bir sinema. Malum bu teorem zaman ve enerji ikilisini algılanımında büyük değişikliklere yol açmış, fiziği ve felsefeyi büyük ölçüde etkilemiş. Zamanı ne kadar kesinleştirmeye çalışırsanız, enerji o kadar belirsizleşir. Belirsizlik prensibine göre ve felsefi açımlarından biri de şudur: Gözlemlediğiniz gerçekte olan değildir, çünkü gözlemlediğiniz herşeyi değiştirirsiniz. Lynch, sinemasında zamanın ilerlemediği, kendi içinde oylumlu bir tavra büründüğü görülür; izledikçe yeniden kurgulanmakta, bizim onu gözlememiz sonucunda yeniden sanki o anda başka bir şeye dönüşmektedir zaman ve zamanın içinde akmakta olan hikaye. Neden ve sonuç ilişkisinin klasik determinizmin paramparça olduğunu görürüz. Küçük küçük olasılıkların, minik 'bilinmeyen'lerin film boyunca bilinemez kaldığını ve fakat bunların müdahalesiyle hikayenin, kurgunun sonsuza dek değiştiğini ve finale yaklaştığımız anda bile hala değişebilme potansiyeli içerdiğini görürüz.

Sinemayla ilgili birikiminizi pratiğe dökme fırsatıyla karşılaştınız mı? Herhangi bir teklif?

Hoş olurdu, gelmedi hayır. Böyle bir şey olsa güzel olurdu. **Hiç mesleğinizi icra ettiniz mi?**

Hayır, başörtüsü sorunu var zaten. Temel hak arayışlarımdan biri. Eğitimini gördüğüm alan benim temel hak meselelerinden birine yol vermiyor. Böyle bir çelişki düşünün. Böyle bir mekanizmanın içinde yer almak çok fazla şey sorgulamama ve kurcalamama neden oldu. Benim mevzu haline getirdiğim birşeye şu an verili hukuk mekanizması izin vermiyor. "Hayır" diyor, "Senin hakların benim tarafımdan kabul e şayan değil" diyor. Okuldayken sorun olmadı ama mesleğini icraya izin verilmiyor. Ne olacağımız belli değildi okurken. Kişinin başını açması gerekecekti, ya da bir arkadaşıyla hukuk bürosu kurup başı açık arkadaşı davalara girecek, avukatlık yapacak, başı örtülü olan sekreterliğini yapacak. Bence adil olmayan bir anlaşma.

Kaan Ertem

Argo'yu sevmem diyen yalancıdır!

Evet aynen öyle... Argo'yu sevmem diyen yalan söyler. Bana göre kökünden yalancıdır bunu diyen adam. Argo'yu sevsen de sevmesen de, o gelir bulur seni bir yerlerde.

Argo günlük hayatı biçimlendirilen unsurlardan biridir. Daha doğrusu bu hayatın içinden çıkar. Daha farklı bir söyleyişle hayatın dinamiği, argonun içinde saklıdır. Yüz sene evvelki İstanbul argosu ile şimdiki arasında dağlar kadar fark vardır. Yaşayışlarla ve insan çeşitlemeleriyle birlikte argo da kendini geliştirir, başka yönlere kaydırır.

Argo aslında bir kısaltmadır. Hayatın kısaltmasıdır. Hayata daha kısa ve yalın haliyle bakmaktır.

Argo kullanmanın herhangi bir cins -kadın veya erkek- özgü bir şey olduğu söylevine katılmam söz konusu değil. Yakışıp yakışmayacağı konusuna ise hiç girmiyorum. Kadına argo yakışır mı? Ne bileyim ben, yakışır herhalde!?

Dergide çizdiğimiz işler bu yüzden yıllarca eleştirildi. Efendim; argo ve küfürlü çiziyordumuz. Küfüre bir diyeceğim yok. Ancak yeri geldiğinde kullanılabilir. Argo için ise yukarıda yazdıklarım doğrultusunda benzeri yorumlar getirebilirim. Çünkü argoyu günlük yaşayıştan ayrı tutmak, onu soyutlamak mümkün değil. Ancak burada "deyim" ile "argo" arasındaki ayrımı da iyi belirlemek gerekir. Günlük lisan da kullandığımız kimi deyimler argoya yakındır. Argoyu çağrıştıracaktır. Bunun dışında insanlar hayatlarını kolaylaştıracak bir iletişim şeklini kendileri üretirler. Türk insanı bu konuda inanılmaz yeteneklidir. Bu insanların içinde yaşıyorduk. Biz de bunu alıp kullandık dergide... Ancak kimi terimler, kimi anlatımlar da çıktı kendiliğinden... Bunları da biz üretmiş olduk. Bu konuda mütevazı davranmak yanlış olur, epeyce bir katkımız oldu... Yaklaşık bir sözlük dolduracak kadar!..

Eski Sadri Alışık filmlerini izlediğim zaman, ince ve bitirim bir İstanbul argosu ile karşılaşım ve bu beni çok memnun eder. Sadri Alışık özellikle, "Turist Ömer" serisinde bu özelliği öyle güzel kullanmış ki; filmi izlerken hiç olmayacak bir yerde, olmadık tat-

lar yakalıyorsunuz. Bunun sebebi Sadri Alışık'ın dublajı kendisinin yapmış olması... Bazı yerlerde kaptırıp, senaryonun dışına çıkıp, başka bir karışım yakalamış...

Kimi yerlerde de küfürler argo gibi olmuştur.Örneğin Kemal Sunal filmlerinde "Eşşoğluşek" kelimesi ünlem gibidir. İnsanı rahatsız etmez. Söyleniş tarzından dolayı küfür vasfını kabeder. Türk insanının günlük yaşamı içinde sıkça başvurduğu bir anlatım yöntemidir. Tabii, bu tarz bir anlatım şekline plazalarda rastlayamazsınız. Ancak sokaktaki adamın başvurabileceği bir metottur. Örneğin ben söylediği her beş kelimedede bir "A...na Koyim!" diyen adamlar da gördüm ve bunları dergide Erkut Abi'de çizdim. Adamın anlatım şekli öyle; gırtlığını sıksan öyle diyor. Bir nevi refleks haline gelmiş. Kendini öyle ifade edebiliyor! Kimi insanlar vardır, sevincini bile küfürle ifade eder. Burada da ona benzer bir durum söz konusu...

Küfür, argo, deyim vesaire arasındaki ayrımı da burada belirlemek zordur. Bizim günlük lisanımızda, herşey o kadar karışmıştır ki; bunun tam sınırlarını çizmek neredeyse imkansızdır. Bu, tamamiyle insanımızın yaşam şekli ile ilintili bir durumdur. Günlük lisan içinde Avrupalılar gibi küfürse küfür, argo ise argo konuşulabilecek bir ortam yoktur ki; bunun sınırlarını ayırayabilelim. Türk insanının hayatı o kadar inişli çıkışlıdır ki; böyle bir ayrım yapmaya olanak yoktur. Türk insanı hayatın zorlukları karşısında kimi kurnazlıklarla bu zorluklardan sıyrılma peşindedir. Yüzyıllardır kafası bununla yoğurulduğu için, o devinime göre kendine bir konuşma dili geliştirmiştir. Bu dil halen ve her saniye gelişmeye devam etmektedir.

Ben, bu ve benzeri bir sürü neden yüzünden argoya tavır takınılmasına karşıyım. Zaten toplumların istem dışı olarak kendiliğinden gelişmiş bu ifade şekline olumsuz tavır takınılması son derece gereksizdir. Asıl tavır takınılması gerekenler dilimizdeki anlamsız ve saçma yabancı kelimelerdir. Bence gelecek için asıl tehlike de oradadır.

Casus yazılımların sır kapıları Spyware-Adware

İnsanoğlunun fitratında var olan merak, onu taa ilk çağlarda komşusunun mağarasını dikizleyerek akşam yemeğinde ne yediğini öğrenmeye itmiştir. "Acaba"larla süslenmiş cümleler, zihnini kemirmeye başlayınca, cevabı bulabilmek için kimi gizli, kimi aşikâr türlü yollara başvurmuş, merakını giderebilmek için enteresan işler çevirmiştir. Zaman ilerleyip teknoloji geliştikçe, çevrilen dolaplar da bu gelişimden nasibini almış, casusluk da bu kategoriye dahil edilmiştir. Önceki sayılardan birinde bahsettiğimiz "Echelon", bunun en gelişmiş ve en büyük örneklerinden biridir.

Bilgisayar dünyasının vazgeçilmezi haline gelen internetin faydalarının yanında, başımıza türlü belalar açan virüsler, solucanlar, trojanlar derken şimdi de "spyware" adı verilen casus yazılımlarla karşı karşıyayız. Basit bir reklam stratejisi olarak piyasaya çıkan ve reklam şirketleri tarafından zorla izlettirilen bu yazılımlara, çıktığı dönemlerde "adware" ismi konulmuştu. Bu fikir "özel hayat" kavramına saygısı olmayan kişilere ilham kaynağı olmuş, "Acaba insanlar en çok hangi siteleri ziyaret ediyor?" merakı ile spywarelere evrilmiştir. Şimdi spyware nedir? Neler yapar? Okuyup öğrenelim...

Genellikle bedava yazılımlar ile -örneğin; kazaa, morpheus- birlikte gelen bu programcıklar, uzmanlar tarafından "yüksek teknoloji vebası" olarak nitelendiriliyor. Bu programlar, sisteme yerleştikten sonra, gezdiğiniz siteleri, dinlediğiniz şarkıları, tıkladığınız linkleri, kullandığınız programları kaydederek, kendilerini üreten firmalara gönderirler. Gizli bilgilerimizi başkaları ile paylaştıklarından dolayı "casus" ismini almaktadırlar. Ne sebeple olursa olsun, kişilerden izin alınmadan böyle bir anket çalışmasına giriştikleri için yasal olmamalı diyenler maalesef yanılıyor. Çünkü biz bu programları bilerek ve isteyerek kaydediyoruz!

Nasıl mı? Kazaa, Morpheus, Flashget gibi bedava yazılımlar, kurulum kısmındaki sözleşmelerinde bu programcıklar için de onay alıyorlar. Herhangi bir programı kurarken genellikle okunmayan bu sözleşme metinleri, yapılan gayri meşru işlemi yasallaştırıyor. Bu ufak ama amacına ulaşmaktan ödün vermeyen programların, sadece bedava yazılımlarla sınırlı olduğunu düşünmek de yanlış olur. Lisansı ve kutusunda satın aldığımız herhangi bir programın da casusluk özelliği bulunabilir. Spywarelerin iki üretiliş amacı bulunmaktadır: İstatistik ve reklam...

Medya yolu ile yapılan reklamlar, firmaların sadece genele yönelik ürün tanıtımlarıdır. Örneğin sizin çamaşır makinesine ihtiyacınız yoktur ama televizyonlarda çamaşır makinesi reklamlarını izlersiniz. Bir başkası da ihtiyacı olduğundan medya çamaşır makinesi reklamı arar, durur. Fakat her ikisi de aynı reklam anlayışı ile herkesin kendi isteğine yönelik reklam gösterilirse, hedef kitleden daha fazla verim alınabilir. Büyük firmalar, hedef kitlenin birey birey nelerden hoşlandığını öğrenmek için para dökmeye hazırken,

bu bilgileri onlara ulaştıracak firmaların da işe koyulmamaları için aptal olmaları gerekir. Yine hedef para ve yine kurban bizleriz.

Casus yazılımların zararları:

Bu basit istatistik çalışmasının bana ne zararı olabilir ki? diye düşünenler için casus programların zararlarını sıralayalım:

1) **Sistem Performansı Düşüklüğü:** Spywareler bilgisayarınız her açıldığında otomatik olarak çalışır ve yapılan işlemleri kaydeder. Sürekli aktif olduklarından işlemci ve ram kullanımını gereksiz yere artırır, dolayısıyla sistemin yavaş çalışmasına yol açar. Böylece sisteminizden ve diğer programlarınızın çalışmasından olması gereken performansı göremezsiniz.

2) **İnternet Hızı Düşüklüğü:** Sürekli aktif halde olan spyler, arka planda gerçekleştirdikleri bilgi alışverişinde doğal olarak sizin internet bağlantınızı kullanırlar. Bu da gözle görülür (bazen de görülmez) bir yavaşlamaya sebep olur.

3) **Ağ Trafik Artışı:** Ev kullanıcıları pek alakadar etmese de işyerleri için büyük bir sorundur. Birbirine bağlı bilgisayarların her birinde bulunan casus yazılımlar sürekli bir yerlere bir şeyler gönderince, ağ trafiği de işgal edilmiş olur.

Bilinen en yaygın casus ya da casus barındıran programlar şunlardır:

- 1) Gator
- 2) Kazaa
- 3) Imesh
- 4) Morpheus
- 5) Flashget
- 6) GetRight
- 7) Go! Zilla
- 8) Alexa

Bunların dışında yüzlercesi de mevcut. Merak edenler tam listeyi; http://www.spywareguide.com/product_list_full.php adresinden görebilirler.

Korunmak için ne yapmalıyım: Spywarelerden korunmak o kadar da basit değil. Hiç farkında olmadığınız bir anda yüklenmiş halde görebilirsiniz. Sülük gibi yapışkan ve bir türlü gitmek bilmeyen bu zararlı haşerelerden korunmak için yapılması gerekenleri maddeler halinde yazalım:

1) Firewall kullanarak istediğiniz dışında internet üzerinden veri gönderen programları görebilirsiniz.

2) Sürekli bir casus temizleme programı bulundurun. Bunun için; <http://www.lavasoftusa.com> adresinden temin edebileceğiniz Adaware önerilir. Aynı işi gören <http://spybot.safer-networking.de> adresinden download edebileceğiniz SpyBot da tavsiye edilir.

3) Bir internet sitesine girdiğiniz anda açılan pencerelere dikkat edin. Burada herhangi bir soru yöneltilir ve cevabınız istenirse, soruyu dikkatle okuyup ona göre yanıt verin. Örneğin soru; "Gator'u yüklemek istiyor musunuz?" şeklinde ise yanıt "Hayır" olmalı. Fakat soru, "Gator'u yüklemek istemediğinizden emin misiniz?" ise, siz de takdir edersiniz ki yanıt "Evet" olmalı. Sözün özü, kelime oyunlarına da dikkat!

Özel hayatımızın, zevklerimizin, ilgi alanlarımızın şahsımıza özel olduğunu umursamadan, kendi menfaatlerini gözetenek bilgi edinmeye çalışan insanımsı yaratıkların amaçlarına ulaşmalarına yardımcı olmamak için gereken tek şey, biraz daha dikkat. Muhabbetle...

Bilgisayarlar için parmak izi enerjisi:

ABD'nin lider bilgisayar kuruluşlarından olan Compaq tarafından patentlenen ve laptoplar için geliştirilen sistem, klavyeye dokunan parmak vuruşlarıyla elektrik enerjisi üreterek bataryayı şarj ediyor. Taşınabilir bilgisayarların enerji kaynağının daha uzun süre dayanması için geliştirilen aygıt, kurumun Houston kentindeki araştırma biriminden Adrian Crisan tarafından bulunmuş. Çalışma sistemi ise şöyle: Klavye tuşlarının oturduğu iğnelerden herbirine küçük mıknatıslar takılmış ve her iğnenin çevresine de bobinler yerleştirilmiş. Her tuşa basışta, mıknatıs bobin içinde hareket ederek enerji üretiyor ve bu enerji kondansatörlerde depolanarak güç kaynağına aktarılıyor. Bu

Teknoloji haberleri

sistemin kullanıldığı bilgisayarların fiyatlarının, normalin üstünde olacağı tahmin ediliyor.

MEB Bilişim Meslek Lisesi Kuruyor:

Milli Eğitim Bakanlığı, bilişim alanında öğrenci yetiştirmek için, Anadolu Teknik Lisesi, "Bilişim Teknolojileri" adı altında yeni bir bölüm açacak. Bilgisayar ağırlıklı eğitim vermesi planlanan bölüm, bu eğitim-öğretim yılında 12 ilde faaliyete geçiyor. Bu iller ise şöyle belirlenmiş: Ankara, Bursa, Denizli, Diyarbakır, Erzurum, Eskişehir, Gaziantep, İstanbul, İzmir, Konya, Sa-

karya ve Van. Ne diyelim? Allah tamamına erdirdin.

CeBit İçin Geri Sayım Başladı:

Avrasya'nın en büyük bilişim fuarı olan CeBit, 31 Ağustos ile 5 Eylül tarihleri arasında İstanbul-Tüyap Beylikdüzü fuar ve kongre merkezinde düzenlenecek. CeBit'in bu yıl ki özelliği ise, "Türkiye'den Küreye" isimli bölümü ile Türkiye'yi uluslararası platformlarda temsil etme potansiyeline sahip firmalara yeni kapılar açabilecek durumda olması. Geçen yıl, 44 şirket ile katıldığımız "Türkiye'den Küreye" bölümünde bu yıl 60 firma ile kendimizi tanıtacağız. Hadi hayırlısı...

Tuğba Benli
Özenç

Duş altında dövmeli sırtlar Kliplerdeki pornografinin dili

Son zamanlarda müzik kanallarında "dönen" bazı kliplerde pornografik öğeler içeren sahneler yer almaya başladı. Elbette bu yeni bir şey değil, bize mahsus da değil. Ancak ülkemizde başta pop müzik olmak üzere diğer müzik türlerinde çekilen kliplerin çiğ ve hazmedilmesi zor görüntüleri bu yolda atlaya zıplaya ilerlediğimiz de bir göstergesi. "**Ülkemizin ahlaki ve kültürel değerlerini ayaklar altına alan**" diye başlayabilecek bir yazının iticiliğine zinhar düşmeden, şarkı sözleriyle uyumsuz, birbiri ardına eklenmiş manasız görüntülerde, birçok yönüyle ticari kaygılara hizmet eden çıplaklık kullanımı oldukça incitici. Kitlelere bir şekilde ulaşan bu tip şarkılardan birinin sözlerini sokakta top oynarken mırıldanan çocukların olması da, bir o kadar rahatsız edici bana kalırsa: "**Şapır şupur beni öp! Çıtır çıtır beni yee!**"

Gayet açık bir anlama sahip bu sözlerle birebir uygun görüntüleri tahayyül etmek bile yeterli olacaktır. Ya da adı tuhaf skandallara karışan bir sarışının kaçınılmaz olarak bu sektöre girme azmine hayran olurken, büyük bir davetkarlıkla devirdiği gözlerinin ucuz göndermelerini ve ritimle salladığı bedeninin dilindeki cilveyi okurken, bu hafiften edepsiz sözlerin mesnetsiz bir hipnoz hali yarattığını söyleyebiliriz. Niyetim bu tip şeyleri olduğundan daha mühim bir konuma getirmek, artık hepimizin bildiği yozlaşmayı bir kere daha hatırlatmak değil. Niyetim bunların tamamıyla dışında yer almakla muhalif sayılan ve kendilerini her şekilde dinlenebilir kılan şarkıcıların veya bazı grupların da böylesi bir gösteri haline kaymalarındaki ikileme değinmek. Kopyalaşmış sektör ürünlerinden uzakta belli bir dinleyici kitlesine sahip, diyelim ki; **Teoman**'ın birbiri ardına piyasaya sürdüğü albümlerinde *-bunda bir sorun yok elbette-* karşı duruşun bile aynıştığı şarkılar yapmaya başlamasıyla, eski edasını yitirmeye başladığını düşünüyor birçok insan. Bu ayrı bir şeydir. Kamuya açık alanda *-konserinde-* içtiği sigarayla çocukları ve gençleri sigaraya özendirme gibi işgüzar bir konuyla hakkında açılmaya davranılan davayla gündeme gelişindeki *-bana göre-* kişisellik de ayrı bir şeydir. Ancak son albümü için çektiği şu an kanallarda gösterilen klibinin bir yerinde kul-

lanılan "**duş altı dövmeli sırt**" ile verilmek istenen "**seksi**" imaj, ondan önce "**ölüme övgü**" gibi algılanabilecek sözlerin yer aldığı şarkıya çekilen klipteki imaj daha çok ifrata kaçan bir komedi unsurundan ileri gidemiyor.

Bir diğer örnek ise **Kargo** grubunun benzer görüntülerden oluşan klibinde de bu kez yağmurda çok ıslanmış bir köpek gibi şefkate muhtaç izlenimi veren bir kızcağızla, hemen hemen aynı etkiyi yaratmaya çalışmaları. Kadın bedenini rızayla da olsa bu şekilde estetize etmeye çalışmak, bize aktarılmak istenenin ne olduğu konusunda *-böyle bir kaygı varsa eğer-* kesinlikle bir çıkmaza düşüyor. Bunları da diğerleriyle birlikte sektörün olmazsa olmazlarından kabul edip, hiç ciddiye almadan da tüketmek mümkün denilebilir. Ancak herşey bu kadar basit değil elbette. Çünkü yazmak gibi çok farklı bir eylemin somut nesneleri yazarın elinden çıktıktan yani yayınlandıktan sonra yaratıcısını bağlayan belli sorumluluklar taşıyorsa, böylece üzerinde birçok şey yazıp çizme hakkı tanınıyorsa, şarkı sözlerinin ve kullanılan görsel araçların da bu tip bir sorumluluğu vardır diye düşünüyorum.

Her yaratı alanında, popülerliği sağlamak adına ve ticari kaygılarla kaypaklaşmış örneklerin dışında özgür ve geleneksel kalıpların dışında bir tavır vardır. Ancak bunlar kitleye ulaştıktan sonra ister istemez barındıkları serbestiyi bir anlamda yitireceklerdir. Bu yüzden kişisel tercihlerle ve "**özel alan**"ların mahremiyetiyle ilgilenen magazinsel meraka yüz vermeden, ortaya çıkan ürünlerin sahiplerinin kendilerini birtakım toplum denetçileri vasıtasıyla toparlanmalarını destekleyen bir taraftar olmak anlamında değil ama ellerinde bulundurdıkları bu potansiyel etkileyciliğin az buçuk farkında olmaları anlamında düşünmek ve konuya bu gözle bakmakta sakınca yoktur. Hatta belki olumlu bir yan da vardır. En azından ev ödevi kıvamındaki disiplinli bir özeni beklemekten daha insani bir olumluluktur bu. Halile dinlenen ya da klipler yoluyla "**seyirlik**" hale gelen şarkıların didaktik simgeler savurması değildir beklenen. Ama kişisel tecrübelerin verdiği ilhamla, zeka özürlü görsel fantezilerin birleşimi de asgari beklentilerin bile altında kalmaktadır ne yazık ki...

OSMANLIYA KAFA TUTAN FAHİŞE

Arap Katır Rabia-3

Osman tekrar sandalla gemiye dönmeye hazırlanmışken, bir atının dört nala kendilerine doğru geldiğini gördü.

Osman kayıktan sahile atladı, atlıya doğru iki adım attı. Atlı gelip önünde durdu:

- **Osman, Karagöz Arife "Galata karışık malları salacak koyuna; Çiftkayalar mevkinde karaya çıkarırlar"** dedi.

-Sevkiyatı oradan alacakmış tamam mı? Hadi size kolay gelsin! bana eyvallah.

Osman:

- Sağol güle güle reise söyle... Merak etmesin inşallah işler tıkırında gider,dedi.

Atlı, **Çatladık**apı istikametine doğru gitti. Osman tekrar sandala atladı, gemiye doğru yöneldiler. Gemi de tam atmış dört köle vardı. Bunların yarısından fazlası çocuk yaşlarında, gerisi genç kızlardı. Çoğu **Habeşistan**'dan kaçırılmış zenci kızlardı; gerisi değişik ülkelerdendi. **Kıbrıslı** birçok esir tacirlerinin elinden, koyun alır gibi seçilerek, ucuza kapatmışlardı. Ayrıca ambarlara tıkabasa istif edilmiş, meşhur Kıbrıs üzümünden yapılmış değişik marka beyaz, kırmızı şarap ve değişik içki fiçileri vardı. Köle satışları serbestti ancak; herbiri doktor tarafından muayeneye tabi olacak, sonra da poliste eşkali, parmak izi tesbit edilip, kayda geçirilicekti. Satılan köleyi alan kişinin adresi, adı, işi kayda geçmesi için bildirmesi gerekiyordu.

Ama içkinin her türlü süsü yasaktı. Cezası çok ağırdı; hem para, hem de hapis cezalarına çarptırılıyordu. **İstanbul**'a getirilen her köle topluluğu, ilk önce sarayın vazifeliendirdiği "**Seçici**baş" tarafından bir bir denetlenen esirler, özenle seçiliş parası ödenip saraya alınırdı.

Langa bostanlarının arasından geçen fayton, ay ışığına altında, binlerce ateş böceğinin pırlıtları içinde ve bu yıldızlı gökyüzünün altında, çılınca raks eden bir rakkase gibi, oynayarak, iki yana göbek atarak evin önünde durdu.

Arap Rabia cumbaya koştı:

- Geldiler!..Geldiler! diye bağırды.

Hanife kadın, oğlu ve gelecek cariyesi için hazırladığı odadan çıkıp, o da cumbaya koştı. Arap Rabia alt kata indi, kapıyı açtı. Şükrü faytondan indirdiği siyah bir şala sarılmış genç kıza Rabia'nın yanına getirdi:

- Abl sen al bunu içeri ben atın koşumlarını çözüp, yemini vereyim, biraz sonra gelirim, dedi.

Rabia, kıza hole aldı, kapının yanındaki küçük kerevete oturttu. Salını açtı, kızın yüzüne doğru, elindeki idare lambasının tuttu. Kızın yüzü aydınlandı, altın sarısı uzun saçların çevrelediği beyaz tenli yüzü, sedef gibi pürüzsüzdü. Yemyeşil iri gözlerini gölgeleyen bal kirpikleri kaşlarına doğru kıvrılmıştı. Bir an kızın gözlerini,

kedisi **Fet-tan**'ın gözlerine benzetti, dudakları da etli, olgun, iki kızılık gibi kıpkırmızı ve pırl pırl parlıyordu.

Rabia:

- Ay parçası gibi güzelsin ama, ne yapıyım sen eşşek leşi gibi kokuyorsun! Bi kazan su

koyayım da ocağa; seni bi güzel gıcır gıcır yıkayayım!

Kapı açıldı; Şükrü içeri girdi. Rabia:

- Sen yukarı çık, bizim biraz işimiz var! dedi. Şükrü heyecanlandı, adeta dizlerinin bağı çözül-müştü, merdivenleri zor çıktı. Bir süre sonra kazandaki su fokurdamaya başladı. Rabia, büyük bir maşrapa ile kaynayan sudan alıp, kovaya doldurdu. Kızı gusülhaneye sokup, iyice soğan gibi soydu. Kendisi de soyunup, kıza bir bebek gibi bacaklarının arasına kısırtıp, uvalıya uvalıya yıkamaya başladı. Bir ara, "Ooo!.. **Bu garibime kim-se dokunmamış, yazık yazık; şu memelere bak, el değmemiş vallahi, ekmek ayvası gibi sert, tuuu!..tuuu! Maşallah, nazar değmez inşallah**" diye mırıldandı. Şükrü, ertesi gün ikindiye doğru, ancak ortaya çıkabildi. Yüzü limon sarısı, gözlerinin altı morcivertti, ayakları birbirine dolanı-yordu. İki büküm merdivenlerden indi, arabasına binip gitti. Osman ve adamları gün ışıyana kadar, gemiden sandallara yüklenen fiçilerin üzerlerini odunlarla kapatıp, **Kız Kulesi**'ne taşındılar. Kız Kulesi'ni **Marmara**'ya, **Sarayburnu**'na ve **Karadeniz**'e bakan taraflarındaki 3 mermer büyük ocakta, yaz kış odun yakılarak, gece, gemilere yol göstermek için ışıklandırıyorlardı. Kız Kulesi'nin odun ihtiyacını **Karagöz Arif** üstlenmişti. Bu işten iyi para kazanıyordu ama **Karagöz Arif** fener bekçisini de kafakola almış, adama bir fiçi şarap, 3-5 kuruş da verince, şarap fiçilerini odunların arasına depo ediyor, bütün İstanbul içkisini, daha sonra buradan fiçi fiçi dağıtıyordu. Gemideki köleler de sabah kadar uyumuş, uyanmış, yorgun karaya çıkmanın endişesi ve merakı içindeydiler. İçkinin yasak olmasına karşı, satan da, içen de gün geçtikçe çoğalıyordu. Açılan kahvehaneler yavaş yavaş şekil ve renk değiştirmeye başlamıştı. Kahvehaneleri özellikle gayrimüslümler işletiyordu. Bu kahvehanelerin bahçeleri, asma bahçeli fiskiyeli havuzluydu. Çoğu kahvehanelerde saz heyetle-

ri icrai sanat eylerlerdi. Kimileri rakkase bile oynatırdı. Bu kahvehanelerin müşterileri arasında şairler, edebiyatçılar ve sanatçılar da vardı. Burarlarda gizlice içki verildiği, arka ve üst katlarda fuhuş yaptırıldığı bilinmekteydi.

Ayrıca meyhanelerin çoğu **Samatya**, **Kumkapı**, **Unkapı**, **Cibalikapı**, **Fener**, **Balat**, **Hasköy**, **Yeni Balık Pazarı**; zaten **Galata** demek meyhane demekti. Ayrıca **Karşıyaka**'da **Karadeniz** boğazına kadar her koyda birer meyhane vardı. Bunlar lokanta, ahçı dükkanları gibi gösteriliyordu. O yüzden önüne gelen, başka ülkelere kadar gidip içki kaçakçılığı yapıyordu. Bunların en ünlüleri de **Karagöz Arif**ti, **Osman** da onun sağ koluydu. **Osman**, geminin güvertesinde uykusuz gidip geliyordu. Bu akşam da gemideki köleleri **Hisarözü**'nde gizlice karaya çıkartacaktı. Bu işi de kazasız belasız atlatmalarını umut ediyordu.

Castleblair firmasında işten atılan işçilerden
yeniHarman'a mektup:

Marks&Spencer'in iki yüzü

Marks&Spencer'e üretim yapan Castleblair firması tarafından işten çıkarılan 70 işçinin "direniş"i 56 gündür sürüyor. İstanbul'daki tüm Marks&Spencer mağazalarında eylem yapan işçiler, bu markanın Avrupa'da, çalışanlarının demokratik ve sosyal haklarına saygılı bir şirket olması ile Türkiye'de ve başka ülkelerde açtıkları fabrikalarda çalışanları birer köle olarak kullandığını ileri sürüyorlar. İşte direnişçi 70 işçinin mektubu:

MARKS & SPENCER

Marks&Spencer'e üretim yapan Castleblair firması tarafından işten atılmamızın üzerinden bugün tam 56 gün geçti. 56 gün önce bizleri keyfi gerekçelerle işten atıldık.

Bizleri kapının önüne koymalarının asıl nedeni, işyerimizde sendikal çalışma yürütmemizdi.

İşyerine sendika sokmamızdı. Haksızlıklara ve baskılara karşı çıkmamızdı.

Patron sendikal çalışmalarda bulunduğumuz için bizleri işten atmakla yasal ve meşru haklarımızı çiğnemişti. Açıkça suç işlemişti. Örgütlü olduğumuz sendikayı etkisizleştirmekle, susturmakla bizleri de susturabileceğini sanıyordu.

Ama bizler susmadık. Boynumuzu büküp oturmamak. İşten atıldıktan bir gün sonra fabrika önünde direnişe geçtik. Haklarımıza ve onurumuza sahip çıktık. İşverenin yaptığı haksızlıkları, bu saldırılar sırasında sendikamız yöneticilerinin oynadıkları uğursuz rolü, gücümüz yettiği kadar, sesimiz çıktığı kadar herkese duyurmaya çalıştık.

Direniş boyunca, kamuoyunu bilgilendirmek için birçok açıklama yayınladık. Bilirilerle, afişlerle, ziyaretlerle ve radyo programlarıyla yaşadıklarımızı ve taleplerimizi sık sık usanmadan anlattık.

Ne mutlu bize ki, gözü ve gönü emekten yana olanlar sesimizi duydular. Sınıf kardeşlerimiz ve dostlarımız, direniş boyunca desteklerini bizden esirgemediler. Bizlere sınıf dayanışmasının en güzel örneklerini yaşattılar.

Ne var ki hem bizleri işten atanlar, hem Marks&Spencer yetkilileri, hem de işçilerin sahte dostları 45 gündür sesimizi duymamıştır. Daha doğrusu duyup da duymamış gibi davranmak işlerine gelmiştir. Neredeyse İstanbul'daki bütün mağazaları önünde basın açıklaması yaptığımız Marks&Spencer yöneticileri, sanki hiçbir şey olmamış gibi davranmayı sürdürmektedir.

Burada bizim sesimize kulaklarını tıkayan Marks&Spencer, Avrupa'da, çalışanlarının demokratik ve sosyal haklarına saygılı bir şirket olduğunu propaganda etmektedir. Avrupa'daki fabrikalarda işçilerin haklarına kolaydan saldıramayan Marks&Spencer yöneticileri Türkiye'de ve başka ülkelerde açtıkları fabrikalarda çalışanları birer köle olarak görmektedir.

Direnişimiz Marks&Spencer'in bu gerçek yüzünü ortaya koymuştur. Sesimize kulaklarını tıkayan bu şirket, direnişimize karşı ortaya koyduğu tutumuyla, Castleblair patronunun suç ortaklığını bilinçli bir şekilde üstlenmiştir. Bilinmelidir ki, Castleblair ve Marks&Spencer patronlarının, bugünkü saldırgan, hak hukuk tanımaz tutumlarına asla şaşırıyoruz. Mücadelemizin gücü onların inadını kırıncaya kadar yola gelmeyeceklerini, taleplerimizi kabul etmeyeceklerini çok iyi biliyoruz.

Onlar bizim sık sık susacağımızı sanıyorlar. Onlara yanıldıklarını göstereceğiz. Bu hak hukuk tanımaz kapitalistlere karşı haklı ve meşru mücadelemizi daha da güçlendireceğiz.

Haklarımızı ve onurumuzu sonuna kadar savunacağız. İşe atılanların hak kaybı olmaksızın geri alınması, işyerindeki baskıların son bulması talepleriyle 1 Temmuz'da başlattığımız direnişimize sonuç alınca kadar devam edeceğiz. Castleblair ve Marks&Spencer işverenlerinin gerçek yüzünü herkese göstereceğiz. Bütün işçi ve emekçilere, devrimcilere, ilerici sendikacılara sesleniyoruz. Hepsini direnişimize destek vermeye, sınıf dayanışmasını güçlendirmeye çağırıyoruz. Bizim direnişimiz sınıfın direnişidir, başarımız sermayeye karşı mücadele eden bütün işçilerin kazanımı olacaktır diyoruz.

Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya da hiçbirimiz!

Sen nesin futbol?

Yılmaz Şen | ymaz54@hotmail.com

Maç başladı. Dünyanın en çok izlenen oyunu, deli koşuşturma futbolumuza kavuştuk. Futbol yine futbol olmayacak asla, evimizden içeriye, işyerimize, sokağa, kahveye, kapalıya, açığa, dolmuşa, siyasete, Meclis'e girecek. Bu deli oyunun büyüü bozacak insanların sessizliğini: Irak'ı, emperyalizmi, küreselleşmeyi konuşup tartışmayan insanlar, yine bir ofsayt için kafa göz patlatacaklar. Futbol yine şaşıracak bu sezon: "Beni ne hallere soktunuz?" diyecek, sponsorların kölesi olmamak için direnecek. Boş bir tarla, bir sokak arası arayacak ama futbolun dedektifleri menajerler orada da rahat bırakmayacaklar onu. Yeni pankartlar, yeni besteler, yeni takımlar ve yeni bir sezon.

Siz futbolcu milleti; her gittiği takımı doğuştan tutanlar, bu oyunun gladyatörleri; hazır mısınız? Çok severek, ter dökerek geldiğiniz bu noktada futbolu çocukluğunuzdaki gibi seviyor musunuz? Aşık mısınız meşin yuvarlağa? Farkında mısınız toplumdaki yerinizin? Farkında mısınız aldığınız paraların? "Önümüzdeki maça mı bakacaksınız" bu senede? Bu taraftara her şey layık mı yine? O tribünlere insanların ne zor şartlar altında geldiğini görebiliyor musunuz? Giydiğiniz formanın kutsallığı için, futbolun ruhu için kramponlarınızı kirletmeyin, futbolun dışına çıkmayın...

"Göztepe gençliğimin katilisin", bu ülkedeki taraftar profilini en iyi anlatan pankartlardan biridir. Sahicidir, gerçekçidir. Gençliğini takımları uğruna tribünlerde yitiren bir gençlik vardır. Çok büyük olaylar atlatılmış, çok büyük yaralar alınmış, takımı uğruna kendini asmıştır gencecik insanımız. Tribünler bir okuldur bu ülkede. Orada sokağı, orada paylaşmayı, orada her çeşit insanı, orada hayatı öğrenir insanlar. Ortak bir payda için bir araya toplanan yasal bir kalabalıktır. Halkın kendisidir tribünler. Stadların efendileridirler. Bazen "çapulcu" derler onlara, bazen "muhteşem taraftarımız".

Bazı maçlarda cezalı olurlar, boş tri-

bünlere "ruhumuz yeter" pankartı açarlar. "Sevmeyelim de taşamı dönelim" derler. Müthiş bir tezahürat sırasında gelen golde, "bizim katkımız büyüktür" diye başka bir sevinirler. Can sıkıcı bir maçı büyük bir uğultu ile hareketlendirirler. Bayrakları yorgan olur, güçleri ise sesleri. Bir de memleketimden derbi manzaraları vardır ki; görmek lazımdır.

Futbol gerçekten uyuşturucu mudur? Bir ülkede futbolsa hayat, doğrudur. Öte yandan mum yakarak eylemci kişiliklerini ortaya dökene de o tribünlerdir; siyasi görüş ayrılıkları yüzünden bölünen, dağılan da onlardır. Yine binler yürümüşlerdir Dolmabahçe'de, "Seba istifa" sloganları ile... Futbol sokaklara taşmıştır. Seni seven de çok sana kızan da futbol. 50 bin kişinin atkı şovunda ağlayan insanlar, "Ayağa kalkmayan Fenerli olsun" tezahüratında tüm stadyumun ayağa dikilişi, ufak ufak demlenip devreye kadar tuvalete gidememeler, çok sevmeler, çok üzülmeler; Sen nesin futbol?

Beşiktaş tribünlerine kulak verelim:

Seni düşündüm dün akşam yine

Birde kendimi düşündüm sonra

Ölesim geldi senin uğruna...

İtalya'da defans, Hollanda'da hücum, Brezilya'da şov, İngiltere'de holiganizmdir futbol. Şimdilerde reklam, şimdilerde imaj, şimdilerde de futbol asla futbol değildir. Ekonomistler de futbol yazıyor artık; sen onlara kıızıyorsun futbol ama onlar akıllı adamlar! Sende parayı keşfettiler, ondan tüm bu olanlar. Oysa kapalıdan bakınca yemyeşil çimler gözüktür, onlar yeşile başka gözle bakmışlardır.

Bir şehri tribünden sevmiş bazı insanlar, en güzel eylem alanı diye de sarkıtmışlardır devasa bayrağı tribünden, "Unutmayacağız" demişlerdir. Ve beşinci senesinde "17 Ağustos depremini hatırlayın, unutmayın" sesleri ile inletmişlerdir ortalığı.

Sen nesin futbol, sahiden benimle konuşur musun?

"Göztepe gençliğimin katilisin", bu ülkedeki taraftar profilini en iyi anlatan pankartlardan biridir. Sahicidir, gerçekçidir. Gençliğini takımları uğruna tribünlerde yitiren bir gençlik vardır. Çok büyük olaylar atlatılmış, çok büyük yaralar alınmış, takımı uğruna kendini asmıştır gencecik insanımız.

Pelin Gökmen | pelingous@yahoo.com

Müjdeler var yurdumun, klabına barına

Artık adı unutulmaya yüz tutmuş altın adam, **Prof. Dr. İhsan Doğramacı**, 1984'te, **Ankara'da, Bilkent Üniversitesi'ni** kurduğunda bir milat da başlamıştı. Özel üniversitelerin formülünü bulan bir dönemin **YÖK Başkanı** da olan Doğramacı, ilk çocuğu **Hacettepe Üniversitesi'nden** esirgediği herşeyi 2.evladı olan Bilkent için yapmıştı. Bu milattan sonra, toprak ağaları bile gözlerini bu özel üniversite işine dikmişti ve memlekette bir seferberlik ilan edilmişti, sanki Hakkari'de orta- okul, lise varmış gibi... Bu özel üniversiteleri yapan hayırsever işadamlarının amacı, görünürde adı "**vakıf üniversiteleri**" olan ilim irfan yuvaları inşa etmek ve öğrencileri yurda yarar insanlar edecek profesörleri devlet üniversitelerinden ithal etmekte. Bu noktada özel üniversitelerin öğrencilerine de dikkati çekmek lazımdır. '80'lerin o en azılı dönemlerinde daha Türk insanı **tıkki** nedir bilmezken, bir anda özel üniversitelere gitmek için piyasaya sürülen bu gençler, anca bir gün "**paralı üniversiteler**" açılırsa okutulmak üzere mağazalarda, sığınaklarda, dipfrizlerde özenle saklanmışlardı sanki.

Bu yeni gençler, beyazdan da beyaz, sürreal bir üniversite ortamında, **Türk Standartlar Enstitüsü'nü** dumura uğratabilecek şartlarda okumaya başladılar. Bilkent'in ilk öğrencileri arasında dönemin başbakanı **Turgut Özal**'ın oğlu **Efe** de bulunmaktaydı. Kendisi ex eşini de **Bilkent'den** bulmuştur. Pekçok konuda ülkemize ilkleri getiren babası gibi, o da bu konuda bir öncülük yapmış ve bir nevi **alfa, beta, gama** tarzı oturtulmasında -eşi aynı ortama **mensup kişiler** arasından seçmek- da bayrak taşımıştır.

Vakıf üniversitelerinin kurulması okeydi, öğretmenlerin de alımı tamamlanmıştı ama eksik olan birşeyler vardı. Şimdi asıl konu 49 seneliğine devletten kiralanan üniversite topraklarından rant kaldırmaktı. Bunun için yapılanlar tam teşekküllü bir spor kompleksi, tüm tiki ihtiyaçlarına hakim bir alışveriş merkezi ve gece kulüpleri açılıymıydı. Zaten amaç eğer eğitime kalite getirmek olsaydı; İhsan bey, 1967'de, **Hacettepe'yi** kurarken **Kaliforniya Üniversitesi'nden** arak planları yüzünden yaz kış güneş göremeyen öğrencilerinin kışını dondurmazdı.(bir Beytepe'li olarak 30000 çektim çok!)

Bu yıl da her yıl olduğu gibi (Since 1984) **Bilkent Üniversitesi** en çok talep edilen üniversitelerden oldu. Bakınız; bu üniversite açılalı 20 yıl olmuş ve ama bu okulun mezunlarından bir bakan, bir vali ya da ne bileyim vatana millete hayrı geçen bir vatandaş çıkmış mı! Haa tabii, "**Parasını bastırıyoruz, bizi adam edin ulan!**" diyenler olduğu gibi, adam gibi okuyup iş gücü sahibi olanlar var, buna kimse itiraz edemez de, bu gençlerin daha başarılı olduğu bazı alanlarda, mesela modada, trend uygulamada ve yaymada top koşturmakla daha başarılı olacakları da apaşkar ortadadır.

Her Türk genci hayatlarının en güzel yıllarını geçirdikleri üniversitelerden, tüm bu vakıf üniversitesi gençlerinin sahip olduklarını istemez mi acaba? En azından bizim **Beytepe'de** okurken **mayfest** oluverecek diye yüreğimiz ağzımıza gelirdi. Kızımızın dibindeki Bilkent'in bahar festivalinin adıydı bu ve biz kendi okulumuzda düzenlenemeyen -**OD-TU'lüler**, bu tartışımın dışında kalsın. Bkz:

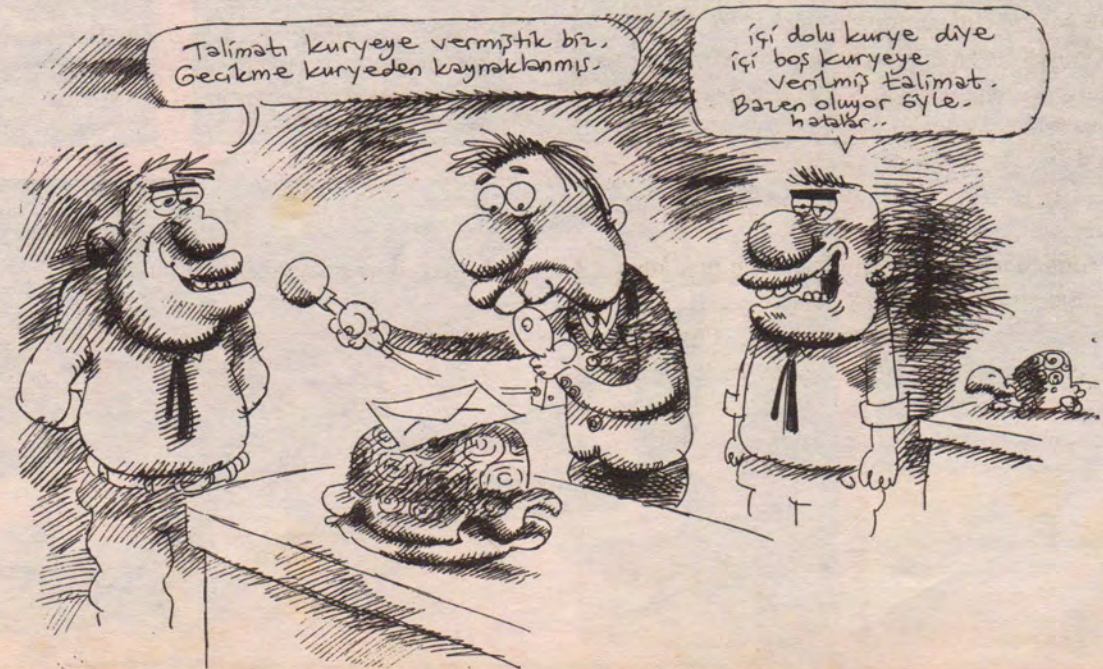
ODTU Bahar Senliği- o festivale gitmeyi isterdik de, Bilkent setlerini aşmaktan çekinirdik hep. Zaten de hepimiz içten içe özenddiğimiz o refah dolu ortama bok attığımızdan gururumuza yedirip gitmezdik çoğu zaman.

2004-2005 yüksek öğretim yılında okullara kaydını yaptıran şanslı gençlerin, paralı okullarda okuyacak olanları sadece vakıfları değil, vakıflara hizmet veren özel kuruluşları çevre, eğlence ve alışveriş endüstrisini de canlandıracak elbet. En çok yüzü gülenler gece clubleri ve galeriler olacak muhakkak. Artık üniversiteli olan paralı tikkiler, babalarından **Porsche cip**, babalarından para isteyecek, babalar da vermeyecek mi? İşte bu gençler de rüşlerini isbat etmiş olmanın verdiği hazla, kendilerini bara cluba atacaktılar. Nihayetinde sabah okula gidecekler ve kafaları bir gece öncesinden kalmış halde, derslere basmayacak ve de onlar da o girdikleri dersten çıkmayacaklar mı??

Peki bu durum uzun vadede kimin işine yarayacak? Vakıf üniversitesi patronlarına. O çocuklar, 1 yıl, 2 yıl, 3 yıl sınıfta tekrar edip dolarları okula tıptı tıptı basacaklar. Şu halde patronların, "**En iyi öğrenci tembel ve ayyaş öğrencidir**" düz mantığına sahip olmaları kaçınılmazdır. Bu da devlet kökenli öğretim görevlilerinin de işine gelmektedir. Ne acı!

Belki kuruluşlarından 49 yıl sonra kariyla, zararıyla yüzde yüz devlete iade olacak bu okullar, Kars'ta, Hakkari'de çöplüklerle doğan çocuklara armağan edilirse, rahat uyuyabiliriz ancak.

• "Gazi olayları" davasıyla ilgili, "Failler, zamanaşımı dolana kadar araştırılsın." talimatı, iki yıldır yerine ulaştırılamamış!..

yeniHarman

Sahibi

LM Basın Yayın Ltd. Şti. adına
Tuncay Akgün

Sayı: 68

29 Ağustos Pazar
15 günde bir yayımlanır

Yayın Yönetmeni Tuncay AKGÜN
Editör Kutlu ESENDEMİR
Yazışleri Müdürü Kerem ŞENEL
(Sorumlu) Yazışleri Müdürü
Ayhan ERDOĞAN

Art Direktör Reyhan KARACADAĞ
Sayfa Tasarımı Barış ÜNAL
Fotoğraf Editörü Sinan GÖKSEL
Satış Müdürü Cengiz KOCALI
Baskı Sorumlusu Tanju Kirte
Müessese Müdürü Ali YAVUZ
Tel: 0212 - 292 94 50 - 292 94 51

Adres: Firuzağa Mah. Defterdar Yokuşu
No:47 Beyoğlu/İstanbul

E-mail: yeniharman@leman.com.tr

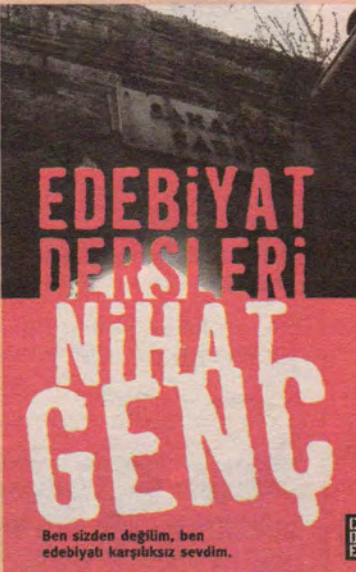
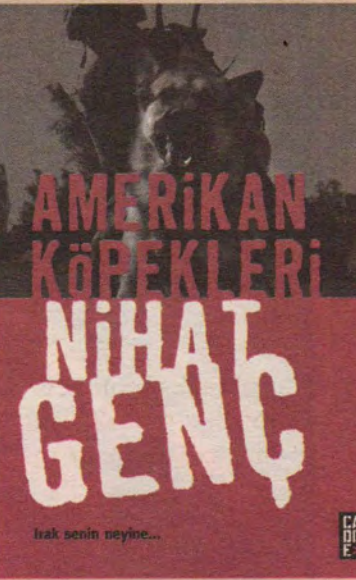
Baskı: LeMan Matbaası

Tel: 0212 - 858 00 93 (Pbx)

Dağıtım: BBD Merkez

Avrupa Distribution: ASV

Akşamsefası

Okur Mektupları

Kaan Sezyum

Havalar sıcak, yeniHarmanlılar ise dert babası. Her geçen gün insan olmaktan biraz daha uzaklaşıyoruz ama şantajcılara prim yaptırmıyoruz, şantaja boyun eymiyoruz. Ey aburekoyum!

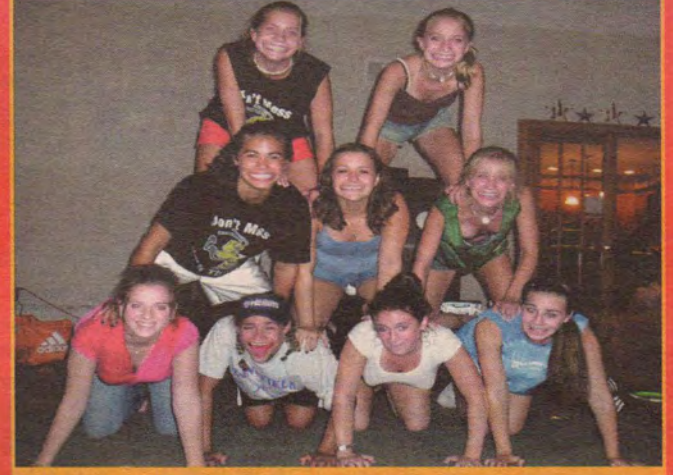
rumuz: beyazat öztürk

selam aaaa. bu yeniHarman beni kafadan koparıyor. derginizi okuduğum her dakika var ya paso aseton, tiner bitemediniz balı kullanmış gibi oluyorum. uzay kafa oluyorum. kafadan kopuyorum. adeta kral tv'deki efsane günlerime geri dönüyorum. çok yaşa padişahım! ne, hahahahaha?

rumuz: geçmişten mektup

yeniHarman, sene 1940 filan. sen daha yoksun. ama ben domuz gibiyim. kahvaltı masasının başında manımla oturuyorum. gece 3 keze yakın olayım olmuş, keyfim mükemmel yakın, şu reçelden de bi kaşık alayım, az sonra tüm dünyanın tabure koyacağım. o derece enerjyim... umarım görüşürüz ama içimde bir his, kendimi de manıtayı da, 150-200 bin insanla beraber yakacağım gibi geliyor...

rumuz: gençlik ve spor

sevgili yeniHarman, sizden bir ricamız var. derginiz basın ortamlarında sözü geçen bir dergi, biliyoruz. bi iki medya grubuna baskı yapsanız, şöyle önemli köşe yazarları, yazı işleri müdürleri 19 mayıs bayramı hakkında yazılar yazmaya başlasalar. biz de artık bu zevk kulesini sergileyebilirsek. o evinde tekne yapıp da dışarı çıkartamayan karadenizli kardeşlerimiz gibi olduk. evden çıkamıyoruz, gelsin hadi şu bayram daaa....

rumuz: 333 x 2

derginiz çoğu alternatif mecrada gerçekten de ülkemizdeki tek ses. ama hala neden satanizmin üzerine düşmüyorsunuz, onu anlamış değiliz. yeniHarman ufak bir imaj değişikliğiyle en bi harika sataniz dergi olabilir. biz size bir isim bile bulduk: yeniSatan, nasıl ama? lucifer yardımcınız olsun.

rumuz: sakallı bebeto

arkadas, ben barışarak'a da katılmış, yüksek bir insanım. ama fakat diyorum ki, gram para yok, allahın sarıyerinden eve dönecek. at bi sakal yeniHarman. at bi sakal, belki o parayla eve dönmeyecem, kumpir alıp manımlarla kumpir yiyeciim. tam emin değilim, belki de ayvalık tostı alırım. kafam karışık yeniHarman. dergi güzel ama bi yardımın dokunmayacak gibi.

rumuz: otbax

yeniHarman, ben otların, börtünün böceğin prensiyim. evrendeki tüm klorofilli canlılar bana hizmet edicik bundan sonra. herhangi bir yanlışınızı görürsem tüm bitkileri yok ederim. hakkımda gram kötü kelime yazmayın... anladınız siz.

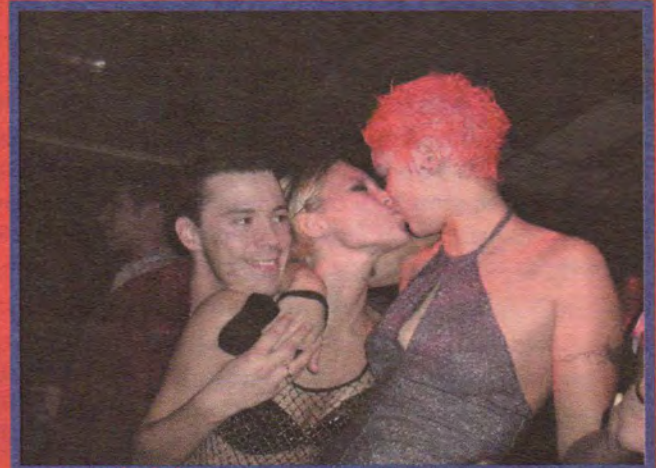
rumuz: hortum sulo

ben 16 yaşında kendini dövme sanatına adanmış bir genç kıyım. vücudumda toplam 3 metre kare dövme alanı, bildiricim dahil olmak üzere 24 adet de piyrsing bulunmakta. derginizin ayda bir verdiği dövme posterlerini, odamın dört yanına asarak kendimden geçiyorum. sizden isteğim dövme ve piyrsing sanatının üzerine biraz daha eğilmeniz. eğilin ki kıyınıza saplak atabileyim yeniHarman.

rumuz: bızırarak

biz barışarak'ın sert-metal ortamında tanışıp, evlenmeye karar veren iki gençiz. ve bağırıyoruz: başka bir dünya mümkün. kızlar kızlarla evlensin. bu olay düğünde kız kızı danseden çiftler kadar az yadırgansın. derginiz sayesinde tanıştığımızı biliyor muydunuz? ikimiz de barış mutlu'nun yazılarının hastasıyız. adam zekeriya beyaz'ı bile tiye alabiliyor. barışarak tabii. ehu.

rumuz: rakinkok

abiler, bu manımları rakinkok'daki arçelgin hazırladığı kıymalı odada buldum. abiler, kızlar ne yiyecekler var ya. bakın abiler bu kızların kolasına atılmış ilaç sayesinde acayip iki gece geçirdim. İgi Pop'da bile pası batırma operasyonlarındaydım. buradan kokakola ya teşekkür ediyorum. o olmasa kimse kimsenin kolasına ilaç atamaz yani o derece!

rumuz: 3. köprüye hayır

ben arnavutköy sakini bir ev hanımıyım. derginiz aracılığıyla 3. köprüye karşı olduğumu bildirmek istiyorum. tribünlerimizde yapılan eski bir tezahürat aklıma geliyor: alişan'ın oğlu tüp bebeeek, tüp bebeeek tüp bebeeek. anlayacağınız yapın bi tüp geçit sayın Topbaş. Tüpçülerin kalbimdeki yeri ayırdır her zaman.